

Josip Pečarić
JOŠKO ČELAN I THOMPSON

JOSIP PEČARIĆ

**JOŠKO ČELAN I
THOMPSON**

ZAGREB, 2025.

© Josip Pečarić, 2025.

KAZALO

UVOD	9
LICEMJERNI POLITIČARI I HIMNA NARODA	
IZLOŽENIH BRUTALNIM AGRESIJAMA	15
U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET	
NAJISPATIVIJE ZANIMANJE!	22
 ČELAN I THOMPSON	 36
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U	
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO	
JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.	36
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA	
MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	36
ZA PONOSNU HRVATSKU, PORTAL HKV-A, 2009. .53	
NE VJERUJTE ONIMA KOJI OBEĆAVAJU HAAŠKU	
PRAVDU	53
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	65
„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE	
PO HEROJIMA ...”	65
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD	
SRBA, ZAGREB, 2014.	90
PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU	
SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I	
NAŠU BORBU ZA PRAVDU	90
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?	
ZAGREB, 2019,	98

JOSIP PEČARIĆ: ‘ONO ŠTO SE SVIH OVIH 10 GODINA NIJE PROMIJENILO JESU STALNI NAPADI NA THOMPSONA I Taj ‘GROMOGLASNI’ MEDIJSKI MUK’	98
‘TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE’:	
THOMPSON	104
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	110
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>MOJIH STO KNJIGA</i> U TISNOM	110
'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIA, ZAGREB, 2022.	117
JOŠKO ČELAN. SAČEKUŠA PROTIV THOMPSONA .	117
POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	123
UVOD	123
LITO U TISNOM 2022. (1)	125
POKVARENI ČETNICI	131
LITO U TISNOM 2022. - ŽUPA TISNO	132
A.KAČUNKO I J. PEČARIĆ, HRVATSKA PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC, ZAGREB, 2022.	137
PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARIJA FILIPIJA <i>NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE</i> U SISKU	137
DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023,	146
IZBORNIK SVIH IZBORNIKA O TRENERU SVIH TRENERA, 2.	146
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	153
ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR? DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	158
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ 8.	158
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	168
UVODNI TEKSTOVI: THOMPSON - NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT	168
PRILOG: <i>UKRAJINSKI USTAŠE ZUBATOJ SU</i>	

PASMINI JUGOSRBA U HRVATSKOJ OK, HRVATSKI BRANITELJI – NJET!	170
JOŠ JEDNA 'CRTICA' IZ MOJE KNJIGE „HAZU I TUĐMANOVA BISTA“: POSTJUGOSLAVENSTVO	174
JOSIP PEČARIĆ, MOJI PRIJATELJI STANKO I MARKO	181
JOSIP STJEPANDIĆ->JOSIP PEČARIĆ	202
JOSIP PEČARIĆ, ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU	203
ANTE ŽANETIĆ I THOMPSON	210
VELIKI HRVATSKI NOGOMETAŠ I DOMOLJUB ANTE ŽANETIĆ I THOMPSON	210
JOŠKO ČELAN, SPLITSKI ORJUNAŠI DO SMRTI SU GA PREZIRALI I PROGONILI – ZBOG HRVATSTVA!	216
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	224

UVOD

THOMPSON JE NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT

To odavno tvrdim, a prošle godine i napisao knjigu:

J. Pečarić, Thompson – najznačajniji živući Hrvat,

Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/thompson.pdf>

Zapravo je knjiga napisana kada je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan ponovio tu moju staru tvrdnju o Thompsonu poslije njegovo povratka.

Danas mnogi uviđaju koliko sam bio u pravu. To je dovelo do nevjerojatnog uspjeha koncerta na Hipodromu kada je oborio svjetski rekord broja posjetitelja s plaćenim ulaznicama

Tada su i predstavnici vlasti došli odati počast najvažnijem živućem Hrvatu.

Posebno je značajno ono što je o Thompsonu govorio podpredsjednik Vlade Ivan Anušić, koji je i sam branitelj kao i Thompson.

Zapravo je ukazao na Thompsonove poruke svijetu, a koje se vlade u RH od 2000. godine nisu pridržavale već su slijedile politiku svjetskih moćnika. Tako je Thompsonova borba neka vrsta hrvatske 'priče' o Davidu i Golijatu.

Nisu u svijetu mnogi bili sretni s Thompsonovim porukama a posebno s tom o Europskim vrijednostima koje je on definirao a prvo naglasio Anušić:

ZA DNEVNIK NOVE TV

Anušić: "Hrvatska i Europa trebaju počivati na vrijednostima koje je Thompson jasno definirao"

Piše **DNEVNIK.hr**, 12. srpnja 2025. @ 21:00

KOMENTARI

I sam sam to komentirao na facebooku:

EUROPSKE VRIJEDNOSTI

Njima nisu europske vrijednosti domoljublje i bogoljublje. Sjetimo se: **bivši francuski vojni biskup Michel Dubost** na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši¹ da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti?

¹ "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

Svojevremeno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom Isredištu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!" Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Komentirao sam i objavu Ivana Bračića (naslov je moj);

SRSKE SLUGE PRIZNAJU DA SU PROTIV BOGA, OBITELJI I
DOMOVINE. ZASTO IM SE DAJU NASI NOVCI?

Ivan Bračić

Vlast, Crkva i Thompson rade na istome Projektu.

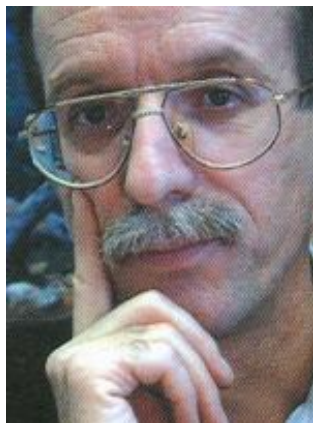
A Projekt je redizajniranje Povijesti i stvaranje kleronacionalističke, nedemokratske države Hrvatske.

Kao dodatak omom Uvodu je zato i tekst o licemjerstvu svjetskih moćnika koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku. U knjizi su dani tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje Thompson ili ih je pisao izvršni hrvatski columnist i publicist Joško Čelan.

Joško Čelan je veliki hrvatski domoljub pa mi je bilo velika čast i zadovoljstvo surađivati s njim. Zato sam kao prilog ovom Uvodu dao jedan njegov razgovor sa mnom. Knjiga bi bila mnogo veća da sam u nju uvrstio sve tekstove iz mojih knjiga u kojima se Čelan spominje ili ih je sam napisao.

Tekst Čelanovog životopisa dajem prema Wikipediji:
Životopis

Joško Čelan rođio se je 1951. godine u Splitu. U Splitu je pohađao osnovnu školu, a za srednje školovanje izabrao je gimnaziju koju je također završio u Splitu. U Beogradu je studirao na Fakultetu političkih znanosti gdje je 1974. godine diplomirao novinarstvo.

Radi u *Slobodnoj Dalmaciji* od 1972. godine. Od 1975. je godine do otkaza bio je filmskim kritičarem u *Slobodnoj Dalmaciji* i u tjedniku Slobodne Dalmacije, *Nedjeljnoj Dalmaciji* i izvješćivao je s velikih i malih filmskih festivala u inozemstvu. 1985. i 1986. godine uređivao je kulturnu rubriku u *Slobodnoj Dalmaciji*. Sredinom 1988. godine sukobio se s uređivačkom politikom Joška Kulušića, ondašnjeg glavnog urednika *Slobodne Dalmacije*. Početak tog sukoba je tekst *Nadnica za strah* koji je bio prva poimenička kritika Slobodana Miloševića u izdanju *Slobodne Dalmacije* od 17. srpnja 1988. godine; nakon toga Čelanu je zabranio niz tekstova od 20. kolovoza do 15. listopada 1988. godine.^[1] O Kulušićevoj je politici Čelan pisao u splitskom listu *Omladinskoj iskri* 1989. i 1990. godine te u *Slobodnom tjedniku* iz Zagreba 1991. godine. 28. siječnja 1991. godine dobio je otkaz u *Slobodnoj Dalmaciji*, koji je imao političku pozadinu. 26. veljače 1991. godine oružjem je izbačen iz *Slobodne Dalmacije*, o čemu je sutradan govorio na Radio Splitu Bio je urednik polutjednika Novo doba: glas hrvatske Dalmacije koji je izašao tek u nekoliko brojeva 1992. godine.

Te i sljedeće je godine radio za *Večernji list*, uglavnom honorarno kao ratni izvjestitelj i politički komentator. Kad je *Slobodna Dalmacija* privatizirana svibnja 1993. godine, vratio se u tu novinsku kuću, obnašajući dužnost zamjenika glavnog urednika tjednika *Nedjeljna Dalmacija* (od 1993. do 1994. godine). Poslije toga bio je komentator u *Slobodnoj Dalmaciji* (od 1994. do 1996. godine). Poslije se opet vratio u *Nedjeljnu Dalmaciju* u kojoj je od 1997. do 1998. godine pisao sociokulturnu kolumnu *Vrijeme sporta i raznode*. Istodobno, uz godinu više, komentirao je u *Slobodnoj Dalmaciji* i uređivao rubriku *U zrcalu medija*. Poslije je pisao političku kolumnu *Poslije bitke* (od 2000. do svibnja 2001. godine).

Nakon trećesiječanjske smjene vlasti, *Slobodna je Dalmacija* nekoliko godina bila na udaru većine hrvatskih medija koji nisu bili u hrvatskim rukama, jer je cijelo vrijeme hrvatski pisala i razmišljala, kritično se odnoseći prema postupcima hrvatskih vlasti i inozemnih moćnika prema Hrvatskoj.^[3] Naposljetku je u čudnim okolnostima sličnim puču država preuzela *Slobodnu Dalmaciju*. Brojni poznati redoviti suradnici su u malo vremena nestali sa stranica, pojavljujući se tek povremeno, uređivačka koncepcija okrenula se naglavce, a Čelan se je našao nakon svibnja 2001. godine „na ledu“. Nakon toga cijelo desetljeće bio je izložen medijskoj poruzi i mrcvarenju, vrijeđanju dostojanstva i njegovih prava, koju su na njega povelili samozvani ljevičari, a na to nije imao mogućnost odgovoriti zbog posvemašnje medijske blokade u Hrvatskoj. Polovicom 2012. godine potjeran je iz *Slobodne Dalmacije* u prijevremenu mirovinu, a jedan od glavnih razloga bila je njegova knjiga *Spomenik izdaji*.

Danas povremeno piše za *Hrvatski tjednik*.

Djela[

Oklevetani narod/Hrvati u BiH, 1999. i 2000.

Oteto zaboravu/ Domovinski rat na hrvatskome jugu, 2001.

Trećejanuarska Hrvatska, 2002.

Spomenik izdaji, 2008.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Jo%C5%A1ko_%C4%8Celan

Akademik Josip Pečarič

LICEMJERNI POLITIČARI I HIMNA NARODA IZLOŽENIH BRUTALNIM AGRESIJAMA

Prvo predstavljanje knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIIJA Zagreb, 2022. str. 404. bilo je u Zagrebu u početku ruske agresije na Ukrajinu pa je ono proteklo u znaku činjenice da je 'Bojna' zapravo međunarodna HIMNA Naroda izloženih brutalnim agresijama.

Potom sam objavio i knjigu koja već u naslovu pokazuje svu licemjernost političara koji su podržavali fašističku agresiju na Hrvatsku i njihov odnos prema istovjetnim pozdravima ZDS i „Slava Ukrajini“:

J. Pečarić Za dom spremni i Slava Ukrajini, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

Iste godine veliki hrvatski kolumnist Joško Čelan poslao mi je slijedeći tekst:

NOVE UKRAJINSKE „ČAVOGLAVE“

Je li vrijeme da Ukrajinci proglase Thompsona narodnim herojem?

+ Negdje oko 22. lipnja na kijeveskom radiju Roks emitirana je nova ukrajinska inačica slavne hrvatske „Bojne Čavoglave“ Marka Perkovića Thompsona, nazvana ovdje „Soldati z Ukraini“. Na poznatome YouTubeu vrlo brzo je dosegla oko 150.000 pregleda i 250 komentara gledatelja i slušatelja.

+ Prošloga je petka 1. srpnja na jugonacionalističkom kanalu N1 stanovita srpska sorošnjača iz Novoga Sada Marina Fratućan u udarnom večernjem terminu lupala po Perkoviću, uspoređujući ga s četničkim oficirčinama, koji su nakićeni odličjima arlaukali svakojake ravnogorske napjeve – sve dakako za hrvatsko gledateljstvo, a po modelu nekadašnjih savjetovanja partijskih ideoloških komisija

+ Dok je god ovdje na snazi partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac za ovdašnje domaće/strane medije i kulturnu politiku Marko Perković će biti – umjesto časnoga branitelja i međunarodno omiljenog slobodarskog umjetnika, koji je na ponos i zemlji i narodu – vječno politički sumnjivi „ustaša“

Krvavu i brutalnu ruska agresiju na Ukrajinu, jednu od najvećih europskih zemalja, Hrvati mogu razumjeti bolje od velike većine europskih i svjetskih naroda. To je i stoga što se provodi po znanome (post)komunističkom i pravoslavno-velikodržavnom uzoru srpskoga nacionalsocijalizma Slobodana Miloševića.

Među brojnim sadašnjim sličnostima – od bezočnoga (ruskog) nijekanja cijeloga jednog „bratskoga“ naroda s genocidnim zadnjim namjerama do provedbe divljačkoga propagandnog i stvarnog rata – nedavno se tako pojavila još jedna samo naizgled sitna pojedinost: negdje oko 22. lipnja na kijevskom radiju Roks emitirana je nova ukrajinska inačica slavne hrvatske „Bojne Čavoglave“ Marka Perkovića Thompsona, nazvana ovdje „Soldati z Ukraini“. Na poznatome You tubeu vrlo brzo je dosegla oko 150.000 pregleda i 250 komentara gledatelja i slušatelja.

„Politički najznačajniji živi Hrvat“

Marko Perković Thompson je, prema kategoričnoj tvrdnji velikoga hrvatskoga i bokeljskog matematičara i akademika Josipa Pečarića, „politički najznačajniji živi Hrvat“. Njegovi trodesetljetni popularno-glazbeni radovi spadaju u sam vrh ove vrste u Hrvatskoj, a s vremenom su našli svoje poklonike u svijetu koji se nerijetko broje i u milijunima. Ovako na prvi pogled moguće je ustvrditi da u Lijepoj Našoj samo još Luka Modrić i hrvatska nogometna reprezentacija te slavni glazbeni duo „2 Cellos“ imaju ovakvu široku popularnost u planetarnom virtualnom prostoru.

Gotovo da je nemoguće zbrojiti sve Perkovićeve uradke koji dosežu milijunske brojeve: od izvorne ratne, odnosno službene „Bojne Čavoglave“, koja je u toj inačici imala 2,5 milijuna pregleda s više od 7 tisuća komentara iz cijelog niza zemalja – Hrvatske, Ukrajine, Poljske, čak i jedne Italije, koja je tradicionalno najveće

zanimanje gotovo isključivo pokazivala za hrvatske jastoge, brancine i sličnu našu robu – preko „Zaustavi se, vjetre“, koja je u jednoj izvedbi imala 6,5 milijuna pregleda pa do njegove vrhunske „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“ s 18 milijuna pregleda.

Više od golih brojeva fascinira oduševljenje Markovim stvaralačkim duhom koji pjeva slobodno i bez trunke straha od vladajućeg liberalnog fašizma i njegove *političke ispravnosti*. Oni su dovedeni do paroksizma u istinski totalitarnim profilima predsjednika vlade Andreja Plenkovića, duboko globalistički indoktriniranoga, i njegove naizgled vječno ustrašene, ali svejedno opake i bespogovorno odane zmijice mu u njedrima Ninočke Obuljen Koržinek, ministrice (protu)hrvatske kulture. Izraz toga (zlo)duha bio je, recimo, prije jednoga desetljeća (srećom zamukli) glas splitskog jugomasonskog novinarskog terminatora Zlatka Galla ili pak onaj iz istoga zmijskog gnijezda imenom Jutarnji list, odnosno Aleksandra Ace Dragaša, koji je, konkretno 26. travnja 2013. po Izetbegovićevoj Bosni tražio „protuotrov za Thompsonove mračne ideje“, a njegova Hrvatska priviđala mu se kao „katolička džamahirija' iz mračnog srednjeg vijeka“.

Istodobno se među onih 7.000 mrežnih komentatora nalazi se i jedna Mirela Milosavljević, koja piše: „Srpkinja sam, ali obožavam sve hrvatske pjesme, iako mi tata ne da da slušam Thompsona. Bila sam mu na koncertu. Car!“ U susjedstvu te Srpkinje stanoviti Crnogorac potpisan kao Christian Tatar uzvikuje: „Za Dom spremni Crnogorci pa da nas ima deset!“

Srpski svinjarski mini-imperijalizam

Marko Perković Thompson i njegov barem dvadesetgodišnji javni progon zorna je slika i prilika sudbine malih naroda u današnjem svijetu, stalno željnom slobode. On se najprije s oružjem i gitarom u ruci, a potom i stihom na usnama suprotstavljao srpskom svinjarskom mini-imperijalizmu, čija neograničena bešćutnost, zloća i pohlepa za tuđim dolazi do punoga izražaja i ovih dana i mjeseci tijekom ruske agresije na Ukrajinu. Potom se nakon trećejanuarskoga detuđmanizacijskog prevrata 2000. godine vodeći hrvatski glazbeni tribun junački suočio s vladajućim udbokosom i masonskim

globalistima u Hrvatskoj, kao i njihovoj, prvenstveno europskoj internacionali. Žestinu njihovih nasrtaja na Thompsona i njegovu brojnu publiku jasno oslikava medijsko „ubijanje karaktera“ spomenutih izmećara kakvi su bili Gall i rečeni Aca.

Na Markovoj strani bila je samo hrvatska mladež, koju je pjevač nadahnuto učio vjeri, domoljublju i tradicionalnim hrvatskim vrijednostima, poneki kolega, političar i novinar, što je njihovim neprijateljima tjeralo pjenu na usta. Koliko su oni đavolski uporni i radišni – jer, znamo odavno, đavao za takve uvijek nađe dovoljno Judinih škuda - uvjerio sam se prošloga petka 1. srpnja na jugonacionalističkom kanalu N1 gdje je stanovita srpska sorošnjača iz Novoga Sada Marina Fratucan u udarnom večernjem terminu lupala po Perkoviću, uspoređujući ga s četničkim oficirčinama, koji su nakićeni odličjima arlaukali svakojake ravnogorske napjeve – sve dakako za hrvatsko gledateljstvo, a po modelu nekadašnjih savjetovanja partijskih ideoloških komisija. Zdušno joj je i zapanjujuće neuko i nepripremljeno sekundirao zagrebački sorosevski sociolog Renato Matić.

Ali, dogodio se spektakularni protuudar: Thompson je koji dan prije održao koncert u krcatoj osječkoj dvorani, a njegovi obožavatelji – s većim udjelom obožavateljica – nisu štedjeli riječi oduševljenja za umjetnički doživljaj kojemu su nazočili. Za protuthompsonovu mrzovolju Gangreja, Ninočke i njegovih bruseljačkih gospodara nisu davali ni pet para – uzalud im svi ti silni oligarhijski kanali, jer hrvatska mladež ima svoje koji joj omogućuju da gleda i sluša ono što ju je volja.

„Za Dom spremni“ i „Slava Ukraini“

Sada su, evo, Marko Perković Thompson i njegova legendarna „Bojna Čavoglave i hrvatski borbeni pozdrav „Za Dom spremni“ potvrđeni i kao ukrajinski narodni heroji. I sada u punom sjaju na djelo stupa slavna jugoglobalističko-udbokosovska dvoličnost: vijest o novoj ukrajinskoj inačici – prva je iz 2015. godine, nakon ruske otmice Krima – prenijeli su i režimski Jutarnji i Večernji list. Nekome bi se moglo učiniti da se pomalo lomi zloglasni liberalno-fašistički ostracizam odnosno „cancel culture“,

koja se desetljećima nepopustljivo gradila oko najpopularnijeg, a u svojim najvišim dometima i vrhunskoga hrvatskog kantautora, koji je odavno postao međunarodnom činjenicom.

Sada, evo, i američki političari bodro uzvikuju „Slava Ukraini“, koja je tamošnja istovrijednica pozdravu „Za Dom spremni“, a vezuje se uz ime Stepana Bandere, neke vrste ukrajinskoga Ante Pavelića. Tako je, uostalom, i u doba hladnoga rata tadašnji guverner Kalifornije i budući američki predsjednik Ronald Reagan proglasio Pavelićev 10. travnja i tamošnjim blagdanom. Kad su geopolitičke potrebe velikih sila u pitanju onda će se pogledati kroz prste i inače gvozdenom zakonu političke ispravnosti.

Ali, mi se ne ćemo zavaravati: dok je god ovdje na snazi partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac za ovdašnje domaće/strane medije i kulturnu politiku Marko Perković će biti – umjesto časnoga branitelja i međunarodno omiljenog slobodarskog umjetnika, koji je na ponos i zemlji i narodu – vječno politički sumnjivi „ustaša“. I opet će neki „instrijansko-jugovički“ nekretninski muljator braniti Perkoviću pristup pulskoj Areni, kao da mu je ćaćina, a kad Hrvatska konačno osvoji Svjetsko prvenstvo u Kataru opet će mu tko zna koliko još dugo vladajući „antifašistički“ Zagreb isključivati razglas. Dok konačno Hrvati ne isključe njih.

Joško Čelan

(okvir:)

„Bojna Čavoglave“

Za Dom Spremni!

U Zagori na izvoru rijeke Čikole

Stala braća da obrane naše domove.

Stoji Hrvat do Hrvata, mi smo braća svi

Nećete u Čavoglave dok smo živi mi.

Tuče thompson, kalašnjikov a i zbrojevka

Baci bombu, goni bandu preko izvora.

Korak naprijed, puška gotovs i uz pjesmu svi

Za Dom braćo, za slobodu borimo se mi.

Čujte srpski dobrovoljci, bando četnici
Stići će vas naša ruka i u Srbiji.
Stići će vas Božja pravda, to već svatko zna
Sudit' će vam bojovnici iz Čavoglava.
Slušajte sad poruku od Svetog Ilije
Ne ćete u Čavoglave, niste ni prije.
Oj Hrvati, braćo mila iz Čavoglava
Hrvatska vam zaboravit neće nikada.

Ukrajinski vojnici

Za boj spremni!

U tom strašnom času u krilu Dnjepra
Stala braća branit Dom svoj od Moskovljana. (2 puta)
Stojmo braćo, rame uz rame, bjež'te vragovi
Ne ćete u Ukrajinu dok smo živi mi.
Tuče RPG, „pokemon“, stugna, kalašnikovi
Tjerat ćemo mi tuđina, znajte dušmani. (2 puta)

Korak naprijed, puška gotovs i uz pjesmu svi
Za Dom braćo za slobodu borimo se mi (2 puta)

Čujte ruski ubojice, krvnici i lupeži
Stići će vas naša ruka i u Rusiji!

Stići će vas Božja pravda to već znaju svi
Sudit će vas ukrajinski hrabri ratnici.

Izginut će neprijatelj, mir da zavlada
Obnovimo Ukrajinu, neka procvjeta. (2 puta)

Ukrajinski dobrovoljče, brate mili ti
Žrtvu tvoju Ukrajina uvijek će znati.

*

Hoće li današnja vlast imati hrabrosti suprotstaviti se tim licemjerima
iz svijeta kao što su se neki, kao na primjer podpredsjednik Vlade

Ivan Anušić, već suprotstavi SRPSKIM SLUGAMA u RH vidjet ćemo.

Sigurno im nije lako jer su odrasli na lažima o:

1 Stepincu, 2. Jasenovcu i 3. ZDS.

Mnoge su tako i odgajali roditelji, a sami nisu znali zbrojiti 2 i 2.

Da, kada su im toliko laži govorili o Domovinskom ratu i ti iz vani, a pogotovu SRPSKE SLUGE, laži o ratu u kojem su mnogi i sami sudjelovali i u državi koju su stvorili Utemeljitelj RH akademik Franjo Tuđman i branitelji, nisu znali zaključiti kako su lagali kada su na vlasti bili oni čiji je vođa među deset najvećih zločinaca u svijetu – ubijajući Hrvate.

Pa su i sami uzvikivali SLAVA UKRAJINI a progonili ZA DOM SPREMNI.

DA, hoće li imati hrabrosti suprotstaviti se licemjerima u koji nisu željeli hrvatsku državu i to demonstrirali nedolaskom Utemeljitelju RH na sprovod.

Josip Pečarić

https://www.tjedno.hr/pecaric-cavoglave-prepjevane-u-ukrajini/?fbclid=IwY2xjawL_3ElleHRuA2FlbQIxMQABHou7yviP2dJ9YdNzZlrkpKTZ9aaDMTmx6tmO6rhhn3ejTLVflgr1zJqSvKsJ_aem_QS9sVwjuR2NT69DK91oL8Q

Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem, matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim političkim publicistom

U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!

Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacij, 8. travnja 2001.

Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom "Za hrvatsku Hrvatsku". Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio, kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inequalities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskale su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više puta je bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića**.

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- **Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povijesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezalo matematičara i javnoga radnika?**

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- **Iz svega bi se se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.**

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primjetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživljeli samo kao izgubljenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- **Vaša prva političko-publicistička knjiga »Borba za Boku Kotorsku« očit je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom porijeklu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?**

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjua. Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorci. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što

sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajednom s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC sam se često javljao. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999. ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerci koji su već tamo idu iz ruke u ruku.

- Znači, nešto se ipak kreće.

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska narodna izreka. Uspjeli smo u svjest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- U kojoj mjeri relativno nova i drugačija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918.- 1995. (Zadar 28.- 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi jAMAC-RB za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velikosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mila Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno podsticale na politiku osamostaljenja, a danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, za nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštac - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zloćudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu, osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem. Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što

poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu koriste svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi koristi za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerovatnu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeravaju da nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima pa makar oni dobili i stotinak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštica** zato i može sprovesti velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srbooslavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovo najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim riječnikom "hrvatski" povjesničara, pa i političara. Poistovjećavanje tzv. detuđmanizacije (čitaj: deokroatizacije) i deustašizacije je samo nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest pučkoškolcima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.") Slične naravi su i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji »Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer prilježna i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj dojam je da je razgovor organiziran s uvjerenjem da ću ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovoreno tiskanje razgovora u Soroševim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida **Cohen-Pečarić**". Kako se poslije moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi tog genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične prirode su i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobo - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* je tada objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi djelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

" Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević djelili BiH u Karadjordjevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadjordjevu? Vjerojatno ovako: Kaže Slobo Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor.”

Napoment ću da ovu priču nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojemu želimo dokazati istinu tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara njihovim interesima. Sami Hrvati su naučili hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševe riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo slugе. Teško je, dakle, imati uspješnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatsvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine sprovedli akciju koja za cilj ima objavljivanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okrivljenik pred Haaškim sucima za akcije oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gospićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne čudi onda što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljedni plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Nažalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusička i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusički, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

- Koja?

- Četnik je poštteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i slijedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Svidalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interese svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interese svog crnogorskog naroda, već srpkog. Ali, njega ipak treba više poštivati"

- Knjiga ukazuje i na doista nevjerovatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, sasvim različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvredio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: “ *‘Te iste 1943. godine, kada je **Himmler** zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. **Miroslavu-Šalomu Freiburgeru** da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. **Amiel Shomrony**, ali Freiburger je ponudjenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.’* Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. **Igorom Primorcem** (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh **Papandreu Damaskinosu** i proglašen je pravednikom).”

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je izuzetno ono što je učinio nadrabin dr. Miroslav-Šalom Freiburger: Otklonio je ponudjenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda! Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja?. Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno djelo kao što ga je napravio dr. Freiburger. Nacisti jesu ubili

dr. Freibergera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje "jevrejske suradnike" u svojoj knjizi navodi (str. 814.) "**Simona Wisenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Eiframa Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge**". Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- **Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov »Za hrvatsku Hrvatsku«. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?**

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franja Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove "Za hrvatsku Hrvatsku", za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponosna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i oslobodilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi

dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom i jest povijesna. Zove se "Strossmayerova oporuka". Nedavno sam o Strossmayerovom jugoslavenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini *Slobodne Dalmacije*. Naime, ako uspije današnja vlast promijeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoumlje. Jednoumlje su oni stalno i najavljivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnih moćnika može dogoditi i kod nas. Ali neovisno od toga ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina živjeli u ponosnoj Hrvatskoj. Poslije toga teško je prihvatiti činjenicu da od tebe ponovo hoće napraviti slugu. U svojim

tekstovima sam podržavao stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

ČELAN I THOMPSON

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
ZAGREB, 2008.**

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje

solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik²

Olga Asić, domaćica

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Ivan Balić, ekonomist

Katica Balog, politologinja novinarka

Dalibor Barić, konobar

Akademik Slaven Barišić

Prof dr. sc. Borna Bebek

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar

Vladimir Benić, dirigent

Nikola Bičanić, mr.sc

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine

Akademik Rafo Bogišić

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice

² Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

hrvatske u Splitu

Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira

Joso Brkljačić, trgovac

Nada Brkljačić, službenica

Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini

Prof. dr. sc. Nikola Buble

Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik

Željko Crnolatac, umirovljenik

General Miljenko Crnjac

Zdravko Curkan, umirovljenik

Vinko Cuzzi, županijski sudac

Joško Čelan, novinar i publicist

Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist

Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine

Tomislav Čolak, prof.

Mirko Čondić, pukovnik HV u m.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić³

³ I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?

- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je čača govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.

- Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •

- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima.

Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim.dr.sc Egidio Ćepulić, dr. med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj⁴
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
Mira Ćurić, novinar
Vlado Dadić, prof.dr.sc
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.⁵
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik

skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!?! Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali, što Thompson ima s njima!?! Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!?! To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

⁴ Dragi Josipe,
eto jos jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...

Prijateljski,
fra Šito

⁵ Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

Ivan Devčić, mornar
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
Tomislav Dragaš, tapetar
Mate Drmić, prof.
Branka Dundović, umirovljenik
Vladimir Dundović, umirovljenik
Dr. sc. Tomislav Dragun⁶
Anđelka Dražić, njegovateljica
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja⁷
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
Stipe Ćipa Dukić kat. Svećenik
Josip Dukovac, dipl.ek
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Drago Duvnjak, dipl.ing
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Josip Elez, službenik

⁶ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

⁷ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od riječi ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Tompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!

Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Marija Elez, nastavnik u m.
Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih
branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grospić, umirovljenik
Ljuba Grospić, agronom
Milan Grospić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu –
Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.⁸
Mate Herman, ugostitelj

⁸ Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog
zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić⁹

⁹ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.¹⁰
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić¹¹
Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar

Poštovani gospodine akademike,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslao e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

¹⁰ Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me moz'es' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu punomoc'.

¹¹ Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!

I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojim da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progon Thompsona progon je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago¹²
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog
pokreta Stuttgart
casna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane¹³
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić¹⁴
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

¹² Podupirem umjetnicke, dostojanstvene i profesionalne koncerte M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

¹³ Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavi za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

¹⁴ **Je li Istra Hrvatska?**

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,¹⁵
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

¹⁵ Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljubu koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunističkim zločincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovica Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti informiranja. Siguran sam da se lista otvori hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika većina, a ne samo jedna četvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjedničkim izborima!

Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrтко-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivanka Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,
Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica

Slavko Pecirep, liječnik¹⁶

Akademik Josip Pečarić

Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva

Zvonimir Penović, književnik

Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika

Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ

Marija Perković, nastavnica u m.

Rade Perković, glumac

Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik

Domagoj Ante Petrić, novinar

dipl.ing Zlatko Pintarić

Nenad Piskač, književnik

Mr. sc. don Bernardo Pleše

Luka Podrug, dipl. iur.

Prof. Jasenka Polić Biliško¹⁷

¹⁶ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovu domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

¹⁷ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevacu, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thomsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustoši i anarhiji Thomson postoji.

Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene.

Nada Pomper, književnica
 Stjepan Pomper, slikar
 Akademik Stanko Popović
 Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
 J. Ivan Prcela, urednik i publicist¹⁸
 Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.¹⁹
 Dr. Antun Predanić, ginekolog
 Gordana Primižić, prof. u m.
 Zlatko Prtenjača, odvjetnik
 Davor Prtenjača, odvjetnik
 Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog
 savjetodavnog poduzeća
 Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
 Ozana Ramljak, profesor
 Toni Ramljak, dipl. oec.
 Prof. Markica Rebić, general u mirovini
 Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
 Ivica Relković, publicist
 Domagoj Rešetar, odvjetnik
 Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
 Zagrebačke županije
 Miljenko Romić, akademski slikar
 Mladen Roth, eur.ing

Molim Vas, mozda mozete saznati kojiko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

¹⁸ Mnogo cijenjeni akademiče Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i
 HRVATSKOG HOLOKAUSTA

¹⁹ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.²⁰
general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šufllay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner²¹
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić²²

²⁰ Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa, a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i/ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom..." - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si...!" Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada podpisujemo i dalje!

²¹ Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

²² Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju

Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava
Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Stržić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić

"Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čížek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vič. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja

Miroslav Zemljak, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, PORTAL HKV-A, 2009.

„Ja sam svjetlost svijeta;
tko ide za mnom neće hoditi u tami,
nego će imati svjetlost života.“ **Ivan, 8,12**

NE VJERUJTE ONIMA KOJI OBEĆAVAJU HAAŠKU PRAVDU

Bira li Hrvatska doista „između svjetla i tame“? Komu je potrebna ta prikrivena neolenjinistička retorika koja automatski diskreditira birače koji neće glasovati za Ivu Josipovića? Misli li gospodin Ivo na „svijetlu budućnost“, kako su nekada govorili jugoslavenski titoistički utopisti, i sve svoje neistomišljenike proglašavali „silama mraka“, „poraženim neprijateljima“, ili „avetima prošlosti“? Po Josipovićevoj logici, svi mi koji nećemo glasovati za njega, ostajemo u tami, i pripadamo svijetu tame. Povijest nas uči da je takva podjela ljudi uvijek dovela do velikih zala, pa si doista trebamo postaviti pitanje: odakle takva netolerancija iza maske tolerantnog gospodina?

Hrvatska ne bira između svjetla i tame. Hrvatska bira između stare internacionalističke utopije i realistične ali nove, hrvatsko-integralističke opcije. Potreban nam je predsjednik koji će integrirati sve hrvatske težnje i snage, a ne prijetiti novim podjelama! Hrvatska se treba suočiti s vlastitom realnošću i pozicijom u svijetu. Ona nije ni svijetla ni tamna, nego je siva i bezlična, a mogla bi biti drukčija – vedra i optimistična. Mi želimo slobodnu Hrvatsku koja će živjeti od svoga rada i stvaranja, Hrvatsku koja treba probuditi svoje snage i potencijale. Ne mogu je iz drijemeža trgnuti anemične prijetnje ili prizivanja novih hapšenja, niti političar bez strasti, može je prodrmati

i podignuti jedino real-političar i hrvatski integralist, iznimne energije i volje da pokrene zemlju iz malodušja i auto-destrukcije!

Hrvatska bira između čovjeka koji je svrstava na naše i vaše, na podobne i nepodobne, na ljude svjetla i na ljude tame, koji otrcanim metaforama prodaje ideološku isključivost pod krinkom građanske uljuđenosti – i između čovjeka koji može nadići stranačke i ideološke rovove i podjele, i integrirati sve hrvatske potencijale u izgradnji jedne dinamičnije, slobodnije, aktivnije Hrvatske. Sada je trenutak kad se birači moraju probuditi i pokrenuti, ne dopustiti da krajnje lijeva manjina zbog pasivnosti većine odvede ovu zemlju u bezličnost i sivilo gdje će nam glavnu političku dinamiku donositi nove aktivnosti haaškoga tužiteljstva.

I Hrvati izvan granica RH, posebno Hrvati u BiH, moraju se probuditi i glasovati za onoga koji ih poznaje i razumije, i koji bi im trebao obećati da će kao predsjednik Hrvatske raditi za poboljšanje njihova položaja – a ne treba se ni skanjivati – razmišljati o predlaganju trećeg entiteta kao real-političkog rješenja. Hrvatska treba predsjednika od akcije koji će i njezinu vanjsko-političku poziciju dinamizirati, učiniti je subjektom a ne objektom djelovanja iz dva ili tri središta svjetske moći. Milan Bandić biračima u ovome času šalje najistinitiju poruku: jedino se vlastitim radom možemo izvući iz posvemašnje krize, sve drugo su floskule, bez rada nema ni slobode, ni napretka, ni samostalnosti. Pa tako ni pravde o kojoj govori Josipović, jer kako će biti pravedna zemlja kojom se upravlja iz Haaga, Bruxellesa ili Washingtona?

Hrvatska je na povijesnom raskrižju. Sudbonosni drugi krug predsjedničkih izbora ne smije nas zateći u nedopustivoj pasivnosti. Svaki neizlazak na izbore znači pristajanje da nam drugi kroje sudbinu, znači prihvaćanje malodušnoga stava kako ništa više sami ne odlučujemo i kako ne možemo utjecati na sudbinu našega naroda i domovine. Naprotiv, povijest nam pruža novu šansu da se suprotstavimo lažnim lučonošama, da ne dopustimo povratak u prošlost, u potpuno poništenje naše narodne memorije, ponosa i dostojanstva, svega što je krvlju stečeno i obranjeno u Domovinskom ratu!

Hoćemo li pristati da Hrvatska i dalje bude mala zemlja za velika hapšenja njezinih generala i branitelja, hoćemo li biti taoci haaškoga

tužiteljstva i njegovih hrvatskih ekspozitura? Hoćemo li postati dužničko roblje velikih svjetskih lihvara ili ćemo svojim radom i pameću izvući Hrvatsku iz krize? Ne bismo između svjetla i tame, nego između čovjeka od akcije i bezličnog činovnika, prijatelja Haškoga Tribunala. Bismo između vjere u sebe i Boga, i lažnih obećanja prodavača magle!

Hrvatski domoljubi u zemlji i izvan granica Hrvatske! Sada sve ovisi o nama. Nitko ne može uzeti naše pravo na izbor, ako ga mi sami ne prepustimo drugima! Iziđimo na izbore i podržimo Milana Bandića jer nam treba predsjednik koji je hrvatski integralist, koji ujedinjuje sve nas domoljube koji želimo raditi za dobrobit naše domovine i budućnost našega naroda! Ne vjerujte onima koji obećavaju haašku pravdu i pravdu bez truda i rada, bez slobode i samostalnosti!

Na kakvo svjetlo i kakvu tamu misli Ivo Josipović kad svojim porukama dijeli ovaj narod na ljude svjetla i ljude tame? Nismo li takve prijetnje već čuli i preživjeli u našoj povijesti? S kojim pravom iskrivljuje i plagira Kristove riječi, on kao deklarirani agnostik? S kojim pravom se zaogrće plaštom božanskoga svjetla i obećava nova hapšenja? Samo je Bogočovjek mogao reći da je Svjetlost Svijeta, svi drugi koji to tvrde nude blasfemiju.

Sada je povijesni trenutak kojega ne smijemo propustiti. Ako prezremo svoje pravo na izbor, drugi će birati za nas, i možda zadugo nećemo imati prigodu izabrati svog predsjednika koji će zaštititi istinu o Domovinskom ratu i koji će imati socijalni osjećaj za nedaće naroda. Zato ne dopustimo da nas oni koji obećavaju svjetlo uvedu u novu mračnu noć. Glasujmo za onoga koji može nadići sve hrvatske stranačke i ideološke podjele i koji nije lutka u rukama partijskih struktura i globalističkih megalomanijskih. Hrvatski domoljubi, iziđimo na ove sudbonosne izbore i radi svih žrtava Domovinskog rata, iziđimo na izbore i radi svih poniženih i razočaranih branitelja koji su sami sebi oduzeli živote, i kao najvažnije iziđimo na izbore da bi u lijepoj našoj domovini slobodno i dostojanstveno mogli živjeti i buduću naraštaji Hrvata. Iziđimo masovno na izbore i glasujmo za novu, probuđenu Hrvatsku.

P.S. Svim Hrvaticama i Hrvatima kako u domovini i izvan RH, te svim lojalnim građanima i težacima Republike Hrvatske želimo sretnu i uspješnu Novu 2010 Godinu.

Zvonko Bušić

30.12.2009.

Marko Perković Thompson

31.12.2009.

don Miljenko Babačić

Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, studentica

Ivan Bastjančić, dipl.ing.

prof. dr. sc. Ivan Biondić

Damir Borovčak, dipl. ing. i publicist

Joško Čelan, novinar i publicist, Split

Ines Čolak, učiteljica, Knin

Kata Čolak, Knin

Tomislav Čolak, profesor, Knin

Zdravka Čolak, Knin

Tihomir Čuljak, dipl. eoc.

Jadranka Čuljak-Duvnjak, odv.

Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator HKM u Švicarskoj i glasnogovornik Hrvatskog svjetskog kongresa

Julije Derossi, književnik

Zlata Derossi, prof.

Miroslav Dorešić

Franjo Dragaš

prof. dr. sc. Andrej Dujella

prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Dunja Gaupp, Baden, Švicarska

Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić
Tomo Gložinić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med.
Željko Gredelj, dipl.ing.
prof. dr. Vinko Grubišić
Petar Hinić, Stuttgart
Krešimir Jelovac, dipl. iur.
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
Petar Kružić, dr. st. Stuttgart
don Vjenceslav Kujundžić, Split
Ivica Luetić, novinar
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Ana Marijić, Slavonski Brod
Ivana Marijić, Slavonski Brod
Katarina Marijić, Slavonski Brod
Petar Marijić, Slavonski Brod
Nikola Mulanović, umirovljenik
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
akademik Josip Pečarić
mr. sc. Marina Periša, prof.
Alojzije Petračić, umirovljenik
Mario Pehar, dipl. ing.
Damir Primorac, Belgija
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Nikola Mate Roščić
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Miljenko Stojić, književnik, franjevac, novinar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Mijo Šimić, dipl.ing.
mr. sc. Đuro Škvorc, umirovljeni pukovnik Hrvatske vojske
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV

Vera Valčić Belić, prof.

Daniel Mathew Zakarija, dia, aia (Split/Chicago)

Mladen Zelić, dipl.ing (elektrotehnike), prof. (matematike i fizike)

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris

01. 01. 2010.

Duško Abramović, Toronto, Canada

Nevena Abramović, Toronto, Canada

Borna Alunić, prof.

Ivan Alunić

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Zdravko Barišić

Marin Belančić

Darko Belović, kap.

Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudrustvenog odbora za zajedničku suradnju Australija

mr. sc. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb,

ing. Ivan Bićanić, Zagreb,

Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb

Velimir Borković, prof.

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar

Ivan Buljević

Joso Butorac

mr. sc. Tomislav Bradić

Ante Brčić, novinar

dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik

Biserka Cetinić

Boris Cetinić

Davor Cvitanić, dipl. ing. Zagreb

Fanika Cvitanić, dipl. ing. Zagreb

Velo Čerkez, gospodarstvenik

Duško Čikan

mr.sc. Ferdo Čolak, prof.
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
prof. dr. sc. don Josip Čorić
dr. Ante Čuvalo
prof. Ikica Čuvalo
general Ljubo Ćesić Rojs
prof. dr. sc. Marko Doko
admiral Davor Domazet Lošo
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Malkica Dugec, prof., hrv. pjesnikinja
Radoslav Dumančić
Marko Duvnjak, prof. geograf.
Ivica Fonti, CroRadio.net
prof. dr. sc. Radoslav Galić
pukovnik Zdravko Galić
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Katarina Iskra, med. sestra
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Anđelko Jurun, predsjednik Hrv. Doma Buenos Aies
Branko Jazić, Sydney, Australija
Zlatko Jelinić, Hrvatski Radio Vancouver, voditelj-urednik radio programa
dr. sc. Nikola Jelovac, psihijatar
Josip Jović, kolumnist i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Darko Kolić, član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e Švicarska
Stjepan Kovač, prevoditelj
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Slobodan Lang
Ante Latinac
Ante Madunić, odvjetnik

Marko Magdalenić, prof.
Mirjana Majnarić - umirovljenica
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Ada Marhofer
dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Mirko Marijanović
Miško Maslač, Cleveland, Ohio, USA
prim. dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr. med.
Josip Miljak, političar i publicist
prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Franjo Nemet
Željko Olujić, odvjetnik
Ivica Orešković
dr. ing. Marijan Papić
Ivo Paradžik, umirovljenik
Domagoj-Ante Petrić
mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Luka Podrug, dipl. iur.
Jasenka Polić Biliško, prof., udruga Hrvatska Baščina
Mladen Rogić, bojnič
Božidar Ručević, dipl. ing.
Vjera Ružević
Blago Sabljo
Dane Šimić - Conjar
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Mile Tominac, poduzetnik
Ivica Tomljanović Gavran
prof. dr. sc. Kosta Urumović
Đuro Vidmarović, veleposlanik u mirovini
dr. Milan Vrkljan
Mr. sc. Jelenka Vučkov, teolog
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Marija Zelić-Artuković, dipl. ing. Zagreb
Drago Zovko, dipl. iur.

02. 01. 2010.

Ivančica Babić
Marijan Babić, ing.
dr. sc. Josip Balabanić, znanstveni savjetnik
Tomislav Bolanča, Zadar
Ante Brnadić, umirovljenik, Osijek
Marija Brnadić, umirovljenik, Osijek
Marija Čulap Imhof
Ana Djurasović, München
Katarina Djurasović, München
dr. Tomislav Djurasović, München
Ante Gojceta
Slavica Gojceta
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
<http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com>
dr. Silvestra Kolega
Melanie Kolić, Švicarska
Natalie Kolić, Švicarska
Antun Krstić, umirovljenik, Osijek
Terezija Krstić, umirovljenik
Vedran Laura
Ivan Matarić, Lustenau, Austrija
Ljiljana Matek, dipl. ing.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Vladimir Novak, politički emigrant, povratnik iz SAD
Brankica Pahljina, Rab
Klara Pahljina, Rab
Marija Perinović, Zadar
Mirko Perinović, Zadar
Nenad Piskač, književnik
dr. Ivan Radić
Ivan Ravlić, Švicarska
Ivka Ravlić, Švicarska
Veselko Ravlić, Švicarska
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
prof. dr. sc. Branka Šeol

03. 01. 2010.

dr Aleksandra Balvanović
Branka Balvanović, prof. u m.
akademik Slaven Barišić
Karla Begenisić,
Smilja Maravić Bravar, dr. med.
Bogdan Bravar, ing. el.
Tomislav Bravar
Zrinka Bravar, ing. arh.
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Kornelija Ivoš, službenica
Milan Lažeta, dipl ing. u m.
Rade Lukić, stalni sudski tumač, predsjednik Udruge "Austrijsko-hrvatska inicijativa" Graz, Austrija
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Slavko Pavin
Marija Peakic-Mikuljan, književnica
Branimir Petener, HOR - Hrvatski Obranbeni Red, pročelnik
Nita Tulić
Tomislav Vuković, novinar
Petar Vulić, književnik

04. 01. 2010.

Teo Antunović, Kaštel Sućurac
Ante Beljo, ravnatelj HIC-a
Damir Brzica,
Jure Francetić, La Plata, Argentina
Domagoj Kužić, ing. brodogradnje, Pazin
Mirjam Lešić Kužić, komercijalist/profesor, Pazin
Silvija Lažeta, apsolvent prava, Zagreb
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Slobodan Markić, P. Eng.
Marko Milinković, Varaždin

Sandra Paruž, dr. stomatologije

05. 01. 2010.

Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut

Franjo Radosević, dipl. ing.

Mirna Longin Trešin, Kali

06. 01. 2010.

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Marko Bulić, Split.

Michael Pack

07. 01. 2010.

NEKI KOMENTARI:

izbor manjeg zla — B.Ivanković 03-01-2010 02:53

Dragi Hrvati! Vidim da ima mnogo raznih mišljenja pa želim dodati osobno .Obzirom da nismo uspjeli sa jedinom dostojnom kandidaturom a to je dr. Miroslav Tuđman , sada doista moramo birati Milana Bandića.Kako je razlika u moralnim ,intelektualnim i inim kvalitetama neusporediva ,razumijem sve one kojima je nakon svega teško dati glas Bandiću.Gledajući pismo potpore jasno je da su to dostojni ljudi i da vjerojatno im nije lako poslije podrške M.Tuđmanu dati podršku M.Bandiću.Moram priznati sam nikada ne bih glasovao za Bandića .Vidjevši danas likove koji podržavaju josipovića nešto se u meni prelomilo .Prije svega želim čestitati Thompsonu,Bušić u i ostalima što nam po tko zna koji put daju tračak nade . Toga radi su u stanju podnijeti i neugodne posljedice svojih inicijativa a sve to poradi toga da Lijepa naša ostane naša.Nadam se samo da je netko od gore potpisanih ozbiljno pogovorio sa Bandićem ,kako dotični u slučaju pobjede ne bi zaboravio na vitalne Hrvatske probleme.Posjetiteljima portala želim

kazati da je i svakodnevni život pun kompromisa i loših i dobrih te da iz poštovanja prema potpisnicima ipak izađemo na izbore i damo glas za možebitno manje zlo. Nadam se da je kod Bandića ostalo negdje prostora za nadogradnju, a mislim da bi narodu trebao predstaviti eventualne suradnike kako bi odagnao neke sumnje u svoju vjerodostojnost. Nismo se uspjeli organizirati glasovati ZA, sada budimo PROTIV, možda je to jača motivacija. Što sada? Glas dajmo ipak manjem zlu, pa što bude.

P.S. Zamolio bih one koji pišu o Bandiću u superlativima i pretvaraju ga u spasitelja da to nije dobro, mala smo mi zemlja i ljudi dobro znaju tko koliko vrijedi. Ovako bude li hvalospjeva bojim se da ljude to može iritirati. Treba reći skromno da je Milan Bandić u ovom slučaju možda bolja opcija i to je to.

GANGA.... — kalafatić 03-01-2010 17:49

Ganga:

Glasujmo za Milana!
 Još desetak i nešto dana
 Nema više Mesić Stipana
 Odlazi redikul i svjedok haški
 Slađe mi je to nego sir paški
 Odlaze Buda, Jakić i drugi udbaši
 Dolaze Hercegovci naši
 Milan je rodom iz Gruda
 Virujte, čovik ima muda
 Uspio je SDP razorit,
 Nije to bilo lako sorit
 I on i Jurčić tamo su bili
 Figu u džepu stalno su krili
 Ovo nam je slamka spasa,
 I Franjo bi za Milana glasa
 Bit će u ambasadama smjena,
 Neće više biti jugoslovena
 Josipović je umanjenica od josipa broza
 Zato, sinovi ustaša i partizana
 glasujte za BANDIĆ MILANA!

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA ...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škode*

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za Judine škode onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam²³:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtna kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

²³ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? *Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike*, br 118, *Večernji list (inozemno izdanje)*, 22. srpnja 1996.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao²⁴ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša

²⁴ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

budućnost, vi ste budućnost Europe...” Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...” ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...” itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješeću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi. A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima. Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: Zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam²⁵:

²⁵ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, *Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista*, 22. rujna 1997.

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas? Danas je na djelu hladni, specijalni, i „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat, a posebice ovaj koji je danas uperen protiv hrvatskog naroda! Ono što Srbi i Muslimani nisu postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. Ustvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve ovo vrijeme. A, nažalost, traje oduvijek...

Da se mnogo toga u politici velikih sila, s priznanjem Hrvatske nije promijenilo, moglo se najbolje uočiti u Australiji, te iste 1992. godine. Sjeća li se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele priče o Predsjednikovoj kući.

Sve sam lopovluk do lopovluka.

Učinkovito, nema što!!! Zar vam se ne čini, kako je ovdje... nešto mutno? Ali, na našu sreću, nama je odmah bilo jasno, **u kom grmu leži zec...** čemu služe sve te priče i **odakle vjetar puše.**

A Australija je članica Commonwealtha!

Nažalost, mora se priznati, donekle su i uspjeli, u svom naumu. Sve se manje i manje skupljalo novaca za pomoć Hrvatskoj, a mnogima je, mora se i to priznati, to bio dobar izgovor da ne sudjeluju, u prikupljanju pomoći za Hrvatsku.

No, svi koji su vodili, a i dan-danas vode, specijalni rat protiv Hrvatske, nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju“, ni „Maestral“, ni „Bljesak“ ni „Hrvatsko ljeto“. Dapače, nisu znali sami razriješiti ni ono, što su zakuhali u BiH, pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi!

Jasno je da Englezi imaju puno više mogućnosti u „svojoj“ državi, laganije i jednostavnije raditi na razbijanju

jedinstva među Hrvatima, nego što oni, i njima slični, to mogu u Hrvatskoj.

Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj.

I dok se u Hrvatskoj zna što kod nas radi Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja, među našim ljudima, mnogo teže.

Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Dovoljno je samo znati da su mnoge od tih tiskovina izravno plaćene od tih istih nalogodavaca, pa zato i provode njihove naredbe i zastupaju njihove interese!

A na predavanju „Sramotni sud u Haagu” u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje, je li hrvatska Vlada tijekom Domovinskog rata, ili bar u vrijeme stvaranja suda u Haagu, mogla reći svjetskim moćnicima istinu. Je li im mogla reći da su i oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu nad hrvatskim narodom ili je istina, da su Srbi i srpska agresija bili ,najvjerojatnije, samo oružje u njihovim rukama, u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju. A ta njihova borba, izgleda traje, do dana današnjeg, jer oni nisu odustali od toga, ni nakon poraza velikosrpskog agresora.

I danas, nakon presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek ne žele Hrvatsku, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar, zapravo, nisu ruganje „pohvale“ bivšega američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u toj raboti koristili svjetski moćnici, odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu²⁶.

U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

- **Najveća je umjetnost slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu...**
- **Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje.**
- **Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima, da biste kupili informacije i ortake.**
- **Švugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.**

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije, ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman...

Šenoa - tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge...

Matoš - tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica, nego svi ostali narodi Europe zajedno.

Šegedin je bio šokiran saznanjem, da među Hrvatima ima, toliko pojedinaca, koji strasno mrze svoj narod.

Tuđman - govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku.

Međutim, izdajica ima svugdje, ali ono što nas razlikuje od drugih i što je najtragičnije – Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same – na milost i nemilost. A među takvima biraju i predsjednike države.

Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski Predsjednik.

²⁶ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski”! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati, kakve li ironije, upravo takve biraju za Predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine naše ljude u Australiji upozoravao na nešto slično. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu, imamo jednog „malog crvenog“ u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako mi diktira, taj „mali crveni“.

I znate li što tada uradim?! Odem pred ogledalo i... pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa, sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u Vjesniku od 22. veljače 1994. godine:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije, prilikom gostovanja na hrvatskim radijskim programima u Melbourneu, Adelaidi i Sydneyu, upozoravao sam ih i kroz tzv. *Sindrom zoološkog vrta*:

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta“. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije

sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita.

Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je!

Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može dogoditi kod nas.

(O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji.

Zato je, i kroz pozive za povratak u domovinu, vidljiva moja bojazan – da Hrvati u Domovini ne će sačuvati domovinu.:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta” i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Imat ćemo Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svjetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz Domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku, vi morate na sličan način riskirati.

I uraditi mnogo više, nego što ste to uradili do sada.

Dobit ćemo mi i tu bitku, vjerujte mi, a onda će te, upravo vi, biti i najveći dobitnici.

Zato ću vam i ja, još jedanput reći: **VRAĆAJTE SE!**

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.²⁷

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić²⁸:

²⁷ P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

²⁸ D. Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce’ (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. ‘Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan’, kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav ‘aktivan stav’, sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju ‘kao subjekt, nego kao objekt’.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. ‘Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekušstvo i kukavičluk’, piše Pavličić. ‘Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo’. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

‘A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav’, zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihio ‘puštao u svoju butigu’, ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. ‘Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, ‘pati cijela država’, na promociji svoje knjige ‘Hercegovac iz Boke’ sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. ‘Volim Hrvatsku kao Hercegovci’, uzviknuo je, ‘jer više od toga nije moguće’.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu²⁹.

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak³⁰:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u *Hrvatskom obzoru*, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih LorgERICA, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako

²⁹ J. Pečarić, *Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana “Oklevetani narod” s predgovorom “Hercegovci žrtve apartheida” u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000.* Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

³⁰ *Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.

krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine. U kolovozu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće³¹:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku“ u Zagrebu promovirao uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Ali, dok je Predsjednik bio živ, nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamoli optužiti Tuđmana i naše generale. I ovdje na australskoj TV, pričali su svašta protiv njega. Zato su moje australske kolege pitale i moju kćer o tome.

- Ma, koga oni optužuju? – ljutito im je to prokomentirala.
- Naš Predsjednik je napisao više knjiga, nego što su vaši političari u životu i pročitali!

Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelima i rade samo takvi, zar ne?

³¹ *Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.*

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu” (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!”

Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić.

Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Takav se govor uvijek odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima, izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima, osobine koje imaju „južni Hrvati” takve su da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima”. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije.

4. DVA PREDSJEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a *Nasilje nad Hrvatskom*, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu.

M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma *zajednički zločinački pothvat* nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudi u politički *pamflet*.“ Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sâm naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije, iako je Opća

skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo time da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.³²

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Banimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne

³² O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotška teza* Nacionalova novinara Zorana Ferića: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko

pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu³³:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac, „...možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju”³⁴. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective - selected issues* / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

³³ Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

³⁴ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI - Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

– POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE

– Zločin protiv mira – 3 puta

– Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945.

– ne spominje.

– Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.

– Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.

– Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem?
– pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene

politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li Vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postićeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... – objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste Vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...“:

NI RIJEČI!

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti *kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.*

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićeva uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem.

Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio *Marko Perković Thompson* kada u istoj pjesmi kaže:

**Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno**

**Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te**

**Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo**

**Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te**

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

No, činjenica je, nažalost, kako su, upravo, zbog takovih “zasluga”, i Mesić i Josipović, birani za predsjednike RH. Ali od koga su I zašto birani-pitanje je sad?!

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronađemo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivice Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.*

3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Okrugli stol: *Pamćenje i suvremenost*

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU

**Izlaganje na tribini u Splitu posvećenoj porvostupanjskoj
presudi šestorici Hrvata iz BiH, 27. svibnja 2013.**

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim Hrvatskoj udruzi Benedikt što je u sklopu Tribine pred presudu šestorici Hrvata iz BiH organizirala predstavljanje mojih knjiga. Posebno sam zahvalan svojim dragim prijateljima Josipu Joviću i Jošku Čelanu što su sudjelovali u ovoj tribini i predstavili moje knjige.

Josip je spomenuo moju knjigu *Trijumf tuđmanizma*, a zapravo je taj naslov nastao poslije razgovora s njim. To me asociralo na činjenicu da je na tuđmanizmu zasniva i velika koalicija koja je za ove izbore stvorena upravo u Splitu pa posebno pozdravljam ovdje nazočne budućeg gradonačelnika Splita g. Vjekoslava Ivaniševića i buduće dogradonačelnike moje drage prijatelje prof. dr. sc. Matka Marušića i prof. dr. sc. Borku Jadrijević, budućeg župana Zlatka Ževrnju.

U knjizi *Hajka na Thompsona* ima je jedan tekst u kojem ja kao polemiziram s Joškom o mentalitetu južnih i sjevernih Hrvata. A vidim da je tu i g. Luka Podrug koji je svojevremeno na HTV-u prenio jednu moju "priču" o tome:

Kaže Štef Stipi:

– Znaš li Ti, Stipe, što je Zagreb za Split?

- Ne znam!
- Europa!
- Jest, imaš pravo. A znaš li Ti, Štef, što je Split za Zagreb?
- Ne znam!
- HRVATSKA!
- Jest, imaš pravo.

Jučer sam dobio sljedeći e-mail:

Uvaženi akademike Pečariću,

Osobno sam zahvalan Vama, kao i drugim suorganizatorima tribine koja će se održati 27. 05. o.g. u Splitu a povodom iščekivanja izricanja prvostupanjske presude šestorici BiH Hrvata pred sudom u Haagu. Ja sam u tim teškim i turbulentnim vremenima borbe za opstojnost Hrvata u BiH u periodu kolovoz 1992 do rujna 1993 godine bio na dužnosti pomoćnika dvojice načelnika glavnog stožera HVO-a, tj. u određenim periodima bio sam pomoćnik i generalu Petkoviću i generalu Praljku i s ponosom se sjećam te dvojice časnika i njihovog doprinosa u borbi za opstanak hrvatskog naroda u BiH. Također sam u različitim periodima ratnih devedesetih godina surađivao i sa četvoricom ostalih optuženih Hrvata iz BiH. Prije tri godine na Haaškom sudu sam bio posljednji svjedok obrane generala Petkovića, kao i jedan od svjedoka obrane generala Praljka.

Gospodine akademike, ja bih mogao ispisati stotine kartica teksta o tim teškim ratnim godinama ponosa i slave, u kojima nama nije bila velika nijedna žrtva za ostvarenje svetoga cilja, stvaranja i oslobađanja jedine nam domovine, i mi smo taj cilj i ostvarili, bez obzira na sve poteškoće i djelovanja onih kojima je glavni grad bio (i ostao) Beograd, a ne Zagreb. Bili smo i ostali spremni na svaku žrtvu, pa i ove sudske križne putove koji zadesiše naše mnoge suborce. S vjerom u Boga i konačnu pravednu, oslobađajuću presudu i ovoj našoj šestorci, još jednom Vam kao general HVO-a zahvaljujem na vašem ogromnom osobnom doprinosu i nesebičnom

zalaganju za očuvanje digniteta i vrijednosti Domovinskog rata, kao i na aktivnostima vezanim za obranu optuženih Hrvata.

U ponedjeljak ću sa zadovoljstvom nazočiti najavljenoj tribini u Splitu, kao i na predstavljanju Vaših knjiga.

S osobitim poštovanjem,

Ivica Primorac, general bojnika u mirovini

Naravno, svi mi nazočni zahvalni smo generalu Primorcu i svim hrvatskim braniteljima što su ostvarili ovo što je naš general napisao u ovome svom e-mailu.

Podsjetimo se kako je predsjedavajući Žalbenog vijeća Haaškoga suda američki sudac Theodor Meron obrazlažući oslobađajuću presudu generalima Gotovini i Markaču nazvao suprotnu odluku nerazumnom. Drugim riječima, do te odluke Sud u Haagu se ponašao nerazumno. Ja sam u momentu uvođenja priče o tzv. Zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije to nazvao suludim. A baš i ne znam koliko je bitna razlika između "nerazumnog" i "suludog". Zapravo, pričom o našim Hrvatima iz BiH ta priča se samo nastavlja.

Jednom sam napisao da kada netko napadne vašu domovinu, a ovdje se radilo još šire – željelo se iskorijeniti cijeli narod, možete postupiti na tri načina:

- 1) Ili ćete uzetu pušku u ruke
- 2) ili ćete uzeti pero
- 3) ili niste čovjek.

Na žalost, na vlasti su nam od 2000. ovi treći. Još je i gore: mnogi rade izravno za korist agresora. Sud u Haagu im je svojim nerazumnim, tj. suludim odlukama puno pomogao u tome.

Trebalo je uništiti ponos narodu koji je razoružan pobijedio u pravednom osloboditeljskom ratu, a kao takav postao kost u grlu svjetskim moćnicima koji misle da su bogovi na Zemlji i kao bogovi oni odlučuju koji narod može biti slobodan a koji ne. Naravno, zato

su domaćim slugama, a prva knjiga koju danas predstavljamo jest *Rasizam domaćih slugu*, na udaru svi oni koji ometaju ostvarenje takvih nakana: Branitelji, Crkva i mnogi pojedinci. Jasno je zašto je – onda – u sklopu ove tribine i knjiga *Hajka na Thompsona*. Nitko od nas koji smo pisali i perom se borili za svoju domovinu nije pomogao više očuvanju ponosa ovog naroda od Thompsona i njegovih pjesama, zar ne?

Jednu svoju knjigu sam tako i naslovio *Za ponosnu Hrvatsku*, 2009. A posvetio sam je *Hrvatskim pravednicima koji i danas stradavaju, zbog presuda sramotnog suda u Haagu, da bi Hrvatska bila zemlja ponosnih i dostojanstvenih ljudi*. Neke sam i nabrojio. Tu su Kordić, Gotovina, Markač, a i svi Hrvati iz BiH kojima je posvećena ova tribina. Još 2001. posvetio sam Haaškim uznicima i knjigu *Sramotni sud u Haagu*, tiskanu još 2001., a general Praljak je pisac predgovora te knjige!

I druge sam svoje knjige posvećivao pojedinim našim ljudima koje je progonio Sud u Haagu: i Kordiću (Hercegovac iz Boke, 2003.) i Bobetku (Trijumf tuđmanizma, 2003.) i Gotovini (Nepoćudne knjige, 2003.) i Praljku (U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, 2004.), ali, naravno, i onima koji su i Haagu i svjetskim moćnicima najveća kost u grlu, pa ih progone i ovim optužnicama: Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu (Za hrvatsku Hrvatsku, 2001.) i ratnom ministru Gojku Šušku (Pronađena polovica duše, 2002.).

Na žalost, iako presude Gotovini i Markaču pokazuju da se štošta promijenilo u ponašanju Haaškog suda, ipak ne možemo biti spokojni. Zlokovna je spoznaja da je Dario Kordić već 15 godina (od dosuđenih mu 25) na teškoj robiji, iako je poznato da je osuđen na temelju jednoga jedinog lažnog dokaza nastalog u "radionici" odvjetnika Nobila i MUP-a, kako pokazuje Hrvatski tjednik od 9. svibnja 2013. u tekstu *Kako je 2000. godine krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima, a kako je na robiju osuđen nevini Kordić – 32 MILIJUNA DOLARA PLAĆENO ODVJETNIKU NOBILU ZA OBRANU GENERALA BLAŠKIĆA*, iz koga je razvidno da je ta činjenica odavno poznata.

Naravno, i interes muslimana u BiH je sličan. Pa oni su minirali most u Mostaru čije je rušenje bio osnova za demoniziranje generala Praljka i Tuđmanove Hrvatske. A upravo je general Praljak to dokazao. Činjenica da su današnje hrvatske vlasti tu kao i ostalih 17 knjiga našega generala proglasio šundom svjedoči da im je i danas u interesu osuda Hrvata iz BiH-a. Tako bi nadoknadili izgubljeno oslobađajućom presudom Gotovini i Markaču.

Zašto su generalove knjige šund sjajno pokazuje sljedeći primjer:

General Praljak je u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.– 1995.* pisao o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta!

Svjetski moćnici su već samom optužbom Hrvata iz BiH pokazali da ih ne zanima istina u svemu tome. Oni znaju da ih je Izetbegović izigrao potpisivanjem Cutilierovog plana po kome je BiH trebala biti podijeljena na nacionalne jedinice, da bi uopće BiH bila priznata kao država. Pa ipak im je zločin Hrvata iz BiH stvaranje Herceg Bosne, dakle ono što su sami predložili, a muslimani ih izigrali. Logično je zaključiti da su i oni uključeni u tu prijevaru Hrvata u BiH, kao što su sudjelovali i u prijevari optuživanja Hrvata za rušenje Staroga mosta u Mostaru i mnogim drugim sličnim prijevarama. Uostalom, poslije pokolja muslimana u Srebrenici, svjetski moćnici su planirali još veći srpski pokolj u Bihaću, da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. To je spriječio predsjednik Tuđman i Hrvatske vojne snage.

Kada sam 2001. tijekom boravka u Australiji doznao da se u Haagu interesiraju za generala Praljka ovako sam to prokomentirao:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gore položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu promovirao, uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman.

U posveti spomenute knjige iz 2004. napisao sam:

Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Čitajući komentare o generalu Praljku na Portalu HKV-a vidjet ćete kako hrvatski intelektualci misle isto to što sam napisao prije puno godina.

Tako Vinko Buretić piše:

Nadam se da će naši hrvatski generali biti oslobođeni. Ne ću se iznenaditi ni ako budu osuđeni. Naime, kad je riječ o političkim suđenjima tada pravo poklekne pred politikom. Zar nije za to najbolji dokaz slučaj kardinala Alojzija Stepinca, pravomoćno osuđenog, danas hrvatskog blaženika.

General Slobodan Praljak je za mene sada i ostat će jednim od najvećih Hrvata. Bez obzira na presudu. Presuda će više govoriti o haškom sudu i tužilaštvu negoli o optuženim generalima.

Izdvajam još samo jedno mišljenje:

Hrvatski vitez, Slobodan Praljak, general pobjedničke Hrvatske vojske, ima sve osobine državnika, sposobnog u budućnosti vodit hrvatsku državu.

A zar na tom tragu nije i naslov jednog poglavlja iz moje prethodne knjige iz trilogije o rasizmu (*Rasizam svjetskih moćnika*): *U susret novim rasističkim presudama: General Praljak kao inspiracija*.

Prvi dio knjige *Rasizam domaćih slugu* upravo je i posvećen Bihaću preko pisama predsjedniku Vlade, s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir. Drugi dio posvećen je Hrvatima iz BiH-a, a dano je i pismo V-aS UN-a o Hrvatima iz BiH-a na engleskom i hrvatskom jeziku, u kojemu je glavni dio veličanstveni završni govor generala Praljka. Spomenut ću da su to pismo potpisali i akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a Janko (Heidelberg) i Juričan (Sorbona), kao i mnogi drugi. Završno poglavlje knjige *Čekajući slobodu i Hrvata iz BiH* zapravo je naša poruka svima: *Bez obzira kada ćemo dočekati njihovu slobodu, ništa ne može promijeniti činjenicu da se radi o velikanima hrvatskog naroda*.

Pitanje je samo hoćemo li dočekati njihovu slobodu odmah ili ćemo morati nastaviti i našu borbu za pravdu. Siguran sam da bi nam u takvoj borbi i dalje od velike pomoći bilo gornje pismo.

Ili da citiram poznatog hrvatskog kolumnistu Matu Kovačevića:

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može u našim srcima utrnuti solidarnost, a u očima i doprinos generala Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode i obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preduvjeta za mirovne pregovore, koji su, između ostaloga, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Hvala!

Hrsvijet, 28. svibnja 2013.

Glas Brotnja, 29. svibnja 2013.

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019,

JOSIP PEČARIĆ: ‘ONO ŠTO SE SVIH OVIH 10 GODINA NIJE PROMIJENILO JESU STALNI NAPADI NA THOMPSONA I TAJ ‘GROMOGLASNI’ MEDIJSKI MUK’

“Dakle, ono što se svih ovih deset godina nije promijenilo jesu stalni napadi na Thompsona i taj „gromoglasni“ medijski muk”, istaknuo je akademik Josip Pečarić u četvrtak na predstavljanju knjige “MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET”.

Predstavljanje i sama knjiga je u povodu:

- umirovljenja akademika Pečarića;
- 70 godina njegovog života
- 20 godina časopisa „Mathematical Inequalities and Applications“ (prvog hrvatskog matematičkog časopisa na SCIE listi)
- 20 godina tiskanja njegove prve publicističko-povijesne knjige „Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima“
- 1200 njegovih znanstvenih radova

Izlaganje akademika Pečarića prenosimo u cijelosti:

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim vam se što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se udruzi HVIDRA Zagreb što su nam omogućili ovo predstavljanje.

Suizdavač knjige je i MIA 2018, zapravo članovi seminara Nejednakosti i primjene pa se posebno zavaljujem članovima Seminara. Korice je već tko zna po koji put za moje knjige sjajno napravio g. Branko Hrkač. Veliko hvala g. Hrkač!

Na žalost ne mogu pohvaliti rad urednika knjige jer mu se potkrala grješka: svi su tekstovi pomaknuti za jednu stranicu. (Knjigu je uređivao Josip Pečarić.)

Na koricama su uz riječi prof. dr. sc. Lars-Erika Perssona (Švedska) i biskupa dr. Vlada Košića tiskane i riječi prof. dr. sc. Neven Elezovića člana Predsjedništva Znanstvenog odbora Međunarodne konferencije MIA 2018. On je danas i predstavio knjigu zajedno s piscima predgovora dr. sc. Sanjom Bilač, Matom Kovačevićem i Markom Ljubićem. Svima im veliko hvala na tome. Zapravo, postoji još jedan pisac predgovora. To je dr. sc. Davor Pavuna, ali on nije danas mogao nazočiti ovom predstavljanju jer ima plenarno predavanje na konferenciji u Osijeku.

Prije nekoliko dana najavio sam ovo predstavljanje uz pitanje:

Je li lošije danas ili prije 10 godina?

Zapravo u knjizi su dane te bitne razlike. U tih deset godina napadani su moji suradnici, moj znanstveni rad, moja obitelj. Napadaju čak i izdavačku kuću koja izdaje moje znanstvene časopise. Problem je valjda u tome što su ti časopisi – njih tri – na svjetskim listama najboljih časopisa i što su na Scopusovoj list sva tri među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa.

O tome, o ulozi vlasti, HAZU, rektora Zagrebačkog sveučilišta i drugih govorio sam u intervjuu na portalu HKV-a.

<https://www.hkv.hr/razgovori/30363-razgovor-s-akademikom-j-pecaricem-lijepo-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika.html>

Zanimljivo je da je taj razgovor sa mnom vodio sjajni mladi kolumnist Davor Dijanović koji je napravio i jedini intervju sa mnom uoči konferencije MIA 2018. Intervju je dan u knjizi.

Uz spomenuti poziv poslao sam i razgovor sa mnom od prije deset godina u kome sam naveo zanimljiv komentar poznatog hrvatskog kolumnista Milana Ivkošića (vidjeti Prilog):

Kako tumačite to što je umjesto primjerenog publiciteta, jer je u interesu države, tjedan svjetskih matematičara u Hrvatskoj medijski „gromoglasno“ ignoriran?

– Ne dvojim da je po srijedi moja publicistička djelatnost. Spomenimo samo da mi uskoro izlazi iz tiska 22. publicistička knjiga.

Milan Ivkošić je komentirao taj «gromoglasni» medijski muk spomenuvši moje «polemičke istupe i tekstove o političkim i povijesnim temama, s naglašenim domoljubljem».

Bilo je puno pitanja o tom „gromoglasnom“ medijskom muku u tom intervjuu, a izdvojit ću još jedno:

Kako reagirate na to što mediji favoriziraju na primjer jednog Radmana ili Đikića, a vas ignoriraju iako ste objektivno u znanstvenim postignućima ispred njih?

“Opet ću spomenuti Ivkošića koji u svom tekstu kaže: «Široj su javnosti poznati znanstvenici Miroslav Radman i Ivan Đikić, ali ne zato što zaslužuju biti poznatiji od podosta drugih svojih kolega, nego zato što su omiljeni u prevladavajućim lijevo-liberalnim medijima, a i zato što su sami estradni tipovi i što žele biti Einstein i Severina u jednoj osobi... Da je takav kongres održan u čast Radmana i Đikića, mjesec bi dana odjekivao po medijima, a na HTV-u bi s njima Stanković, Šprajc i Bago igrali Kozaračko kolo.» Ja se s njima ne bih uspoređivao jer je vrhunske znanstvenike i u istoj znanosti teško uspoređivati, a pogotovo one koji se bave različitim oblastima.”

Još tada sam posebno istakao negativnu ulogu HTV-a u svemu tome, a vidim da je slično komentirao njihovu ulogu i hrvatski književnik i kolumnist Javor Novak u komentaru na taj moj intervju-najavu predstavljanja na portalu HKV-a.

Zapravo su i drugi hrvatski kolumnisti znali komentirati «gromoglasni» medijski muk kada sam ja u pitanju. Npr. izvrsni hrvatski kolumnist Joško Čelan u tekstu (Hrvatski tjednik, 13. rujna 2018.) u kome piše kako su vrata medija u RH širom otvorena jugoslavenskim šovinistima dok npr. on već dva desetljeća ne može ni primirisati ni jedan jugooligarhijski („mainstream“) medij:

Ili, još gore, kad to ne može netko kao što je akademik Josip Pečarić, matematičar kojem se posvećuju svjetski kongresi u struci, a uz to je napisao nevjerojatnih 47 knjiga vrhunske političke publicistike. Bez imalo pretjerivanja: najčišća protuhrvatska i protukatolička diskriminacija ili apartheid!

«Gromoglasni» medijski muk bio je još „gromoglasniji“ u povodu međunarodne konferencije MIA 2014 u Trogiru, a u čast mojih 1000

radova u znanstvenim matematičkim časopisima (najviše znanstvenih radova jednog znanstvenika u RH) iako ju je otvorio splitsko-dalmatinski župan Zlatko Ževrnja:

“(Josip Pečarić) je jedan od rijetkih hrvatskih intelektualaca koji neumorno, bez zadržske, progovara, polemizira i poučava o povijesti i sadašnjosti Hrvatske a to je Hrvatskoj danas jako potrebno. Njegova, nije pretjerano kazati često proročka riječ, ima široki odjek u svijetu, što je jako bitno za našu mladu demokraciju. Zato, poštovani akademice i dragi prijatelju Josipe, imate našu punu potporu za Vaše javno djelovanje, kako na području znanosti tako i u društvenim temama od značaja za hrvatsko društvo.”

http://www.ttf.unizg.hr/b-news/news_upload_files/2014/vijest_13-07-

[2014_53c2e588cc22c/Mathematical_Inequalities_and_Applications_2014.pdf](http://www.ttf.unizg.hr/b-news/news_upload_files/2014/vijest_13-07-2014_53c2e588cc22c/Mathematical_Inequalities_and_Applications_2014.pdf)

Ako izuzmemo Laudato TV koja je dala lijep prilog o konferenciji MIA 2018. koji su zalački iskoristili činjenicu da je Lars-Erik o meni govorio kao o „Kralju nejednakosti“, i ova konferencija je protekla u znaku „gromoglasnog“ medijskog muka. Istina ima čak i na HTV-u ljudi koji su svjesni da nije malo i u svjetskim razmjerima to što sam kao znanstvenik učinio pa su nas zvali u emisiju „Dobro jutro Hrvatska“ da govorimo o Konferenciji. Sutradan su shvatili da ima važnijih tema od toga (čini mi se da je to bilo nešto o cvijeću). Došli su poslije otvaranja i

Razgovore s profesorima Perssonom, Elezovićem i sa mnom. I nisu objavili!

Evo dva moja e-maila mladom novinaru HTV-a:

24.9.2018.:

„Što se dogodilo s Vašim izvješćem s konferencije MIA 2018?. Uskoro je tomu 4 mjeseca! Zabrana? Malo tko bi povjerovao da se ne radi o tome.“

9.10.2018.:

„Emisija iz 2001 o meni je bila danas na HTV3 – dva dana prije predstavljanja. Zato što ne može ići o konferenciji MIA 2018?“

Zapravo samo sam se malo šalio na račun mladog novinara koji je na malo neuobičajen način doznao zašto Javor Novak piše:

„Akademik Pečarić im je kamen u cipeli. Svima. Od politike do Sveučilišta jer ima fantastično stručno matematičko i svjetsko pokriva i pravu malu rodoljubno-publicističku biblioteku izdanih knjiga (Novak je mislio da imam 20-ak takvih knjiga, JP)). Kako da mu onda kontra-argumentiraju? Čime? Kako da ga javno proglase radikalom? Zato ga moraju ignorirati a što će mediokriteti drugo nego prešutjeti ga kako to HRT već desetljećima sramotno radi putem svih svojih bivših i sadašnjih crnih lista.“

Dakle, ono što se svih ovih deset godina nije promijenilo jesu stalni napadi na Thompsona i taj „gromoglasni“ medijski muk. Spomenut ću samo da su na svečanoj večeri Konferencije moji posebni gosti bili Marko Perković Thompson, Stanko Šarić i Dražen Žanko. Stanko Šarić je tada po prvi put u životu otpjevao „Bokeljsku noć“. Po mojoj obitelji najbolja izvedba te pjesme. Nadam se da će je Stanko i snimiti.

Napadi na mene i sve one za koje smatraju da su krivci zato što su sudjelovali u tome da sam im, kako Novak kaže, kamen u cipeli su nešto novo.

Moji suradnici su im odgovorili i ovom knjigom, pročitajte Pogovor koji je napisala izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, i samom organizacijom konferencije. A odgovorili su im i na samom otvaranju kada je Lars Erik Persson rekao, a tekst u knjizi supotpisuju i članica predsjedništva Organizacionog odbora prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović i član predsjedništva Znanstvenog odbora konferencije prof.dr.sc. Ivan Perić.

Dragi Josipe HVALA TI za:

- sve Tvoje znanstvene doprinose,*
- otkrivanje novih, neistraženih problema u kraljevstvu nejednakosti,*
- za sav Tvoj utjecaj na matematičkom i političkom polju,*
- za prenošenje Tvog borbenog duha na sve Tvoje suradnike,*
- za sve doktorante pod Tvojim (direktnim ili indirektnim) mentorstvom,*
- Tvoju kolegijalnost i prijateljstvo.*

Iskrene čestitke i najbolje želje za Tvoj 70ti rođendan!

Svima vama još jednom: Veliko hvala!

<https://narod.hr/kultura/josip-pecaric-ono-sto-se-svih-ovih-10-godina-nije-promijenilo-jesu-stalni-napadi-na-thompsona-i-taj-gromoglasni-medijski-muk>
<http://glasbrotnja.net/akademik-josip-pecaric-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-nogomet/>
<http://glasbrotnja.net/akademik-josip-pecaric-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-nogomet/>

‘TREĆI STUP PEČARIĆEVE HRVATSKE’: THOMPSON

Pozdravljam sve nazočne i zahvaljujem se don Lazaru za organizaciju predstavljanja mojih novih knjiga o Thompsonu – 'trećem stupu Pečarićeve Hrvatske': MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET i PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI'.

Dragi prijatelj general Ljubo Česić Rojs ga je prokomentirao, kao i profesorici Miri Vrbanović na sjajnom predstavljanju.

Akademiče moj dobri.!

Žao mi je što se nisi sjetio povijesne istine i napisao prave stupove Slobodne i Nezavisne Hrvatske Države. Da nije bilo ovih stupova ne bih bilo ni voljene nam Hrvatske. Svi ostali mogu biti ali poslije ova 4 stupa.

General dalje nabraja četvoricu najzaslužnijih. S njegovim izborom bih se i mogao složiti, ali me njegov dopis podsjetio na svojevrсни napad Oca i sina Goldsteina u Slobodnoj Dalmaciji na mene.

Kako to?

Pa Goldsteini su tvrdili da sam ja napisao nešto što nisam napisao i onda su polemizirali s tom svojom laži. Naslov teksta im je bio, vjerovali ili ne: *Akademik Pečarić uporno laže*.

Sada Goldsteinovski moj prijatelj general Rojs se pravi lud i kao ne vidi da je u pozivu na ovo predstavljanje ono treći stup Pečarićeve Hrvatske pod navodnicima.

Ne vjerujem da Rojs misli da je RH moje vlasništvo.

Dakle bitno je koga se citira i zašto je autor to tako naveo.

Naime, profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je još 05. 12. 2014. u Mostaru govoreći o mojim knjigama istaknuo kako četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Ne treba biti previše inteligentan i znati da professor književnosti govori o sadržaju mojih knjiga i doista to sjajno definira s ova četiri stupa.

U međuvremenu je Golsteinovski napad na mene general Rojs ponovio i na portalu kamenjar.com:

<https://kamenjar.com/general-rojs-pita-skoru-gdje-je-pjevao-91/>

Moj odgovor KONKURIRA LI GENERAL ROJS ZA SVEUČILIŠNOG PROFESORA IZ KNJIŽEVNOSTI? Objavljen je na portalima:

<https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-odgovorio-generalu-rojsu/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-odgovor-generalu-rojsu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17010-konkurira-li-general-rojs-za-sveucilisnog-profesora-iz-knjizevnosti>

Često sam citirao Tokićevo mišljenje i uvijek bih dodao kako su te četiri osobe one koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Danas mi govorimo o trećem stupu 'Pečarićeve Hrvatske' dakle o onima koji su svoje talente koristi u obranu Hrvatske i koji su zbog toga bili na meti napada onih koji ne vole Hrvatsku.

Na Thompsona i njegovu legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave” koja je ledila krv u žilama fašističkim agresorima na Hrvatsku i njihovim saveznicima u Hrvatskoj počeli su napadi s povratkom jugo-komunista na vlast. U jeku najvećih napada 2008. godine branili smo Thompsona otvorenim pismima, a potom i knjigama:

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.

I knjigom koju danas predstavljamo:

J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.

Zapravo ta knjiga predstavlja taj stup kojemu je na čelu Thompson – „pjesme” u naslovu.. Ono „matematika” u naslovu odnosi se na mene jer je u knjizi pisano o matematičkoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana na kojoj su me kolege iz vani nazvali „kraljem nejednakosti”, a područje mog rada „mojim kraljevstvom”.

O mom domoljubnom radu govorio je na otvaranju biskup Košić, a moji gosti na svečanoj večeri bili su uz Thompsona i Stanko Šarić i Dražen Žanko.

Na Vatrene se odnosi ono „nogomet” u naslovu. i u najnovijem Hrvatskom tjedniku Joško Čelan nas podsjeća kako su se vlasti odnosili prema njima:

„U to vrijeme činilo se da je neka nevidljiva sila proglasila sveopći lov na tih jedanaest mladih športaša, koji će uskoro – kao iz inata ili pak po nekoj istinskoj božanskoj pravdi – pred očima cijeloga svijeta pokazati najljepšu, gotovo nadrealnu sliku nas samih.”

Tada su Vatrene na povratku u Domovinu svojim odnosom prema Thompsonu pokazali kako se treba odnositi prema sluganskoj vlasti koja šikanira ono vrijedno a ponosno u Hrvatskoj.

Vlastima je ostalo jedino da Thompsonu, bolje reći hrvatskom narodu, isključe mikrofon- Niz mojih tekstova o tome dano je u knjizi!

Zapravo drugi val napada na Thompsona počeo je s velikim povratničkim koncertom kojim je obilježena 20. godišnjica “Oluje” u Kninu. Pozvali ga, a onda ga napali! Branili smo Thompsona Peticijom ZDS. O ulozi predsjednice vidjeti knjigu:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

J. Pečarić, Dnevnik u znaku ‘Za dom spremni’, Zagreb, 2017. str. 312

Kasnije je Predsjednica korigirala svoj stav ali svi mi koji smo bili žrtve tih napada i dalje smo bili na udaru. Poslije Peticije ZDS na udaru su i moji suradnici i moja obitelj. Čak su i za moje znanstvene časopise, koji su po svjetskim kriterijima bili među najboljem u hrvatskoj znanosti, tvrdili da nisu dobri. Časopisi su im uzvratili tako da su ovih dana na Web of Science uvršteni među Q1 časopise. Naravno o tome su obavješteni i Predsjednica, i predsjednici Vlade i Sabora, i Akademija. Svi šute, a iz Akademije je stiglo pismo da su primili tu informaciju. Naravno oni koji su sudjelovali u takvim napadima su napredovali, tj. nagrađeni zbog toga.

Sjetimo se kako smo prošli i ovdje u Tisnom s predstavljajima knjiga o Thompsonu. O tome imate puno i u knjizi koju danas predstavljamo.

Nedavno se Predsjednica, u svom dodvoravanju Plenkoviću vratila na stari stav. Otud i druga knjiga koju predstavljamo:

J. Pečarić, Predsjednica i ‘Za Dom spremni’, Zagreb, 2019. str. 214.

Jasno je i zašto toliki napadi na „Bojnu“ i ZDS. Fašistički srpski agresori, a s njima i svjetski moćnici koji su ih podržavali, agresiju su pravdali tvrdnjom da su branitelji ustaše, a država Tuđmanova ustaška država. Danas se to nastavlja.

Evo i nedavno je prof. dr. sc. Zdravko Tomac konstatirao:

Postavljam još jedno pitanje sebi i svima Vama: Kako je moguće da nema reakcije svih nas na izjavu Milorada Pupovca da je Marko Perković Thompson ustaša zato što je u svojoj kulturnoj pjesmi, koja je mobilizirala narod protiv velikosrpske agresije, upotrijebio poklič "Za dom spremni". Tvrdim da taj poklič, s kojim su na ustima umirali u obrani domovine mladi hrvatski branitelji, nema nikakve veze s fašizmom i ustaštvom, odnosno tvrdim da su fašisti bili oni koji su njih ubijali i stvarali koncentracijske logore, a ne ti mladići koji su toliko voljeli svoj dom i domovinu da su bili spremni, što su i učinili, žrtvovati svoje mlade živote.

<https://direktno.hr/kolumne/lustracija-domoljuba-se-nastavlja-kako-moguće-da-se-predsjednika-forsira-milanovic-koji-hvalio-titag-159188/>

Zapravo godinu dana poslije povratka u Knin i Peticije ZDS, ponovno u Kninu na red su došli i HOS-ovci. Danas znamo da je Predsjednica bila protiv nastupa HOS-a i na mimohodu povodom 20. godišnjice „Oluje“ u Zagrebu.

Zagrebački odvjetnik **Davorin Karačić**, u javnosti poznat kao odvjetnik Marka Perkovića Thompsona, detaljno je objasnio zašto nošenje majica s oznakom HOS-a može biti problematično i danas, iako je zakonito:

Mogu li vam oduzeti majicu HOS-a? Da.

“Neke navijače privode jer se nisu javili na zabranu (kolokvijalni navijački izraz) pri čemu policija trajanje te mjere sama određuje, neovisno o zakonskim rješenjima, pa neke ljude privode iako im je po zakonu isteklo vrijeme na koje im je zabrana određena. Medo se najeo jer ste vi šutjeli, a neki su se i pakosno veselili. Pa kad me pitate je li moguće oduzeti majicu s oznakom HOS-a ili privesti njezina vlasnika – da, moguće je. Nije po pravu, nije zakonito, ali je moguće. Zašto? Zato što ste šutjeli kad je trebalo glasno se protiviti. Umjesto da ste vi štitili princip, sad će vas sustav gaziti po principu: ako je moglo kod njih, može i po vas”, zaključuje zagrebački odvjetnik.

<https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/moze-li-vam-policija-oduzeti-majicu-hos-a-da-poznati-odvjetnik-objasnio-kako-su-hos-ove-oznake-zakonite-ali-1332049/>

To je u biti jedan odgovor na pitanje dr. Tomca.

Međutim, čini se da ipak treba spomenuti i ono što je u „Bujici“ veliki hrvatski znanstvenik prof. dr. sc. Davor Pavuna nazvao *Prvim Pečarićevim poučkom (PPP)*.

O PPP zapravo govori Joško Čelan kada u Hrvatskom tjedniku 19. lipnja 2019. piše:

Možda u ovoj neselektivnoga korištenja ustaškog imena svako zlo nije ni za zlo: Ruža Tomašić je tako savršeno hladnokrvno, prema Politici od 1. lipnja, u naslovu: „Ne dam na ustaški pokret“. Ovo je zacijelo odjek davne spoznaje akademika Josipa Pečarića, koji je dugo živio među Srbima i došao do zaključka da za njih postoje samo dvije vrste Hrvata; srpske slugе i – ustaše, dodavši da ako već mora birati, onda odabire ovo drugo. Tako ni ona „antifašistička“ kanonada po ustaštvu iz dana prije, za vrijeme i nakon bleiburške komemoracije nije nužno samo nezgodna: možda će razvijenom Zapadu, za sada još sramno potpuno neosjetljivom za poratni jugosrpski genocid nad Hrvatima (uz britansku asistenciju), s vremenom i s pojavom novih stranih autora kakvi se tu i tamo oglašavaju, postati jasno o kakvom je i kolikom zlu riječ.

I dok u Hrvatskoj vladajući pokušavaju pridobiti Thompsona, jer se boje predsjedničkog kandidata dr. sc. Miroslava Škore, koji je Thompsonov kum, Thompson poslije pobjede i na Upravnom sudu u Sloveniji im samo poručuje: „Vrijeme je da se prestane s podmetanjima i hajkama protiv mene...“

A koliki je značaj samog Thompsona potvrđuje i postupak ministra obrane Slovenije koji ipak ne dopušta održavanje koncerta na njegovom teritoriju:

<https://kamenjar.com/slovenski-ministar-obrane-ne-dopusta-thompsonov-koncert-na-svojem-teritoriju/>

A to doista jest pitanje koje treba rješavati ministar obrane susjedne nam države. Pa sjedimo se kako je Thompson pjevao o paljenju Krajine i vojnih štabova.

Izgleda Da je ministar susjedne nam države dobio informaciju iz svojih tajnih službi da je tu pjesmu Thompson prepjevao za

Sloveniju. Ipak, kada je pjevana u originalu imali smo srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku. Pa sada – valjda – Slovenci ne misle napasti Hrvatsku, da bi trebali pokazivati takav strah od Thompsona, zar ne?

Zapravo, zabavno je i vidjeti da svi domaći moćnici, poslije svih tih podmetanja i hajki, drhte bojeći se da će Thompson podržati svoga kuma. A zapravo se trebaju bojati činjenice da je Škoro svojom prvom izjavom da nikada ne bi skidao ploču u Jasenovcu sve rekao. Jer to je spomen-obilježje poginulim za današnju Hrvatsku, a razlog skidanja je znak koji je zvanično odobren u toj današnjoj Hrvatskoj. Tako nešto mogu uraditi samo oni koji ne poštuju ovu državu.

Još jednom vam se svima zahvaljujem s nadom da ćemo za mjesec dana ovdje predstaviti nove knjige o dva 'stupa Pečarićeve Hrvatske+ : Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladu Košiću.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17115-treci-stup-pecariceve-hrvatske-thompson>

KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *MOJIH STO* *KNJIGA U TISNOM*

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim na dolasku na ovo predstavljanje i čestitam Vam jučerašnji Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja. Zahvaljujem se don Lazaru Čibariću na organizaciji i ovog predstavljanja i mojoj kolegici prof.dr.sc. Zdravki Božikov na lijepom riječima o mojoj knjizi *MOJIH STO KNJIGA*.

Knjiga je posvećena dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu Stanku Šariću za njegov šezdeseti rođendan. To je bilo iznenađenje za njega. Uspjeli smo u tome i došao je izravno s puta na prvo predstavljanje u Zagrebu ne znajući što ga čeka. Samozatajan kakav jest i danas mu nije drago što je ova knjiga posvećena njemu. Kada je to shvatio komentirao je činjenicu da se predstavljanje odvijalo na Dan antifašizma. Naime mi u RH imamo i takav blagdan iako se Churchill u pripisuje ona tvrdnja da će se fašisti u budućnosti nazivati antifašisti.

Stanko je upozorio na predstavljanje na taj dan komentirajući kako i doista treba biti tada jer sam ja puno pisao o istinskim antifašistima. Dakle ne onim iz Churchillove dosjetke. I doista sam godinama upozoravao na činjenicu kako političari u RH kao poslušne sluge svjetskih moćnika ne smiju ni spomenuti da je srpska agresija na Hrvatsku zapravo bila fašistička agresija. Tako to imamo i u naslovu jedne od ovih sto mojih knjiga: *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015

A Hrvatska iz godine u godinu sve više napreduje u toj sluganskoj politici. Ali sve je više naših ljudi koji razumiju da se srpski fašizam

treba nazivati pravim imenom- Pogledajmo samo naslov jednog današnjeg članka s portala narod.hr:

I DOK HRVATSKA SLAVI POBJEDU NAD VELIKOSRPSKIM
FAŠIZMOM IZ SRBIJE DELIJE ŠALJU VELIKOSRPSKE
PRIJETEĆE PORUKE...

Tekst završava sa citatom:

‘‘Svako u amanet nek’ ostavi svom sinu, srpsku trobojku da zavijori u Kninu’’

<https://narod.hr/sport/i-dok-hrvatska-slavi-pobjedu-nad-velikosrpskim-fasizmom-iz-srbije-delije-salju-velikosrpske-prijetece-poruke>

Moramo razumjeti naše susjede čiji fašizam je doživio slom u Hrvatskoj. Zato sam u dva navrata predlagao Hrvatskom saboru da se 5. kolovoza slavi i Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba. Jučer sam i povodom toga izjavio sućut svima poštovateljima srpskog fašizma pogotovu srpskim slugama u RH.

Sigurno će Vam biti zanimljivo kako je taj moj prijedlog, a zapravo Miloševićeve tvrdnje o Srbima-zečevima, komentirao svojedobno prof. dr. sc. Andrija Hebrang:

Odlična Vam je ova sarkastična ideja o promjeni naziva Dana domovinske zahvalnosti. Jedino mi je žao zečeva jer su to drage plahe životinjice, a oni koji su bežali iz Knina bili su sve samo ne dragi i plahi. Naime, Slobodan Milošević je tu bežaniju prikazao samo zato da opravda najveći vojni poraz Srbije u njezinoj povijesti. Bežanije je bilo, ali tek nakon što su dali snažan otpor hrvatskim snagama, ali su slomljeni u par sati. Taj PORAZ ih je natjerao u bežaniju. Dakle, ipak su nešto bolji od zečića, jer su prije trka dali žestoki, ali uzaludni otpor. Kada su drugovi u Beogradu vidjeli da ne mogu zadržati hrvatski teritorij, aktivirali su rezervnu opciju bijega kako bi natjerali međunarodnu zajednicu da ih političkom akcijom vrate i kao prognanike ponovno nasele u Hrvatsku. Na sreću, to smo predvidjeli i spriječili što ubrajam među najveće udružene uspjehe Hrvatske vojske na terenu i hrvatske diplomacije u svijetu. Tako su Srbi poraženi na dva, do tada samo njihova mitska područja, vojnom i diplomatskom. Danas to žele neutralizirati razni Josipovići, Matići, Pusići, Puhovski, Goldsteini.... dovođenjem srpskog zločinca Veljka Džakule, iz čijih izjava se čita novi

velikojugoslavenski zadatak. On kaže da treba slaviti i srpske žrtve u isti dan, kako bi svi opet imali zajednički praznik! To je kao da u isto dan svijet slavi antifašiste i Hitlera! Ne će to biti lako spriječiti, jer podržavaju svemoćni mediji preko primjerice Butkovića, koji izmišlja intervjue i ne plaća porez ali uspješno ruši hrvatski državni i nacionalni identitet. Zato mu je unaprijed oprošten kriminal. To je nova opasnost koju treba spriječiti, da žrtve koje su pale nisu uzaludne!

Jedino što se promijenilo u odnosu na vrijeme kada je Hebrang pisao svoj tekst jeste što se skoro za sve medije može napisati ono što je on govorio za jednog Butkovića, i što umjesto Džakule imamo Pupovca koji je stvarni državni poglavar.

Tekst je dan u mojoj knjizi *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013. u Četvrtom pismu tadašnjem Predsjedniku Vlade RH Zoranu Milanoviću s prijedlogom da generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir zbog sprječavanja genocida u Bihaću.

A vidimo da se danas hrvatska vlast hvali kako je ostvarila ono što je Džakula tražio još tada, ali je ostvario tek Pupovac sa sadašnjom garniturom vlasti.

Iako je knjiga iz 2013. naslov idealno opisuje to jučerašnje obilježavanje Dana pobjede. Hrvatska je priznala rasističku ideju o tome da nekoliko ubijenih Srba vrijedi isto koliko i svi Hrvati nastradali u fašističkoj agresiji. Umjesto mog prijedloga, tj. onoga što je Hebrang pozdravio kao moju sarkastičnu ideju srpske slugе su uspjele pretvoriti u stvarnost ono što je tada tražio Džakula. A to i jest u skladu sa stvarnošću u kojoj je stvarni državni poglavar Milorad Pupovac. I mnogo je gore od konstatacije Ivana Penave: Ogromno je poniženje da se o Gruborima “trguje i priča” na 5. kolovoza.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22577-penava-ogromno-je-ponizenje-da-se-o-gruborima-trguje-i-prica-na-5-kolovoza>

A dobro konstatira Joško Buljan u današnjem „Hrvatskom tjedniku“: *Tko god ističe ratni incident u Gruborima kao mjesto zločina u odnosu na Oluju i stotine mjesta većih pokolja srpske fašističke vojske u Domovinskome ratu, svjesno čini zločin protiv hrvatske države.*

A Ivica Marijačić kaže:

Proslavu Oluje ove je godine uništio Plenković, a Hrvatska je postidjena. U trgovini s Pupovcem, on je izjednačio srbijansku agresiju i hrvatsku obranu. Hrvatska država klanja se koletaralnim pojedinačnim srpskim žrtvama i izjednačava ih s planiranim masovnim hrvatskim žrtvama politike države Srbije.

Da, zato sam ja i naslovio knjigu iz 2013. *Rasizam domaćih slugu*, zar ne?

Danas je Milanović (formalni) Predsjednik države nedavno sam mu napisao pismo, slično onih 12 iz spomenute i priložio knjigu:

Nobelova Nagrada za 'Oluju', Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>

U knjizi sam dao svih tih 12 pisama, ali i dio o najnovijem američko-hrvatskom dokumentarni film “Operacija Oluja” Naime, povodom 25. obljetnice “Oluje”, Hrvatski filmski Institut darovao je hrvatskim braniteljima i hrvatskom narodu dokumentarni film “Operacija Oluja”. Na međunarodnom filmskom festivalu u SAD-u, WorldFest Houston, film je dobio dvije nagrade, Silver Remi Award. Za režiju, Nikola Knez, i za scenarij dr. sc. Miroslav Međimorec i dr. Dorothy McClellan. Tim povodom iz Hrvatskog instituta pišu o svom filmu koji je doživio ovacije američkih ratnih veterana:

“Operacija Oluja” bila je odlučna bitka hrvatskog obrambeno-oslobodilačkog rata za nezavisnost i cjelovitost hrvatske države u kojoj su Hrvatska vojska i policija porazile srpskog agresora te s njim i velikosrpsku politiku koju je provodio ratni zločinac Slobodan Milošević. “Oluja”, koju je Republika Hrvatska pokrenula u mjesecu kolovoza 1995. ,označena je kao najveća europska kopnena vojna operacija nakon Drugoga svjetskog rata i opravdano je postala krunski dragulj hrvatskog Domovinskog rata.

Ovaj film jasno i snažno dokumentira događaje te izvanredne vojne operacije, I dokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i generalima, zaslužuje priznanje svjetske zajednice, a moguće i Nobelovu nagradu za mir. ...

<https://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/34692-pogledajte-americko-hrvatski-dokumentarni-film-operacija-oluja.html>

Tražio sam od Milanovića da osigura prikazivanje filma na HTV-u mada mi je bilo jasno da je to nemoguća misija jer u filmu tadašnji

američki veleposlanik Peter Galbraith govori o srpskoj agresiji na Hrvatsku kao o fašističkoj agresiji, a to je ono što svih ovih godina hrvatski političari itekako dobro znaju, a ne govore o tome. Da govore, ne bi dugo ostali u svojim foteljama, a za njih su spremni prodati i vlastitu majku, zar ne?

A Srbi, koji sami kažu da im je laž najviše pomogla u povijesti stalno govore o tuđem navodnom fašizmu tako da drugi ne bi vidjeli istinu – njihov fašizam. Srpske sluge u RH pokorno ih slijede.

Proslava je „Olije“ pa je i moja sestra u Kotoru ponovno na udaru. Na prozorima je stavila crnogorsku i hrvatsku zastavu.

Na you tubeu možete naći prilog: *SKANDAL U KOTORU: Istaknuta hrvatska zastava*. U prilogu je fašist Predsjednik Crne gore Đukanović, a spominje se i Thompsonova pjesma na crnogorski blagdan Dan pobjede.

<https://www.youtube.com/watch?v=bRbmJwNikRA>

A o Thompsonu je niz mojih knjiga među ovih sto.

Tako i danas u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“ Joško Čelan u članku o Sačekuši protiv Thompsona govori o podloj medijsko-obavještajnoj operaciji njemačkog dnevnika „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ i njegova novinara Martensa protiv Marka Perkovića Thompsona kaže:

„Akademik Josip Pečarić, veliki hrvatski domoljub i intelektualac, odavno je i s debelim razlogom Marka proglasio 'politički najvažnijim živim Hrvatom', tako da je ova spletko moćnoga lista istinski sotonskoga nadahnuća – tek jedna u nizu (nakon *Bilda. Der Spiegela* i, za sada posljednjeg, podjednako utjecajnog švicarskog *Neue Zuercher Zeitungsa* - HZZ) – važan pokazatelj do koje je mjere vladajući liberalni fašizam spreman odbaciti svaki obzir u postizanju svojih orwellovski opasnih planetarnih ciljeva.“

Javio mi se i redatelj nagrađenog filma i predložio da diljem svijeta skupimo potpise ta Nobelovu nagradu. Zapravo teško je i pomisliti da bi se ona mogla sprovesti u Hrvatskoj s vlastima koji slave i ostvaruju Džakulinu ideju i svoje sluganstvo i koje su za to osigurale potporu skoro svih medija..

Zato i ne čudi što se nas akademika u svezi s proslavom „Oluje“ sjeti naš branitelj i publicist Mladen Pavković:

U vrijeme kad svi govore i pišu o 25-toj obljetnici Vojno-redarstvene operacije Oluja, članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) manje-više šute, tj. pokrili su se preko ušiju. Tek tu i tamo netko se javi, poput akademika Josipa Pečarića, ali unatoč njegovim izvanrednim rezultatima, znanstvenim i publicističkim, stavljen je na marginu, jer se ga doživljava kao ekstremnog desničara i nacionalistu.

A biti „nacionalista“ i voljeti svoju Domovinu danas nije jako poželjno, već se otvoreno traži da i majke koje su u hrvatskom obrambenom i pobjedničkom Domovinskom ratu izgubile svoju djecu i najmilije „moraju“ (!) voljeti svoje neprijatelje, odnosno one koji se nikada nisu i ne će pokajati za svoje grijeha koje su u ovom slučaju učinili prema hrvatskom narodu.

<http://glasbrotnja.net/mladen-pavkovic-hrvatski-akademici-opet-sute/>

<https://www.tjedno.hr/duh-memoranduma-sanu-zivi-a-nasi-akademici-sute-i-nose-vijence-u-brezovicu/>

Da, sve se traži da bi vlast ispunila zadaću koju su dobili od svjetskih moćnika, zar ne?

Josip Pečarić

<http://bezccenzure.hr/toptema/predstavljanje-knjige-mojih-sto-knjiga-u-tisnom/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/22591-predstavljanje-knjige-mojih-sto-knjiga-u-tisnomsu>

'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIA, ZAGREB, 2022.

JOŠKO ČELAN

SAČEKUŠA PROTIV THOMPSONA

Poznavanje konteksta Istraživanje agencije Insa: pola Njemačke osjeća se neslobodno, jer živi u „demokraciji”

Sačekuša protiv Thompsona plod je njemačke (i svjetske) pošasti *političke ispravnosti*

+ U ovoj naprednoj i u svakom pogledu „uzornoj” europskoj državi slobodnim se osjeća oko 70 posto krajnjih ljevičara i samo 20 posto tamošnjih suverenista. Nije onda čudo da je istaknuti hrvatski branitelj i pop-pjevač u toj zemlji izložen pravom medijskom linču

+ Čitatelj berlinskog konzervativnog tjednika Junge Freiheit Joachim Reuter: „S obzirom na lijevo-zelenu orijentaciju naše države, posebno medija, teško je iznenaditi se da se crveni i zeleni marksisti ovdje osjećaju posebno ugodno i sigurno”. U tom društvu još ugodnije je Andreju Plenkoviću

+ Dvostruka mjerila s rasističko-diskriminatorskim prizvucima: kako stoji Markov slobodarski Za dom prema svastici britanskog princa Harryja?

-----Čitatelji Hrvatskog tjednika sa zanimanjem i gnušanjem u proteklom broju našeg lista, ali i prije, popratili su iznimno podlu medijsko-obavještajnu operaciju „uglednog” njemačkog dnevnika Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) i njegova novinara Martensa uperenu protiv Marka Perkovića Thompsona. Akademik Josip Pečarić, veliki hrvatski domoljub i intelektualac, odavno je i s debelim razlogom Marka proglasio „politički najvažnijim živim Hrvatom”, tako da je ova spletk

moćnoga lista istinski sotonskog nadahnuća – tek jedna u nizu (nakon Bilda, Der Spiegela i, zasad posljednjeg, podjednako utjecajnog švicarskog Neue Zuercher Zeitunga - NZZ) – važan pokazatelj do koje je mjere vladajući liberalni fašizam spreman odbaciti svaki obzir u postizanju svojih orwellovski opasnih planetarnih ciljeva. U njima dobar glas bilo kojeg pojedinca i navodno sveta novinarska pravila, koja štite tzv. demokraciju, ne vrijede ni prebijene lipe u odnosu na probitke razularene europske i svjetske oligarhije.

Našim čitateljima nije potrebno prepričavati sinopsis i scenarij ove prave novinarsko-špijunske *sačekuše*, koja zavrjeđuje ulazak u udžbenike novinarstva kao školski primjer najniže zamislive (medijske) politike. Thompson je nju odavno na vlastitim leđima iskusio kod kuće, najvećma u izvedbi splitskog orjunaša i masonoida Zlatka Galla, a sada se ona, evo, preselila i na strani teren. Znak je to da je nekadašnji skromni i ponosni branitelj i glazbenik sa *strojnicom i gitarom* postao međunarodnim čimbenikom: Thompsonove pjesme i poruke na You Tubeu bilježe više desetina milijuna pregleda, što nije moglo proći bez bijesnog odgovora, u ovom slučaju, pasa čuvara euorežimskog pravovjerja.

U ovom sklopu našem čitateljstvu nudimo i jednu vrlo svježu njemačku anketu, koja će zorno oslikati širi njemački i širi svjetski sklop – o hrvatskom da i ne govorimo – u kojemu ovakvo skandalozno „novinarstvo” i politika postaju prijetećom svakodnevicom. Zajednički nazivnik ovoga zla koje stoji u temelju svega zove se „politička ispravnost” (ili, engleski, „political correctness”).

Martens gori i od Kuljiša i Grčića!

Ipak, bez ulaženja u pojedinosti, podsjetimo na kostur ove priče: Thompson, iako ima duga i prekobrojna iskustva s domaćim i stranim oligarhijskim novinarstvom pristao je dati intervju rečenom Nijemcu Martensu, da bi mu ovaj, dugo glumeći dobronamjernika, zabio *nož u leđa*, objavljujući, umjesto razgovora – neprijateljski pamflet, usmjeren protiv ovoga istaknutoga hrvatskog pop-pjevača i svega što on predstavlja.

Vašega novinara ovo je podsjetilo na jedan gotovo navlas isti vlastiti slučaj od prije četvrt stoljeća sa zloglasnim EPH-ovim, a danas otvoreno jugomasonskim Globusom. Naime, početkom krvavih devedesetih Globus je objavio cijeli niz mojih tekstova u kojima sam prokazivao jugonacionalističku politiku Slobodne Dalmacije Joška Kulušića i Miljenka Smoje. Međutim, nakon pokušaja svojevrsnog državnog udara Jože Manolića i Stipe Mesića u proljeće 1994. godine, nadahnutog vodećim britansko-imperijalnim igračem Georgom Sorosom, Globus „preko noći” mijenja ploču: 29. srpnja 1994. godine ja od hrabrog *zviždača* koji prokazujem ratne izdajnike postajem luđak koji kleveće istaknute javne radnike!

Posao su, osim Globusova gazde Pavića, obavili glavni operativci Denis Kuljiš i Marko Grčić. Jedan od doajena hrvatskog novinarstva Vjekoslav Krsnik ovoga drugoga je svrstao među „50 najopasnijih jugovića” u Hrvatskoj („po pritajenom djelovanju vrhunski jugo-intelektualac”). Tadašnja Globusova „sačekuša” protiv mene bila navlas ista kao i ova FAZ-ova protiv Perkovića: Kuljiš je poslao svoga novinara Matu Bašića da napravi normalan, čak i izazovan (i, kao i ovdje, autoriziran) tekst, ali su ga oni do te mjere „kreativno” raščerečili da je zapravo pretvoren u smradni pamflet protiv mene! Ipak, kada usporedim: ovaj Martens iz *kulturne i napredne* Njemačke prema Perkoviću u odnosu na Kuljiša i Grčića iz *nekulturne i nazadne* Hrvatske prema meni – bio je čak *za cijelu oktavu* gori!

Sloboda a la Idi Amin

Sada slijedi glavna tema nakon ove kratke digresije, koja svjedoči onu staru latinsku „*nihil novi sub sole*” („ništa nova pod suncem”) - novo je možda samo to što mi je do ovog slučaja s Thompsonom bilo nezamislivo da bi FAZ, list jednog velikana kakav je bio jedan Johann Georg Reissmueller, mogao tako nisko pasti. Ali, jedna nedavna njemačka anketa koju smo navijestili na početku teksta svjedoči da taj pad novinarstva i demokracije nije slučajan, već je sustavan.

Tako je portal njemačkog instituta Insa – radeći po narudžbi tamošnje protestantske novinske agencije Idea – objavio rezultate

istraživanja iz kojega proizlazi da se otprilike polovina Nijemaca zbog „političke ispravnosti” ne usuđuje izraziti svoje autentično mišljenje. Drugim riječima, polovina *moćne, napredne i po svemu uzorne* Njemačke osjeća se zapravo da živi u neslobodi, odnosno u dobro nam poznatoj „demokraciji”. Anketa je 2.051 odrasla osoba u razdoblju od 10. do 13. srpnja ove godine.

Ostale istražene činjenice daju bitne fragmente istine o njemačkoj političkoj stvarnosti, ali poučne su i za mnoge druge, posebno za nas Hrvate. Naime, dok između 45 i 49 posto ispitanika osjeća se neslobodno, 32 posto njih živi u *najboljem od svih svjetova* (14 posto „ne zna”, a 9 nije htjelo odgovoriti, što na svoj način govori o „slobodi”). Nezadovoljnih muškaraca je pet posto više nego žena (48 prema 43 posto). Najmanje nezadovoljni su mladi od 18 do 29 godina (35 posto), a najviše u najaktivnijoj dobi od 40. do 49. godine (49 posto) i među najstarijima i najiskusnijima, preko šezdesete (47 posto). Nezadovoljnih za pet posto više ima u nekadašnjoj istočnoj (50 posto), nego u zapadnoj Njemačkoj (45 posto). Među kršćanskim vjernicima taj broj raste i do 57 posto.

Posebno rječita je raščlamba prema političkim uvjerenjima: najmanje neslobodnima u Njemačkoj se osjeća ljevica (31 posto) i zeleni (26). Taj broj raste među tzv. demokršćanima (CDU/CSU) (41 posto) pa i socijaldemokratima (45), dok među suverenistima iz Akcije za Njemačku (AfD) vlada prava *depresija* – čak njih 81 posto smatra se neslobodnim u odnosu na željezna imperijalna pravila „političke ispravnosti”!

Sve više, dakle, kao da se na *razvijenom Zapadu* počinju ukorjenjivati pravila svojedobnog afričkog (ugandskog) diktatora i ljudoždera Idiја Amina Dade, koji je vladao od 1971. do 1979. godine, a koji je autentičnim crnim humorom govorio svojim podanicima: „Jamčim slobodu govora, ali ne i slobodu nakon govora”. U današnjem vladajućem sustavu još dotle nije došlo – sad se još „samo” ostaje bez posla i podnosi se svojevrсни društveni ostracizam (u Hrvatskoj pod Plankovićem, Miloševićem i Ninom Obuljen Koržinek nikakvom dobru u pogledu slobode ne treba se nadati: sve kontinuirano ide na gore, a i još će).

Uzalud vam trud svirači!

Prokazani njemački konzervativni građani u svojim malobrojnim glasilima ovako komentiraju stanje u svojoj zemlji - recimo, stanoviti Peter Kunze u berlinskom tjedniku Junge Freiheit: „Četredeset godina živio sam u DDR-u... Sada se ovdje munjevitog gradi nova DDR i svatko tko se protivi, završava na stranu”. Joachim Reuter podjednako je oštar: „S obzirom na lijevo-zelenu orijentaciju naše države, posebno medija, teško je iznenaditi se da se crveni i zeleni marksisti ovdje osjećaju posebno ugodno i sigurno”. Ta lijevo-zelena i marksistička država o kojoj govori Reuter je, usput, i uzor gore spomenutim politički ultra-ispravnim hrvatsko-srpskim ovnovima predvodnicima u Hrvatskoj.

Agencija Idea, osim ishoda istraživanja, priskrbila je i poneki fragment svjetskoga konteksta. Tako spominje nedavno pismo „150 istaknutih pisaca” newyorkskom Harper's Bazaru. U njemu oni kažu kako *politički ispravni* zahtjevi za „jednakošću i integracijom” dovode do „klime nesnošljivosti”, odnosno „ideološkog jednoduša”. To je sve vrlo ozbiljno („liberalno”) posrnuće u totalitarizam – naime, u ozračju famoznih prosvjeda pod zloglasnom krilaticom „Black Lives Matter” cijeli niz američkih novinara ostao je bez posla. U tome sklopu posebno je odjeknula ostavka novinarkinje Bari Weiss u najmoćnijem svjetskom listu New York Timesu, jer ona više nije mogla podnositi klimu nesnošljive *političke ispravnosti*.

Sada već bijesna međunarodna kampanja moćnih medija kao što su FAZ i NZZ, u kojoj, recimo, rečeni medijski *ubojica iz zasjede* Martens, osim svome izigranom sugovorniku, vadi svaku koščicu i hrvatskom slobodarskom i obrambenom pozdravu Za Dom – spremni, korištenom u borbi protiv srpskoga nacional-socijalizma Slobodana Miloševića, ima i obilježja gotovo rasističko-diskriminatornog odnosa prema slabijim („nižim”) narodima. Jer, kako drugačije objasniti da desetljećima hajka na nj, koji je, uz to dijelom umjetničke strukture nastale u osloboditeljskom ratu – a to je u analognom kontekstu za frljice i slične nedodirljivo – ne gubi na snazi. Usporedite to, recimo, s ne tako davnom svastikom na nadlaktici britanskog princa Harryja, vojvode od Sussexa, koji je u tome prošao samo sa „no, no, pec, pec” i pri tome nitko ga ne

progoni, ne uništava mu karijeru, već je dragi gost svih svjetskih medija i oligarhijskih krugova.

Ostajemo stoga uz svoga Thompsona i sve naše slobodarske insignije – i da je samo iz osjećaja samopoštovanja i nepristajanja na položaj naroda drugoga reda. A argumenata za oboje imamo još stotinu. Stoga, i poruka Martensu i njegovim moćnim gazdama: „Uzalud vam trud svirači!”

Hrvatski tjednik, 6. 8. 2020.

POKVARENI ČETNICI”, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

UVOD

Lito u Tisnom 2022, otvaramo s predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIIJA. Tih dana je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan napisao u *Hrvatskom tjedniku* tekst o Thompsonu pa sam taj tekst koristio u svom govoru. Tako sam naveo i dio njegova teksta u kome se spominje *partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac* moj govor s tog predstavljanja dan je u Prilozima).

Poslije predstavljanja don Lazar mi je komentirao kako je Čelan precizniji od mene u tom nazivu, jer sam ranije bio oštrij u tome.

Na što je don Lazar mislio?

Ja sam vladajuću koaliciju prvo nazivao srpsko-hrvatskom želeći naglasiti činjenicu da je u toj koaliciji glavni Pupovac. Naime svjetski moćnici su željeli pobjedu Srbije u ratu s Hrvatskom, a kada je od srpske 'strašne' vojske Tuđman s hrvatskim braniteljima u 'Oluji' napravio zečeve nisu mu ni na pogreb htjeli doći. Zato sve vlade poslije Utemeljitelja hrvatske države poslušno rade sve što žele ti svjetski moćnici. A njihove želje su ostale iste. Kada već Hrvatskom ne vlada Milošević, onda je dobar i Pupovac.

Kasnije je u Hrvatskom Saboru sam Plenković (zabunom ili po onom „neće jezik nego pravo“) nazvao tu koaliciju ČETNIČKOM, pa ja koristim to ime.

Tada me don Lazar podsjetio na moju pitalicu:

-Koja je razlika između četnika i jugoslavena?

-Četnik je poštteni četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik!

Dakle, pokvareni četnici na vlast su po Vama gori od četnika, pa je očito da je Vaš naziv – po Vašoj tvrdnji - blaži od Čelanovog!

I što odgovoriti don Lazaru kad ostanete bez teksta?

Jedino, napisati knjigu o POKVARENIM ČETNICIMA i posvetiti je don Lazaru, zar ne?

A materijala za to ima puno u mojim knjigama. Recimo samo u knjizi o poznatom hrvatskom kolumnisti:

J. Pečarić, *Vjekoslav Krsnik*, Zagreb, 2021. str. 315.

To pokazuju i njegove najnovije kolumne. Jednu sam dao u Prilozima.

Akademik Josip Pečarić

LITO U TISNOM 2022. (1)

Uz Stepinčevo *In te, Domine, speravi!* (U Tebe se Gospodine, uzdam!) i mi u Župi Tisno smo kao i čitatelji Hrvatskog tjednika uz obitelj Sandre i Marka Perkovića u ovim teškim danima dok se liječnici bore za život njihova 17-godišnjeg sina Ante.

Zato ovogodišnja LITA U TISNOM otvaramo predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIIJA

i pjesmom-molitvom prošlogodišnjeg sudionika Lita u Tisnom ratnog župana Dubrovačko Neretvanske Županije i bivšeg saborskog zastupnika dr. Jure Burića

PODARI BOŽE

Podari Bože

Našem Anti

Zdravlje

Nek TVOJA ruka

Dotakne to

Dijete

I

Nek' odagna

Bolesti teške

Što našem Anti

Ove dane

Prijete

Utjehu i nadu

Obitelji daj

Molim Te Bože

Za

Sretan kraj

dr. Jure Burić

Srpanj, 2022.

Sve nazočne lijepo pozdravljam i zahvaljujem se profesorici Miri Vrbanović na sjajnom predstavljanju knjige i našem domaćinu don

Lazaru Čibariću koji već godinama u Tisnom, a i ne samo u Tisnom, organizira predstavljanja knjiga tj. organizira svojevrsna Lita u Tisnom.

Znamo da je pri tome imao ne malih problema o kojima možete čitati i u ovoj knjizi što puno govori o današnjoj Hrvatskoj.

Zašto?

Poznato je kako oni koji nisu željeli Hrvatsku dočekuju legendarnu Thompsonovu pjesmu iz Domovinskog rata 'Bojna Čavoglave' i pozdrav s kojim ona počinje ZA DOM SPREMNI. O tome piše i veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak u najnovijoj kolumni:

Hrvatsku smo obranili od poplava za vrijeme Anke Taritaš-Mrak, ali su nas naknadno poplavili oni koji od 90-tih pjevaju o ljubavi i miru s četnicima, partizanima i orijunašima. Za svakog našeg orjunaša ponešto. Zadar je raširenih ruku dočekaio Šerbedžiju i njegov raskošni pjevački antitalenat, Šibenik Bajagu, Split Gorana Bregovića, Dubrovnik čeka Boru Čorbu... Jednog pjevača nigdje ne moraju čekati. Marka Perkovića Thompsona. On se u onim "nacionalističkim" vremena prijetio da ćemo "mi njima" pokazati. Sjetite se kako je njemu, osobito sada kad se bori sa strašnom obiteljskom tragedijom. Bog mu pomogao!

A njima se doista ledila krv u žilama od te pjesme. I tada pa sve do dana današnjih.

A ta pjesma je prihvaćena i kod drugih naroda koji su izloženi agresiji. Tako je ona pjesma i branitelj u Ukrajini još od 2015. godine.

Prvo predstavljanje knjige bilo je u Zagrebu u početku ruske agresije na Ukrajinu pa je ono proteklo u znaku činjenice da je 'Bojna' zapravo međunarodna HIMNA Naroda izloženih brutalnim agresijama. A to su potvrdili upravo sami Ukrajinci jer se nakon toga pojavila nova verzija 'Bojne':

NEĆETE U UKRAJINU DOK SMO ŽIVI MI!

O tim novim ukrajinskim „Čavoglavama“ napisao je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan tekst "JE LI VRIJEME DA UKRAJINCI PROGLASE THOMPSONA NARODNIM HEROJEM?", *Hrvatski tjednik*, 7. 7. 2022.

Naravno naslov treba odmah usporediti s izdvojenim dijelom:

Dok je god ovdje na snazi partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac za ovdašnje domaće/strane medije i kulturnu politiku Marko Perković će biti – umjesto časnoga branitelja i međunarodno omiljenog slobodarskog umjetnika, koji je na ponos i zemlji i narodu – vječno politički sumnjivi „ustaša“

Evo nekih dijelova Čelanovog teksta.

Prvi podnaslov je povezan s jednom mojom izjavom. Dajem ga u cijelog:

„Politički najznačajniji živi Hrvat“

Marko Perković Thompson je, prema kategoričnoj tvrdnji velikoga hrvatskoga i bokeljskog matematičara i akademika Josipa Pečarića, „politički najznačajniji živi Hrvat“. Njegovi tridesetljetni popularno-glazbeni radovi spadaju u sam vrh ove vrste u Hrvatskoj, a s vremenom su našli svoje poklonike u svijetu koji se nerijetko broje i u milijunima. Ovako na prvi pogled moguće je ustvrditi da u Lijepoj Našoj samo još Luka Modrić i hrvatska nogometna reprezentacija te slavni glazbeni duo „2 Cellos“ imaju ovakvu široku popularnost u planetarnom virtualnom prostoru.

Gotovo da je nemoguće zbrojiti sve Perkovićeve uradke koji dosežu milijunske brojeve: od izvorne ratne, odnosno službene „Bojne Čavoglave“, koja je u toj inačici imala 2,5 milijuna pregleda s više od 7 tisuća komentara iz cijelog niza zemalja – Hrvatske, Ukrajine, Poljske, čak i jedne Italije, koja je tradicionalno najveće zanimanje gotovo isključivo pokazivala za hrvatske jastoge, brancine i sličnu našu robu – preko „Zaustavi se, vjetre“, koja je u jednoj izvedbi imala 6,5 milijuna pregleda pa do njegove vrhunske „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“ s 18 milijuna pregleda.

Više od golih brojeva fascinira oduševljenje Markovim stvaralačkim duhom koji pjeva slobodno i bez trunke straha od vladajućeg liberalnog fašizma i njegove političke ispravnosti. Oni su dovedeni do paroksizma u istinski totalitarnim profilima predsjednika vlade Andreja Plenkovića, duboko globalistički indoktriniranoga, i njegove naizgled vječno ustrašene, ali svejedno opake i bespogovorno odane zmijice mu u njedrima Ninočke Obuljen Koržinek, ministrice (protu)hrvatske kulture. Izraz toga (zlo)duha bio je, recimo, prije jednoga desetljeća (srećom zamukli) glas splitskog jugomasonskog novinarskog terminatora Zlatka Galla ili

pak onaj iz istoga zmijskog gnijezda imenom Jutarnji list, odnosno Aleksandra Ace Dragaša, koji je, konkretno 26. travnja 2013. po Izetbegovićevoj Bosni tražio „protuotrov za Thompsonove mračne ideje“, a njegova Hrvatska priviđala mu se kao „katolička džamahirija' iz mračnog srednjeg vijeka“.

Istodobno se među onih 7.000 mrežnih komentatora nalazi se i jedna Mirela Milosavljević, koja piše: „Srpkinja sam, ali obožavam sve hrvatske pjesme, iako mi tata ne da da slušam Thompsona. Bila sam mu na koncertu. Car!“ U susjedstvu te Srpkinje stanoviti Crnogorac potpisan kao Christian Tatar uzvikuje: „Za Dom spremni Crnogorci pa da nas ima deset!“

Srpski svinjarski mini-imperijalizam

Marko Perković Thompson i njegov barem dvadesetgodišnji javni progon zorna je slika i prilika sudbine malih naroda u današnjem svijetu, stalno željnom slobode. On se najprije s oružjem i gitarom u ruci, a potom i stihom na usnama suprotstavljao srpskom svinjarskom mini-imperijalizmu, čija neograničena bešćutnost, zloća i pohlepa za tuđim dolazi do punoga izražaja i ovih dana i mjeseci tijekom ruske agresije na Ukrajinu. Potom se nakon trećedanuarskoga detuđmanizacijskog prevrata 2000. godine vodeći hrvatski glazbeni tribun junački suočio s vladajućim udbokosom i masonskim globalistima u Hrvatskoj, kao i njihovoj, prvenstveno europskoj internacionali. Žestinu njihovih nasrtaja na Thompsona i njegovu brojnu publiku jasno oslikava medijsko „ubijanje karaktera“ spomenutih izmećara kakvi su bili Gall i rečeni Aca.

Na Markovoj strani bila je samo hrvatska mladež, koju je pjevač nadahnuto učio vjeri, domoljublju i tradicionalnim hrvatskim vrijednostima, poneki kolega, političar i novinar, što je njihovim neprijateljima tjeralo pjenu na usta. Koliko su oni đavolski uporni i radišni – jer, znamo odavno, đavao za takve uvijek nađe dovoljno Judinih škuda (...).

I slijedeći dio Čelanovog teksta dajem u cijelosti jer se naslov poklapa s naslovom moje knjige:

J. Pečarić Za dom spremni i Slava Ukrajini, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

I ta činjenica samo pokazuje koliko je dobro biti u mojoj poziciji kada drugi govore isto što i ja samo to rade mnogo bolje:

„Za Dom spremni“ i „Slava Ukrajini“

Sada su, evo, Marko Perković Thompson i njegova legendarna „Bojna Čavoglave i hrvatski borbeni pozdrav „Za Dom spremni“ potvrđeni i kao ukrajinski narodni heroji. I sada u punom sjaju na djelo stupa slavna jugoglobalističko-udbokosovska dvoličnost: vijest o novoj ukrajinskoj inačici – prva je iz 2015. godine, nakon ruske otmice Krima – prenijeli su i režimski Jutarnji i Večernji list. Nekome bi se moglo učiniti da se pomalo lomi zloglasni liberalno-fašistički ostracizam odnosno „cancel culture“, koja se desetljećima nepopustljivo gradila oko najpopularnijeg, a u svojim najvišim dometima i vrhunskoga hrvatskog kantautora, koji je odavno postao međunarodnom činjenicom.

Sada, evo, i američki političari bodro uzvikuju „Slava Ukraini“, koja je tamošnja istovrijednica pozdravu „Za Dom spremni“, a vezuje se uz ime Stepana Bandere, neke vrste ukrajinskoga Ante Pavelića. Tako je, uostalom, i u doba hladnoga rata tadašnji guverner Kalifornije i budući američki predsjednik Ronald Reagan proglasio Pavelićev 10. travnja i tamošnjim blagdanom. Kad su geopolitičke potrebe velikih sila u pitanju onda će se pogledati kroz prste i inače gvozdenom zakonu političke ispravnosti.

Ali, mi se ne ćemo zavaravati: dok je god ovdje na snazi partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac za ovdašnje domaće/strane medije i kulturnu politiku Marko Perković će biti – umjesto časnoga branitelja i međunarodno omiljenog slobodarskog umjetnika, koji je na ponos i zemlji i narodu – vječno politički sumnjivi „ustaša“. I opet će neki „institucijsko-jugovički“ nekretninski muljator braniti Perkoviću pristup pulskoj Areni, kao da mu je čaćina, a kad Hrvatska konačno osvoji Svjetsko prvenstvo u Kataru opet će mu tko zna koliko još dugo vladajući „antifašistički“ Zagreb isključivati razglas. Dok konačno Hrvati ne isključe njih.

Josip Pečarić

Komentar: Ranijih godina su predstavljanja koje je don Lazar Čibarić organizirao u Tisnom i u još nekim dalmatinskim gradovima (Split, Omiš, Kaštela, Skradin, Tribunj, Pakoštane) prošireno i na BiH (Livno, Tomislavgrad). Mnogo više o *Litu u Tisnom 2022.* dano je na kraju knjige.

POKVARENI ČETNICI

Lito u Tisnom 2022, otvaramo s predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIIJA. Tih dana je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan napisao u *Hrvatskom tjedniku* tekst o Thompsonu pa sam taj tekst koristio u svom govoru. Tako sam naveo i dio njegova teksta u kome se spominje *partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac*.

Poslije predstavljan ja don Lazar mi je komentirao kako je Čelan precizni od mene u tom nazivu.

Naime ja sam vladajuću koaliciju prvo nazivao srpsko-hrvatskom želeći naglasiti činjenicu da je u toj koaliciji glavni Pupovac. Naime svjetski moćnici su željeli pobjedu Srbije u ratu s Hrvatskom, a kada je od srpske 'strašne' vojske Tuđman s hrvatskim braniteljima u 'Oluji' napravio zečeve nisu mu ni na pogreb htjeli doći. Zato sve vlade poslije Utemeljitelja hrvatske države poslušno rade sve što žele ti svjetski moćnici. A njihove želje su ostale iste. Kada već Hrvatskom ne vlada Milošević, onda je dobar i Pupovac.

Kasnije je u Hrvatskom Saboru sam Plenković (zabunom ili po onom „neće jezik nego pravo“) nazvao tu koaliciju ČETNIČKOM, pa ja koristim to ime.

Tada me don Lazar podsjetio na moju pitalicu:

-Koja je razlika između četnika i jugoslavena?

-Četnik je poštteni četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik!

Dakle, pokvareni četnici na vlast su po Vama gori od četnika, pa je očito da je Vaš naziv – po Vašoj tvrdnji - blaži od Čelanovog!

I što odgovoriti don Lazaru kad ostanete bez teksta?

Jedino, napisati knjigu o POKVARENIM ČETNICIMA i posvetiti je don Lazaru, zar ne?

A materijala za to ima puno u mojim knjigama. Recimo samo u knjizi o poznatom hrvatskom kolumnisti:

J. Pečarić, *Vjekoslav Krsnik*, Zagreb, 2021. str. 315.

To pokazuje i njegova najnovija kolumna koju dajem u Prilogu.

Josip Pečarić

LITO U TISNOM 2022. - ŽUPA TISNO

Uz Stepinčevo *In te, Domine, speravi!* (U Tebe se Gospodine, uzdam!) i mi u Župi Tisno smo kao i čitatelji Hrvatskog tjednika uz obitelj Sandre i Marka Perkovića u ovim teškim danima dok se liječnici bore za život njihova 17-godišnjeg sina Ante.

Zato ovogodišnja LITA U TISNOM otvaramo predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA

i pjesmom-molitvom prošlogodišnjeg sudionika Lita u Tisnom ratnog župana Dubrovačko Neretvanske Županije i bivšeg saborskog zastupnika dr. Jure Burića

PODARI BOŽE

Podari Bože

Našem Anti

Zdravlje

Nek TVOJA ruka

Dotakne to

Dijete

I

Nek' odagna

Bolesti teške

Što našem Anti

Ove dane

Prijete

Utjehu i nadu

Obitelji daj

Molim Te Bože

Za

Sretan kraj

dr. Jure Burić

Srpanj, 2022.

Sve nazočne lijepo pozdravljam i zahvaljujem se profesorici Miri Vrbanović na sjajnom predavljanju knjige i našem domaćinu don Lazaru Čibariću koji već godinama u Tisnom, a i ne samo u Tisnom, organizira predavljanja knjiga tj. organizira svojevrsna Lita u Tisnom.

Znamo da je pri tome imao ne malih problema o kojima možete čitati i u ovoj knjizi što puno govori o današnjoj Hrvatskoj.

Zašto?

Poznato je kako oni koji nisu željeli Hrvatsku dočekuju legendarnu Thompsonovu pjesmu iz Domovinskog rata 'Bojna Čavoglave' i pozdrav s kojim ona počinje ZA DOM SPREMNI. O tome piše i veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak u najnovijoj kolumni:

Hrvatsku smo obranili od poplava za vrijeme Anke Taritaš-Mrak, ali su nas naknadno poplavili oni koji od 90-tih pjevaju o ljubavi i miru s četnicima, partizanima i orijunašima. Za svakog našeg orjunaša ponešto. Zadar je raširenih ruku dočekaao Šerbedžiju i njegov raskošni pjevački antitalenat, Šibenik Bajagu, Split Gorana Bregovića, Dubrovnik čeka Boru Čorbu... Jednog pjevača nigdje ne moraju čekati. Marka Perkovića Thompsona. On se u onim "nacionalističkim" vremena prijetio da ćemo "mi njima" pokazati. Sjetite se kako je njemu, osobito sada kad se bori sa strašnom obiteljskom tragedijom. Bog mu pomogao!

A njima se doista ledila krv u žilama od te pjesme. I tada pa sve do dana današnjih.

A ta pjesma je prihvaćena i kod drugih naroda koji su izloženi agresiji. Tako je ona pjesma i branitelja u Ukrajini još od 2015. godine.

Prvo predavljanje knjige bilo je u Zagrebu u početku ruske agresije na Ukrajinu pa je ono proteklo u znaku činjenice da je 'Bojna' zapravo međunarodna HIMNA Naroda izloženih brutalnim agresijama. A to su potvrdili upravo sami Ukrajinci jer se nakon toga pojavila nova verzija 'Bojne':

NEĆETE U UKRAJINU DOK SMO ŽIVI MI!

O tim novim ukrajinskim „Čavoglavama“ napisao je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan tekst "JE LI VRIJEME DA UKRAJINCI PROGLASE THOMPSONA NARODNIM HEROJEM?", *Hrvatski tjednik*, 7. 7. 2022.

Naravno naslov treba odmah usporediti s izdvojenim dijelom:
Dok je god ovdje na snazi partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac za ovdašnje domaće/strane medije i kulturnu politiku Marko Perković će biti – umjesto časnoga branitelja i međunarodno omiljenog slobodarskog umjetnika, koji je na ponos i zemlji i narodu – vječno politički sumnjivi „ustaša“

Evo nekih djelova Čelanovog teksta.

Prvi podnaslov je povezan s jednom mojom izjavom. Dajem ga u cijelog:

„Politički najznačajniji živi Hrvat“

Marko Perković Thompson je, prema kategoričnoj tvrdnji velikoga hrvatskoga i bokeljskog matematičara i akademika Josipa Pečarića, „politički najznačajniji živi Hrvat“. Njegovi tridesetljetni popularno-glazbeni radovi spadaju u sam vrh ove vrste u Hrvatskoj, a s vremenom su našli svoje poklonike u svijetu koji se nerijetko broje i u milijunima. Ovako na prvi pogled moguće je ustvrditi da u Lijepoj Našoj samo još Luka Modrić i hrvatska nogometna reprezentacija te slavni glazbeni duo „2 Cellos“ imaju ovakvu široku popularnost u planetarnom virtualnom prostoru.

Gotovo da je nemoguće zbrojiti sve Perkovićeve uradke koji dosežu milijunske brojeve: od izvorne ratne, odnosno službene „Bojne Čavoglave“, koja je u toj inačici imala 2,5 milijuna pregleda s više od 7 tisuća komentara iz cijelog niza zemalja – Hrvatske, Ukrajine, Poljske, čak i jedne Italije, koja je tradicionalno najveće zanimanje gotovo isključivo pokazivala za hrvatske jastoge, brancine i sličnu našu robu – preko „Zaustavi se, vjetro“, koja je u jednoj izvedbi imala 6,5 milijuna pregleda pa do njegove vrhunske „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“ s 18 milijuna pregleda.

Više od golih brojeva fascinira oduševljenje Markovim stvaralačkim duhom koji pjeva slobodno i bez trunke straha od vladajućeg liberalnog fašizma i njegove *političke ispravnosti*. Oni su dovedeni do paroksizma u istinski totalitarnim profilima predsjednika vlade Andreja Plenkovića, duboko globalistički indoktriniranoga, i njegove naizgled vječno ustrašene, ali svejedno opake i bespogovorno odane zmijice mu u njedrima Ninočke Obuljen Koržinek, ministrice (protu)hrvatske kulture. Izraz toga (zlo)duha bio je, recimo, prije jednoga desetljeća (srećom zamukli)

glas splitskog jugomasonskog novinarskog terminatora Zlatka Galla ili pak onaj iz istoga zmijskog gnijezda imenom Jutarnji list, odnosno Aleksandra Ace Dragaša, koji je, konkretno 26. travnja 2013. po Izetbegovićevoj Bosni tražio „protuotrov za Thompsonove mračne ideje“, a njegova Hrvatska priviđala mu se kao „katolička džamahirija' iz mračnog srednjeg vijeka“.

Istodobno se među onih 7.000 mrežnih komentatora nalazi se i jedna Mirela Milosavljević, koja piše: „Srpkinja sam, ali obožavam sve hrvatske pjesme, iako mi tata ne da da slušam Thompsona. Bila sam mu na koncertu. Car!“ U susjedstvu te Srpkinje stanoviti Crnogorac potpisan kao Christian Tatar uzvikuje: „Za Dom spremni Crnogorci pa da nas ima deset!“

Srpski svinjarski mini-imperijalizam

Marko Perković Thompson i njegov barem dvadesetgodišnji javni progon zorna je slika i prilika sudbine malih naroda u današnjem svijetu, stalno željnom slobode. On se najprije s oružjem i gitarom u ruci, a potom i stihom na usnama suprotstavljao srpskom svinjarskom mini-imperijalizmu, čija neograničena bešćutnost, zloća i pohlepa za tuđim dolazi do punoga izražaja i ovih dana i mjeseci tijekom ruske agresije na Ukrajinu. Potom se nakon trećejanarskoga detuđmanizacijskog prevrata 2000. godine vodeći hrvatski glazbeni tribun junački suočio s vladajućim udbokosom i masonskim globalistima u Hrvatskoj, kao i njihovoj, prvenstveno europskoj internacionali. Žestinu njihovih nasrtaja na Thompsona i njegovu brojnu publiku jasno oslikava medijsko „ubijanje karaktera“ spomenutih izmećara kakvi su bili Gall i rečeni Aca.

Na Markovoj strani bila je samo hrvatska mladež, koju je pjevač nadahnuto učio vjeri, domoljublju i tradicionalnim hrvatskim vrijednostima, poneki kolega, političar i novinar, što je njihovim neprijateljima tjeralo pjenu na usta. Koliko su oni đavolski uporni i radišni – jer, znamo odavno, đavao za takve uvijek nađe dovoljno Judinih škuda (...).

I slijedeći dio Čelanovog teksta dajem u cijelosti jer se naslov poklapa s naslovom moje knjige:

J. Pečarić *Za dom spremni i Slava Ukrajini*, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

I ta činjenica samo pokazuje koliko je dobro biti u mojoj poziciji kada drugi govore isto što i ja samo to rade mnogo bolje:

„Za Dom spremni“ i „Slava Ukraini“

Sada su, evo, Marko Perković Thompson i njegova legendarna „Bojna Čavoglave i hrvatski borbeni pozdrav „Za Dom spremni“ potvrđeni i kao ukrajinski narodni heroji. I sada u punom sjaju na djelo stupa slavna jugoglobalističko-udbokosovska dvoličnost: vijest o novoj ukrajinskoj inačici – prva je iz 2015. godine, nakon ruske otmice Krima – prenijeli su i režimski Jutarnji i Večernji list. Nekome bi se moglo učiniti da se pomalo lomi zloglasni liberalno-fašistički ostracizam odnosno „cancel culture“, koja se desetljećima nepopustljivo gradila oko najpopularnijeg, a u svojim najvišim dometima i vrhunskoga hrvatskog kantautora, koji je odavno postao međunarodnom činjenicom.

Sada, evo, i američki političari bodro uzvikuju „Slava Ukraini“, koja je tamošnja istovrijednica pozdravu „Za Dom spremni“, a vezuje se uz ime Stepana Bandere, neke vrste ukrajinskoga Ante Pavelića. Tako je, uostalom, i u doba hladnoga rata tadašnji guverner Kalifornije i budući američki predsjednik Ronald Reagan proglasio Pavelićev 10. travnja i tamošnjim blagdanom. Kad su geopolitičke potrebe velikih sila u pitanju onda će se pogledati kroz prste i inače gvozdenom zakonu političke ispravnosti.

Ali, mi se ne ćemo zavaravati: dok je god ovdje na snazi partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac za ovdašnje domaće/strane medije i kulturnu politiku Marko Perković će biti – umjesto časnoga branitelja i međunarodno omiljenog slobodarskog umjetnika, koji je na ponos i zemlji i narodu – vječno politički sumnjivi „ustaša“. I opet će neki „instrijansko-jugovički“ nekretninski muljator braniti Perkoviću pristup pulskoj Areni, kao da mu je ćaćina, a kad Hrvatska konačno osvoji Svjetsko prvenstvo u Kataru opet će mu tko zna koliko još dugo vladajući „antifašistički“ Zagreb isključivati razglas. Dok konačno Hrvati ne isključe njih.

**A.KAČUNKO I J. PEČARIĆ, HRVATSKA
PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC,
ZAGREB, 2022.**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARIJA
FILIPIJA NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE U
SISKU**

Dopustite da vas sve lijepo pozdravim.

Pred nama je treće dopunjeno izdanje knjige Marija Filipija *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE*.

Filipi je Zagrebčan rođen 24. ožujka 1950. godine, politolog, dugogodišnji novinar u više redakcija, u mladosti uspješan veslač, u ratu dragovoljac, zatim 100% invalid kao posljedica ratnog stradanja. Prva knjiga „Nikola Tesla ispod paučine“ je njegova prva knjiga uopće, a ovo je kao što sam već naglasio njezino treće izdanje. U međuvremenu je objavio knjigu svojih ratnih svjedočanstava „Na istočnom pragu Domovine“, kao i zbirku pjesama „Od mira do rata i natrag“. Također sklada pjesme koje sam i pjeva. A koliko je talentiran Mario Filipi govori i njegova Stand up komedija „Kako glumiti normalnog čovjeka“.

U Uvodu knjige upozorio sam na jedan događaj koji pokazuje koliko je Tesla stalna aktualna tema osobito u Srbiji, Ukazao sam na reagiranje tamošnjih medija na izjavu legendarnog tenisača Novaka Đokovića koja se dogodila u trenutcima kada sam pisao taj Uvod. On je nehotice izazvao buru u medijima kada je spomenuo Nikolu Teslu jer je tijekom jednog razgovora kazao da se divi geniju rođenom u Smiljanima.

Srpski portali su Đokovićevu izjavu doživjeli ovako: srpski portali taj su razgovor prenijeli uz naslove „Đoković otkrio kojem se Srbinu divi“, a dan kasnije zamjerili hrvatskim kolegama što su u svojim

tekstovima napisali da je “Đoković otkrio da se divi geniju rođenom u Hrvatskoj”. Zamjerili su i napali one koji su napisali istinu! Zar se Smiljan ne nalazi u Hrvatskoj?

Priča me je podsjetila na jednu priču iz Australije, a kako je ta priča draga Mariju Filipiju nadam se da će biti zanimljiva i vama: Za vrijeme Domovinskog rata bilo je puno doseljenika iz Hrvatske i Srba i Hrvata. Morali su učiti Engleski pa su bili u istim razredima. Tako mi je jedna Hrvatica ispričala da je s njom u istu grupu bila i jedna Srпкиnja koja je na predstavljanju tvrdila da je ona iz Knina koji je u Srbiji. Ona je intervenirala tvrdeći da je Knin u Hrvatskoj. Profesorica je morala donijeti kartu i pokazalo se da je Knin u Hrvatskoj. Srпкиnja je plačući vikala: *Nije u Hrvatskoj - u Srbiji je!* Odavno sam naučio kako Srbi fanatično brane svoje laži. Pa i Dobrica Ćosić je rekao da je Srbima laž najviše pomogla u povijesti. Žestoko reagiranje srpskih medija na činjenicu da se Tesla rodio u Hrvatskoj pokazuje da tu ima nečeg mnogo višeg. A to upravo pokazuje ova knjiga. Ja sam u svom Uvodu posebno obratio pažnju na Filipijevu raspravu o Teslinoj izjavi u koju malo tko u Hrvatskoj sumnja: *“ponosim se svojim srpskim rodом i hrvatskom domovinom”*. Ona se pripisuje Tesli, ali je nedokazana.

Da sam Uvod pisao danas onda bih posebnu pažnju posvetio događaju u Smiljanu, rodnom mjestu Nikole Tesle, gdje je 21. srpnja upriličena svečanost blagoslova Križa podignuta njemu u čast.

Natpis na križu je:

"Na križu smrt je svladana i Svjetlost tamu pobijedi...!"

U spomen NIKOLI TESLI 7. 1856. – 7. 1. 1943. / genijalnom izdanku hrvatskoga duha / znanstveniku svega svijeta / koji je noć pretvorio u dan / te gradio budućnost čovječanstvu.

U njegovu rodnom Smiljanu / u povodu 80. obljetnice preminuća. 'Planetarna Hrvatska', 2022.

Gospički župni vikar don Anđelko Kačunko tada je spomenuo navodni srpski rod Nikole Tesle:

Tesla spaja hrvatsku domovinu i "srbski rod", pravoslavnu obitelj i katoličko okruženje, a uz to je Europljanin u Americi te vrhunski znanstvenik i ujedno kršćanski vjernik.

<https://ika.hkm.hr/novosti/u-smiljanu-blagoslovljen-kriz-u-spomen-na-nikolu-teslu/>

Don Anđelko me je upozorio: pogledaj koju je buru, poglavito "tamo daleko", izazvalo podizanje Križa u spomen Tesli kao KRŠĆANINU: **"TESLIN KRIŽ" U SMILJANU:**

"Ne interesuju me Dubrovnik i Rovinj, za mene je važan Jasenovac, Jadovno, Smiljane... tamo su Teslu proglasili za Hrvata - naveo je Vučić:

<https://pink.rs/politika/420639/vucic-o-orkestriranim-napadima-iz-hrvatske-necemo-dozvoliti-reviziju-istorije-u-koju-se-ulaze-ogroman-novac>

<https://www.vesti-online.com/pokrstili-teslu/>

<http://www.veritas.org.rs/happy-tv-27-07-2022-dobro-jutro-srbijo-zasto-hrvati-bez-trunke-srama-i-dostojanstva-kradu-tudu-istoriju-i-prisvajaju-poznate-licnosti-video-web/>

<https://serbiantimes.info/novi-skandal-u-hrvatskoj-katolicki-svestenici-pokrstili-teslu-u-rodnom-mestu-nedaleko-od-masovne-grobnice-600-srba/>

<https://likaclub.eu/video-poglavar-srpske-pravoslavne-crkve-posjetio-rodno-mjesto-nikole-tesle-u-smiljanu-i-zapjevao/>

<https://www.portalnovosti.com/tesla-je-svedocio-veru>

<https://www.novilist.hr/rijeka-regija/lika-senj/patrijarh-spc-porfirije-u-smiljanu-svijetu-treba-mir-kako-se-nikada-ljudska-krv-ne-bi-prolila/>

<https://banija.rs/novosti/drustvo/22952-patrijarh-porfirije-osvestao-obnovljeni-hram-svetih-apostola-petra-i-pavla-u-smiljanu-kod-gospica.html>

Puno neistina o Tesli razobličava ova knjiga. Pa i u pozivu na ovo predstavljanje dan je Filipijev tekst o tome:

Koliko ste puta slušali da je Nikola Tesla bio ekscentrični ili ludi znanstvenik, izdvojen iz ljudskog društva i zadubljen samo u svoje eksperimente, da nije volio žene, da nije volio družiti se s ljudima, da se je ponosio svojim srpskim rodnom i hrvatskom domovinom i još mnogo toga sličnog.

Sve je to daleko od istine i iskrivljuje dobro lice velikog znanstvenika do izgleda karikature. Ali kad odgrnemo paučinu zabluda i mitova, pojavljuje se sasvim drukčije, mnogo ljepše stvarno lice velikana.

Prije nego što sam vam Mario Filipi objasnio istinu o geniju tj. objasnio kako je pao mit o Nikoli Tesli Srbinu, ja bih ipak pohvalio Srbe. Naime znamo kako su prošli u agresiji na Hrvatsku kada je sam Milošević svoju „hrabru“ vojsku usporedio sa zečevima. Svi znamo da im je najviše u povijest pomogla laž (Dobrica Ćosić). Ipak u RH je na vlasti nešto što sam svojevremeno nazvao Srpsko-Hrvatskom koalicijom zbog činjenice da je u svim ideološkim pitanjima najvažnija osoba u RH Milorad Pupovac. Zato je jasna njihova bliskost sa SPC i patrijarhom Porfirijem i odnos prema blaženom Stepincu (pogledajte tekstove u današnjem Hrvatskom tjedniku:

VELIKOSRPSKI SNOVI SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

PORFIRIJE

SVETI SRPSKI ČETNIK I RAZBOJNIK KOJI ZAZIVA NOVE
RATOVE

i

KAKO SU HRVATSKE GUSKE I GUSANI PRETVARALI U
SVETCA NOTORNOG ČETNIKA U MANTIJI

Objavio sam i što im je Statut koji je u skladu s takvim nazivom koalicije:

STATUT SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE:

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

Ima jedna zemlja satkana od laži,

*Dobrica, Ćosić o njoj nam govori:
Što ću reći, deco, neka se uvaži,
Srbin jadan večno samo laži zbori.
Laže, laže, laže, iz razloga dvesta,
Laž mu se ko guja u srce uvukla;
Tamo joj pradede ostaviše mesta,
Do danas ju nije Istina zatukla.
A što će bre Srbin kad lagati mora,
Kakav se rodio, takav će i mreti?
To mu je sposobnost data odozgora,
Sa takvom odlikom lako mu živeti.
Čujte zašto laže: Da sebe obmane,
Da uteši drugog, da sakrije bedu...
Da ohrabri brata kada u drek pane,
Da ga sram i savest živog ne pojedu.
Laže zbog poštenja, laže zbog slobode,
Laže maštovito, ma bre - od zanata!
A zar nismo uvek bili prelivode?
Domoljublje lažno časti nam se hvata.
Laž je inventivna slika srbske ćudi,
Inteligencije, čitavog nam bića;
Na laži opstala država i ljudi -
Dinastija slavna Karađorđevića.
Do sudnjega dana laž je naša dika,
Koleno kolenu nasleđe ostavlja...
E to vam je braćo sreća vaskolika,
Laž nek se neguje i ne zaboravlja.
Pogledajte dobro na dno istorije,
Laž je spašavala majčicu Srbiju.
Bez nje nam ni danas lepe sreće nije
Laž će nam do groba čuvati naciju*

U tom tekstu sam dao i GLAVNE LAŽI SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE: MIT O JASENOVCU; ZA DOM SPREMNI JE POZDRAV IZ NDH i LAŽI O DOMOVINSKOM RATU
<http://bezcenzure.hr/vlad/statut-srpsko-hrvatske-koalicije/>
Tekst je dan i u mojoj knjizi:

J. Pečarić, “Pokvareni četnici”, dragovoljac.com:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/31891-pokvareni-cetnici>

U Uvodu knjige spominjem i taj naziv Srpsko-Hrvatska koalicija: *Lito u Tisnom 2022, otvaramo s predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBILJA. Tih dana je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan napisao u Hrvatskom tjedniku tekst o Thompsonu pa sam taj tekst koristio u svom govoru. Tako sam naveo i dio njegova teksta u kome se spominje partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac moj govor s tog predstavljanja dan je u Prilozima).*

Poslije predstavljanja don Lazar mi je komentirao kako je Čelan precizniji od mene u tom nazivu, jer sam ranije bio oštiri u tome.

Na što je don Lazar mislio?

Ja sam vladajuću koaliciju prvo nazivao srpsko-hrvatskom želeći naglasiti činjenicu da je u toj koaliciji glavni Pupovac. Naime svjetski moćnici su željeli pobjedu Srbije u ratu s Hrvatskom, a kada je od srpske 'strašne' vojske Tuđman s hrvatskim braniteljima u 'Oluji' napravio zečeve nisu mu ni na pogreb htjeli doći.

Zato sve vlade poslije Utemeljitelja hrvatske države poslušno rade sve što žele ti svjetski moćnici. A njihove želje su ostale iste. Kada već Hrvatskom ne vlada Milošević, onda je dobar i Pupovac.

Kasnije je u Hrvatskom Saboru sam Plenković (zabunom ili po onom „neće jezik nego pravo“) nazvao tu koaliciju ČETNIČKOM, pa ja koristim to ime.

Tada me don Lazar podsjetio na moju pitalicu:

-Koja je razlika između četnika i jugoslavena?

-Četnik je poštenu četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik!

Dakle, pokvareni četnici na vlast su po Vama gori od četnika, pa je očito da je Vaš naziv – po Vašoj tvrdnji - blaži od Čelanovog!

I što odgovoriti don Lazaru kad ostanete bez teksta?

Jedino, napisati knjigu o POKVARENIM ČETNICIMA i posvetiti je don Lazaru, zar ne? Knjigu i jesam posvetio don Lazaru a sada poslušajte što će nam o srpskim lažima oko Nikole tesle kazati g. Mario Filipi.

**DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA,
DRAGOVOLJAC.COM, 2023**

**IZBORNIK SVIH IZBORNIKA O TRENERU
SVIH TRENERA, 2.**

Prvi dio ovog teksta objavio je portal bezcenzure.hr:

IZBORNIK SVIH IZBORNIKA O TRENERU SVIH TRENERA

<https://bezcenzure.hr/toptema/izbornik-svih-izbornika-o-treneru-svih-trenera/>

Naravno i mi i izbornik svih izbornika smo sretni što je Vatrene predvodio najbolji hrvatski nogometaš svih vremena Luka Modrić. I Luka se oprostio od trenera svih trenera:

DIRLJIV MODRIĆEV OPROŠTAJ OD ČIRE BLAŽEVIĆA

8. veljače 2023.

Kapetan hrvatske nogometne reprezentacije i veznjak Real Madrida Luka Modrić dirljivom se porukom na društvenim mrežama oprostio od Miroslava Čire Blaževića.

– Odrastao sam uz legendu o Vama kao treneru svih trenera. Inspirirali ste nas iz mlađe generacije još 1998., i svojom jedinstvenom karizmom obilježili naš nogometni život i svakodnevnicu. Nisam imao čast surađivati kao trener-igrač, ali bio sam uvijek iznimno počašćen Vašim komplimentima i podrškom! Zbogom velikanu hrvatskog nogometa. Počivao u miru, napisao je Modrić na društvenim mrežama.

<https://narod.hr/sport/dirlijiv-modricev-oprostaj-od-cire-blazevica>

Zašto Hrvati tuguju za trenerom svih trenera vidi se već iz naslova teksta Marcela Holjevca:

ĆIRO, ČOVJEK KOJI JE HRVATIMA USADIO POBJEDNIČKI
MENTALITET, NAPRAVIO BREND OD HRVATSKE, I
RASKRSTIO S JUGOSLAVENSKIM NASLIJEDEM
<https://www.braniteljski-portal.com/ciro-covjek-koji-je-hrvatima-usadio-pobjednicki-mentalitet-napravio-brend-od-hrvatske-i-raskrstio-s-jugoslavenskim-naslijedom/>

Kako je Ćiro i ranije generacije učio domoljublju vidi se npr. iz reagiranja Hajdukovaca Štimca i Asanovića:

ŠTIMAC: ĆIRI SAM PRIPREMAO IZNENAĐENJE ZA
ROĐENDAN
<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/stimac-ciri-sam-pripremao-iznenadenje-za-rodendan>

‘NEĆU SI OPROSTITI ŠTO GA VIŠE NIKAD NISAM
NAZVAO’! Bivši Vatreli na rubu suza: Uništilo me ovo, pogođen
sam, jedva dišem!
<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/necu-si-oprostiti-sto-ga-vise-nikad-nisam-nazvao-bivsi-vatreli-na-rubu-suza-unistilo-me-ovo-pogoden-sam-jedva-disem>

Svojevremeno sam oštro reagirao što je izostala pomoć HNS-a velikom hrvatskom domoljubu nogometašu Josipu Šimuniću. Ali, trener svih trenera ne samo da je branio Šimunića nego je prigovarao HNS-a zato što nisu zaštitili Šimunića:

‘NAPIŠITE VELIKIM SLOVIMA DA PODRŽAVAM
ŠIMUNIĆA!’
<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/novosti/napisite-velikim-slovima-da-podrzavam-simunica>

ĆIRO: KAZNA JOSIPU ŠIMUNIĆU JE JEDNO SRA..., JOE
NIJE USTAŠA

<https://www.24sata.hr/sport/ciro-kazna-josipu-simunicu-je-jedno-sra-joe-nije-ustasa-358819>

Poslije Šimunića na red je došao Marko Perković Thompson i njegova legendarna pjesma „Bojna Čavoglave“ koja počinje pozdravom ZDS. Branili smo Thompsona i „Bojnu“ ali napadi su trajali i 2018. Ali tada su Vatrene predvođeni izbornikom svih izbornika i najboljim hrvatskim nogometašem svih vremena odgovorili na onom veličanstvenom dočeku viceprvaka kada je na Trgu Thompsonu isključen mikrofon.

Podsjetit ću čitatelje da one veličanstvene proslave Dana pobjede u Čavoglavama i nisu počele koncertima. Prva je bila u znaku izgradnje igrališta za tamošnju Osnovnu školu i nogometne utakmice poznatih. Jednu ekipu je predvodio Ćiro Blažević.

THOMPSON SE OPROSTIO OD ĆIRE: HVALA MU NA
OSOBNIM SUSRETIMA KOJI SU UVIJEK BILI PUNI
OPTIMIZMA

<https://narod.hr/sport/thompson-se-oprostio-od-cire-hvala-mu-na-osobnim-susretima-koji-su-uvijek-bili-puni-optimizma>

Da Vatreni vole pjevati Thompsonove domoljubne pjesme i da to smeta svima onima koji nisu sretni što uopće postoji RH pokazuju i nedavni napadi na Lovrena.

DEJAN LOVREN OD ĆIRE SE OPROSTIO S TRI RIJEČI...

https://dalmatinskiportal.hr/sport/dejan-lovren-od-cire-se-oprostio-s-tri-rijeci-/159608?utm_source=Midas

Pisao sam o usporedbi u stranim novinama Šimunićevog ZA DOM i Đokovićevog podizanja tri prsta (srpski pozdrav nastao u vrijeme Slobodana Miloševića, dakle 'balkanskog krvnika' koji je pokrenuo srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku).

Veliki je broj onih i u RH koji su se nadali pobjedi Miloševića pa je prirodno da Srpske sluge u RH napadaju posebno ZDS jer se i njima i Srbima u Domovinskom ratu ledila krv u žilama kada bi čuli „Bojnu“. U ovakvoj RH, s druge strane, istima ne smeta pozdrav s tri prsta, četnička kokarda i zvijezda petokraka, jer je s njima napadana Hrvatska.

Ali u Hrvatskom tjedniku im poručuje brigadir Danijel Kotlar (u Domovinskom ratu bio je zapovjednik 7. Domobranske pukovnije i 113. šibenske brigade, a nakon Domovinskog rata i zapovjednik Učilišta Hrvatske kopnene vojske „Fran Krsto Frankopan“):

NE ĆE NAM FALSIFICIKATORI UKRASTI POBJEDU, NITI
ZABRANITI NAŠ POZDRAV *ZA DOM SPREMNI*.

O tome pogledajte i u prilogima o nastupu dr. sc. Mata Palića u Bujici):

BUJICA 8.2.2023. DR. MATO PALIĆ: Kokarda je protuustavna i
treba je zabraniti, isto kao i petokraku!

YOUTUBE.COM

BUJICA 8.2.2023. DR. MATO PALIĆ: Kokarda je protuustavna i
treba je zabraniti, isto kao i petokraku!

O takvima u najnovijem Hrvatskom tjedniku piše i Joško Čelan:

Neshvaćena ljubav
Teniski kampjun Nole, đeneral Draža i
I njihovi hrvatski obožavatelji
ČETNIKOVANJE SRPSKOGA BARBAROGENIJA
NOLETA

KAD VELIKAN NIKKI PILIĆ U BEOGRADU SUZU PUSTI,
STARI ĐOKOVIĆ USKLIKNE PUTINU, A MLADI
RAVNOGORSKIM ANTIFAŠISTIMA

Australska ex-prvakinja Rennae Stubbs:

Đokovićevi Srbi glume žrtve, a zapravo su genocidaši

Već sam puno puta pisao o tome kako takve (ja ih nazivam srpskim slugama iako zapravo služe svjetskim moćnicima koji su protivnici bilo kakve hrvatske države) osim ZDS lako prepoznamo i po njihovom odnosu prema bl. Stepincu i prema radnom logoru Jasenovac.

Političari u tome vide jedinu mogućnost ostvarivanja vlastite koristi. Meni kao znanstveniku su gore moje kolege sa sveučilišta koji koriste laži zbog svojih ideologija. Ideologija im je važnija od osobnih struka! Zato je u najnovijem Hrvatskom tjedniku o takvima dobro pročitati članak Igora Vukića u kojem Predsjednik *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* npr. piše o „Goldsteinovim gluparijama“:

DR. KRAUSA *BOLI* JASENOVAČKA ISTINA
PANIČNO BJEŽI OD NJE JER ZNA DA LAŽE

Čudi li se onda netko kad Čelan u svom tekstu govori o „vladajućoj partizansko-četničkoj koaliciji“?

Josip Pečarić

<https://bezccenzure.hr/toptema/izbornik-svih-izbornika-o-treneru-svih-trenera-2/>

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Neki potpisnici

Akademik Ivan Aralica

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj

Fra Mladen Hrkač
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog
pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša

Ivica Relković, publicist
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Zlatko Vitez, glumac
Dr. sc. Petar Vučić
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinčić

**ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI
PODOFICIR? DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP
ŠIMUNIĆ 8.**

(Još o fah idiotima 2.)

Prvi dio teksta „Još o fah idiotima“ objavio je portal bezcenzure.hr:
<https://bezcenzure.hr/vlad/liste-sa-stanforda-fah-idioti-i-josip-simunic-7-jos-o-fah-idiotima/>

Komentar hrvatskog književnika dr. sc. Stijepa Mijovića Kočana je pjesma:

ZABRANJEN JE I KROV

Zabranjen je i krov crkve svetoga Marka
S prvim bijelim poljem grba hrvatskoga
Opasna i glupa zabrana doboga
Bože kamo plovi Lijepe Naše arka

Kosti domoljuba iz svakoga jarka
Pod zemljom životi puka nevinoga
Što su krivi ljudi naraštaja moga
Krov grb ili kuća ili brod i barka

Ludilo je ovo prešlo svaku mjeru
Sve je okrenuto pogrešnomu smjeru
Zašto nam sloboda slobodno ne diše

Koljač i hegemon historiju piše
Konteso ne moju –laže mi štoviše
Kada može Draža –gdje li su ustaše

26/10/23

Vidim da je i u *Hrvatskom tjedniku* od 26. 10. 2023. Plenković fah idiot. Vjerojatno sam bio nepravedan prema njemu kada sam više komentirao fah idiote Drobilicu i Puhovskog od njega kao fah idiota tjedna. Sigurno je zaslužio veliku moju pohvalu na tvrdnju da postoje dvije Hrvatske misleći naravno na sve nas koji živimo u Lijepoj našoj. Još sam Račanu napisao da je meni mnogo bolje njego njemu jer ja živim u državi čije ime volim, a on vlada u državi čije ime ne voli.

Predsjednik Vlade sigurno zna da mnogi misle da bi on vjerojatno bio bolji predsjednik vlade u bilo kojoj drugoj državi – valjda misle ono što sam napisao Račanu, zar ne?

A poznato je i da nas Srbi dijele na Hrvate i Srpske slugе, zar ne?

I ja imam podjelu sličnu Plenkovićevoj. To je podjela na Hrvate i one koji za sebe kažu da su Hrvati.

Sve te podjele su zapravo jedna jedina: ONI KOJI VOLE HRVATSKU I ONI DRUGI.

Ali vratimo se mi mom izboru fah idiotima iz *Hrvatskog tjednika*.

Zanimalo me je koliko sam i o kojim fah idiotima pisao u mojim knjigama. Ustanovio sam da Ivo Drobilica i ne mora biti previše tužan što nije bio fah idiot tjedna u prethodnom broju *Hrvatskog tjednika*.

Zašto?

Pa u mojim knjigama najviše puta sam spomenuo njegove 'bisere'.

IVO DROBILICA

U „Fusnoti za fah idiote“ u *Hrvatskom listu* od 7. lipnja 2012. možemo naći sljedeće:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar koji je optužio NDH za zločine i prije nego što je NDH postojala:

„Karamarkova obavještajna povijest nije sporna, ali on kao političar mora revidirati svoje stavove...“

HL: I da počne vjerovati u Vaše pamflete i laži te da Vama prepusti vođenje HDZ-a!

Komentar o FAH IDIOTU kao da je nastao povodom mog *Pisma Predsjedniku i Predsjedništvu Hazu-a* (dano je u Prilozima) kada je Ivo Drobilica bio predložen za akademika, pa je na Izornoj skupštini (u vrijeme vladavine ,antifašista‘ a tata Slavko mu je bio posebni savjetnik Predsjedniku Vlade) dobio najmanje glasova u povijesti Akademije i nije izabran za akademika.

FAHIDIOT TJEDNA

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar o odluci VPS-a da pokliče 'Za dom spremni' u Thompsonovoj pjesmi nije prekršaj: 'Priča nije završena.'

HT: Priča je, zahvaljujući i Vašem prinosu, na čemu Vam hvala, završena, davno prije presude. Ušla je u krv Hrvata i nikad nitko ZDS ne će izbrisati.

Hrvatski tjednik, 10. lipnja 2020

U „Hrvatskom tjedniku“ od 09. 06. 2022. Ivo Drobilica je opet:

FAH IDIOT TJEDNA

Ivo GOLDSTEIN, Jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj, dokazani krivotvoritelj, autor izmišljotine o drobilici kostiju u Jasenovcu:

„NE MOŽEMO USTAŠE I DOMOBRANE, ODNOSNO HOS, ZVATI HRVATSKOM VOJSKOM!“

HT: Sve dok se Goldstein može zvati i hrvatskim i povjesničarem, posve je logično što se ni domobrani, ni ustaše, ni svi hrvatski dragovoljci 90-ih ne mogu zvati hrvatskom vojskom.

“Hrvatski tjednik” od 30. 06. 2022. i rubrika FUSNOTE ZA FAH IDIOTE i treći put zaredom u njoj je Ivo Drobilica:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar:

‘Dio problema koje danas imamo proizilazi iz toga što gradimo društvo na temeljima Stepinca i Tuđmana, a oni ne mogu biti idejni vođe.’

HT: Uvijek je tako, kad jednima svane, drugima smrkne. Što da radimo kad narod kojemu je svanulo s Tuđmanom i Stepincem s takvima kojima je smrklo sa smrću voljenoga masovnog ubojice Tita i njegove okupacijske države.

Još tada sam komentirao:

U jednoj knjizi je dan uz ovakvu najavu:

FUSNOTE ZA FAH IDIOTE daju izjavu Vašeg kolege Goldsteina za koju ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da je naslov te rubrike dobro pogoden:

„**Ivo GOLDSTEIN**, povjesničar s Filozofskoga fakulteta u Zagrebu u razgovoru s voditeljem N1 Televizije:

'Civili, žene i djeca nisu ubijani, to je laž koja se stalno gura. Treba znati tko je na Bleiburgu stradao, ključ priče je u tome da nisu svi bili u istoj poziciji. Na Bleiburgu su likvidirani zločinci koji nisu zaslužili ništa drugo nego najteže kazne.'

HT: Da je tu riječ o novinarstvu, lako bi se ovoga apologeta zločina nad Hrvatima moglo suočiti s djevojačkim pletenicama i dječjim kosturima iz Hude jame, ali da ima novinarstva na toj jugoslavenskoj televiziji, Goldstein ne bi ni došao u studio.

Potom je Drobilica opet:

FAH IDIOT TJEDNA

Ivo GOLDSTEIN, jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj i razotkriveni krivotvoritelj:

„Kao predsjednik Matice hrvatske Filip Lukas je izravno pridonio stvaranju atmosfere progona u kojoj će genocid nad Srbima, Židovima i Romima u NDH uopće biti moguć, a za vrijeme rata otvoreno je podržavao ustaštvo i nacizam i njihove genocidne politike.“

HT: Kada bi netko danas osudio Ivu Goldsteina na smrt vješanjem zato što je podržavao jugoslavenski režim i zločinca Tita (što je, hvala Bogu, nezamislivo), u moralnom smislu bola bi to ispravna i prihvatljivija presuda od one na koju su njegovi osudili Lukasa jer se Lukas borio za Hrvatsku, a Goldstein za okupacijsku Jugoslaviju.

Hrvatski tjednik, 9. 3. 2023.

HRVOJE KLASIĆ

Hrvoje KLASIĆ, povjesničar o presudi VPS-a u pozdravu ZDS:

'Pritom ne sumnjamo kako je spomenuta presuda - prema rezultatima različitih statističkih istraživanja - obradovala otprilike svakog drugog državljanina Hrvatske. Toliko njih, naime, ne vidi ništa sporno u pokliču koji je izmislila vlast koja je organizirala pokolje u Jasenovcu, donijela sramotne rasne zakone, a Dalmaciju i najveći dio obale, s tamošnjim Hrvatima, dala Mussolinijevoj Italiji.'

HT: Presuda je razveselila otprilike osam od 10 hrvatskih državljana, a sa svakim novim Klasićevim blebetanjem i lažima broj pristaša pozdrava ZDS ide prema 100 posto.

Hrvatski tjednik, 10. lipnja 2020

Tako u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:

FAH IDIOT TJEDNA

Hrvoje KLASIĆ, povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:

Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu

HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio

drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'

U Hrvatskom tjedniku od 10. lipnja 2021.) on je opet samo fah idiot:: **Hrvoje Klasić**, Jugoslavenski povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o tome zašto mladi vole ZDS

'Zvučat ću rigidno, ali mislim da bi valjalo staviti kamere u neke učionice jer mi znamo što je u udžbenicima, ali ne znamo što ti nastavnici predaju. Međutim, s druge strane, danas stavove mladih, a to nam svima mora biti jasno, više oblikuju društvene mreže, forumi i ekstremno desni portali nego škola. Učenici više uvažavaju stavove Joea Šimunića, Thompsona i Tonyja Cetinskoga nego svojih nastavnika.'

HT: Hvala Bogu da je tako jer se iz aviona vidi da su Šimunić, Thompson i Cetinski bolji povjesničari od vas.

ANTE TOMIĆ:

Fusnote za fah idiote iz Hrvatskog tjednika, 17. 09. 2015.:

Ante TOMIĆ, Jutarnji list:

„Je li Sanader bio baš takva sramota? Prije bih rehabilitirao njega nego stari hrvatski pozdrav 'Za dom spremni'“

HT: Hrvati bi se prije odrekli tebe nego svoga starog pozdrava.

I nedavno je Tomić bio fah idiot. Tekst o tome dan je u Prilozima. A našim fah idiotima iz vlasti nije zanimljivo ni slijedeće (VIDI Priloge):

SCENA DIGLA SRBIJU NA NOGE: NAVIJAČICA NA
MARAKANI S HRVATSKOM ŠAHOVNICOM!

<https://narod.hr/sport/scena-digla-srbiju-na-noge-navijacica-na-marakani-s-hrvatskom-sahovnicom>

JOŠ FAH IDIOTA U MOJIM KNJIGAMA:

Tako u Hrvatskom tjedniku u „Fusnotama za fah idiote“ izdvajaju riječi **Vlaha Orepića**:

„Za dom spremni“ u Kninu bilo je političko djelovanje Hasanbegovića i Thompsona. Zloupotrijebili su proslavu.

HT: *Ako je netko zlorabio, onda je vaša milicija, pišući protuzakonite prijave protiv Thompsona. Njegova pjesma nije zabranjena, kao ni taj pozdrav, uostalom.*

20. 08. 2016.

Aleksandar VULIN, srbijanski ministar obrane:

'Vučić nije samo predsjednik Srbije, nego svih Srba. Dosta smo se ispričavali za Veliku Srbiju...Da smo imali hrabrosti da u dvije bivše Jugoslavije nacrtamo i kažemo gdje živimo, ne bismo danas o ovome pričali.'

HT: *_Ovakvi divlji četnici, jaki na jeziku, prvi podviju rep kad zagusti. Vulin se i u miru upiše u gaće čim vidi HOS-ov grb i legendarni ZDS.*

Vulin je u mojim knjigama zabilježen još jednom kao fah idiot:

Aleksandar VULIN, srbijanski ministar obrane:

'Vučić nije samo predsjednik Srbije, nego svih Srba. Dosta smo se ispričavali za Veliku Srbiju...Da smo imali hrabrosti da u dvije bivše Jugoslavije nacrtamo i kažemo gdje živimo, ne bismo danas o ovome pričali.'

HT: *_Ovakvi divlji četnici, jaki na jeziku, prvi podviju rep kad zagusti. Vulin se i u miru upiše u gaće čim vidi HOS-ov grb i legendarni ZDS.*

2019. Fusnote za fah idiote

...

Davor BERNARDIĆ, predsjednik SDP-a o legaliziranome pozdravu *Za dom spremni*:

'Braniteljima kapa do poda, ali fašističkom pozdravu nije mjesto u javnom prostoru!'

HT: Nemoguća i bolesna misija ovoga diletanta: on bi hrvatskim braniteljima Vukovara naljepio na odore zvijezdu petokraku i *Smrt fašizmu*, a na odore srbijanskih agresora na Vukovar znak *Za dom spremni*.

....

Dražen BOŠNJAKOVIĆ, ministar pravosuđa, u komentaru odluke Visokoga prekršajnoga suda oko pozdrava Za dom spremni:

'Ja nisam fan i ne bih to nigdje izgovorio.'

HT: Zato ste, što niste fan, i dopustili kao ministar pravosuđa da hrvatski general Đuro Brodarac umre u neljudskim uvjetima u osječkoj tamnici.

(...)

Željko JOVANOVIĆ, bivši SDP-ov ministar zdravstva zapamćen po nekontroliranoj protuhrvatskoj mržnji i akcijama:

'Čim budemo u mogućnosti, predložiti ćemo zakon koji će jasno zabraniti upotrebu tog pozdrava koji je sramotna ljaga u povijesti Hrvatske.'

HT: Čim budemo u mogućnosti, proglasiti ćemo takve kao Vi teroristima.

..

Marko VUČETIĆ, bivši saborski zastupnik:

'Institucije koje imaju razumijevanja za pokliče nastale kako bi se učinkovito provodili rasni zakoni, u smrt odvodili, progonili i u logore zatvarali ljudi s ljudskim identitetima, izazivaju prijezir i gađenje. Za dom spremni je nastao da bi se provodila politika ubijanja i smrti. U ubijanju i smrti nema estetičkog, poetičkog, muzikološkog i pravnog odobravanja. Razumijevati i odobravati ubijanje i smrt, znači podržavati ubijanje i smrt. To je sva istina.'

HT: Put od Zagreba do Vira, od sabornice do ludnice, nije dalek. To je sva istina o ovome jadnome pacijentu.

Hrvatski tjednik, 10. lipnja 2020

Tako u '+Hrvatskom tjedniku' od 2. lipnja 2021. u *Fusnorama za fah idiote* imamo slijedeći tekst:

Stjepan MESIĆ, bivši predsjednik RH:

'Još uvijek ima onih koji misle da je sporazum pokojnih predsjednika Srbije i Hrvatske Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana u Karađorđevu 1991. godine o podjeli BiH moguće provesti... Čović i Dodik su razbijači BiH, moraju se spriječiti negativni utjecaji iz Zagreba i Beograda.'

HT: Razumijemo Žepu Bevandu što sve više laže. Dan dolazi, a nije lako krepati i biti trajno upisan u povijest kao krivokletnik i veleizdajnik na diku i ponos svojih predaka i potomaka.

Zvonimir DESPOT, Večernji list, o knjizi istraživača Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“

„DA slobodi istraživanja! DA slobodi znanosti! Protiv političkih mitova! Ali NE zagovornicima 'ptičjih drekova'! 'Ptičjem dreku' treba i glasno reći da je 'drek' od znanosti!“

HT: Ptičji drek od novinara na mrtvoj straži velikosrpskog jasenovačkog mita.

8. 6. 2018.

21. 04. 2022. u rubrici FUS NOTE ZA FAH IDIOTE 'Hrvatskog tjednika' imamo novog predsjednika VS RH:

Radovan DOBRONIĆ, predsjednik Vrhovnog suda RH:

"Korištenje Za dom spremni pozdrava moralno je i pravno nedopustivo!"

HT: Je, za svu jugošoviniističku stoku.

Jesam li u naslovima tekstova imao fah idiote?

U mojoj knjizi *Zašto Miroslav Tuđman nije bio professor emeritus?* / Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2023. str. 456. ima tri takva teksta:

MIROSLAV TUĐMAN O FAH IDIOTIMA

MIROSLAV TUĐMAN O FAH IDIOTIMA 2.

PODJELA NA FAH IDIOTE I ZNALCE

Prvi i treći dajem u Prilozima, a iz drugog izdvajam samo početak jer je i tada don Kaćunko govorio o FAH KRETENIMA:

Poštovani kolega Juričić,

Vaše neodgovaranje na upit o neizboru Miroslava Tuđmana za profesora emeritusa natjerala me da više razmišljam o toj podjeli u znanosti. Neistine na kojima grade svoje karijere vaše kolege s

Katedre za povijest su doista izuzetne pa don Kaćunko s pravom konstatira: Za neke bi precizniji izraz bio - FAH KRETENI!

U Prilozima dajem još jedan takav tekst:

ZNALCI PROTIV FAH IDIOTA.

Vratimo se najnovijem *Hrvatskom tjedniku*. Naslovnica je u znaku dva spomenika:

Četnici u Beogradu otkrili spomenik

Krvniku Draži,

A njihova orjunaška braća u Splitu

Izdajniku Smoji

Joško Čelan piše:

HRVATSKI SPLIT BOJKOTIRAO

SPOMENIK IZDAJNIKU

Fah idiot je:

Ivica PULJAK, gradonačelnik Splita u povodu otkrivanja spomenika Smoji:

„Da je on danas živ, on bi me kritizira, itekako! I ne bi to baš bilo veselo, za vas bi, za mene ne bi, ali ja bi bio ponosan da me takav čovjek kritizira.“

HT: Vaš ponos na Smoju ne proizilazi, dakle, iz njegove potencijalne kritike vašega rada, nego iz činjenice da je imao iste ideale kao i Vi: Miloševića i JNA!

Vjerovali ili ne Damir Pešorda u svojoj kolumni piše:

Zanimljivo je da WhatsAppom kruži video na kojemu splitski gradonačelnik Puljak pjeva istu koračnicu kao i navijači u Osijeku.

Josip Pečarić

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

UVODNI TEKSTOVI

THOMPSON - NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT

Joško Čelan piše o Thompsonovom povratku u tekstu koji dajem u Prilogu kao o njegovom ponovnom aktiviranju *u svome poslanstvu „najvažnijega živućeg Hrvata“ (prema akademiku Josipu Pečariću)*. Zapravo još sam 2007. pisao:

„Prije nekoliko godina gostujući na TV «Jadran» u Splitu jedno pitanje odnosilo se na Marka Perkovića Thompsona. U odgovoru sam rekao da sam mu prethodne godine na Dan zahvalnosti u Čavoglavama poklonio svoje knjige, a u posveti ga nazvao «jednim od najvećih živućih Hrvata». Vjerujem da poslije veličanstvenog Thompsonova koncerta u Zagrebu i svih napada na njega mnogi dijele moje mišljenje.“

Godinu dana kasnije to je dano u knjigama:

J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

Već naredne 2009. godine komentiram napad na Thompsona:

„Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u „Hrvatskom listu“: 'Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.'“

U nizu tekstova i knjiga sam o tome pisao, a i Čelanu ovo nije prvi put da spominje ove moje riječi.

Naslov Čelanovog teksta je:

*UKRAJINSKI USTAŠE ZUBATOJ SU PASMINI JUGOSRBA U
HRVATSKOJ OK, HRVATSKI BRANITELJI – NJET!*

Zapravo se odnosi na ono o čemu sam također napisao knjigu:

J. Pečarić *Za dom spremni i Slava Ukrajini*, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

Posebno bih spomenuo naslov drugog poglavlja u knjizi:

HIMNA NARODA IZLOŽENIH AGRESIJI30

Naime Thompsonova „Bojna Čavoglave“ je postala simbol i pjevaju je u izvornom obliku ili prepjevaju u nizu zemalja pa je doista postala Himna naroda izloženih agresiji.

Zato je sjajan završetak Čelanovog teksta dan i kao njegov nadnaslov, a zapravo je proširivanje onoga danog u Peticiji ZDS iz 2015. kojom smo branili „Bojnu Čavoglave“ i podržali prijedlog Mladog Jastreba da se ZDS uvede u HV. Zapravo proširivanje te Peticije kao da uzima u obzir činjenicu da je „Bojna Čavoglave“ postala Himna naroda izloženih agresiji:

Proglasimo *Za dom spremni* službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva

Da, Thompson je doista najvažniji živući Hrvat!

PRILOG

Proglasimo *Za dom spremni* službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga progłosi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva

.....

UKRAJINSKI USTAŠE ZUBATOJ SU PASMINI JUGOSRBA U HRVATSKOJ OK, HRVATSKI BRANITELJI – NJET!

Kod ovdašnje bijesne i nepomirljive pasmine jugosrba, posebno kod Milanovića i Plenkovića, pozdrav Za dom spremni kod Marka Perkovića Thompsona izaziva napade bijesa i/ili očaja, a ne smeta im da se sami koriste pozdravom ukrajinskih ustaša

Piše: JOŠKO ČELAN

Nakon Thompsonove olujne glazbene proslave konačne osloboditeljske bitke s početka kolovoza 1995. godine, održane u legendarnome Imotskom nedavnoga 8. kolovoza, slijedio je 16. kolovoza još jedan vatreni skup te vrste, sada u Dugopolju. Za Imotski spominjao se broj od 30.000 posjetitelja, a za ovaj drugi još i više – 35.000 (*Jutarnji list*) ili čak 40.000 (*Večernji list*).

Oni, pak, koji kao Hrvoje Klasić, „jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj“, prema našem *Hrvatskom tjedniku*, a koje je „sram živjeti u ovoj državi!“, ovih dana zbog Marka Perkovića i njegovih mladih i starih prijatelja – posebno njihove brojnosti – trpe paklene muke te stoga s njima, da tako kažemo, malčice i suosjećamo.

Za većinske Hrvate, kojima su – hvala budi klasićima i njegovim jugo-pajdašima i drugovima – manje-više sva vrata zatvorena, ovo su vrijedne narodne *pobjedice* protiv vladajućih jugo-globalista, odnosno njihove udbokosne *duboke države*.

Istaknuti kantautor Marko Perković Thompson nakon razmjerno duge stanke, prouzročene ozbiljnom sinovljevom bolešću, tako se ponovno aktivirao u svome poslanstvu „najvažnijega živućeg

Hrvata“ (prema akademiku Josipu Pečariću). Razlog je jednostavan, pomalo poetičan i zapravo mirotvoran: uzvik iz njegove legendarne ratne skladbe *Bojna Čavoglave*, a glasi *Za dom spremni!*

Kod ovdašnje bijesne i nepomirljive pasmine jugosrba – kojoj pipci, vidjet ćemo, sežu i do Moskve – ovaj stihotvorac, skladatelj i pjevač Marko, s već značajnim i iznimno omiljenim pop-glazbenim opusom iza sebe, izaziva napade bijesa i/ili očaja. I u ovoj *turi* glasni su bili mnogi, ali kao posebno zubate treba istaknuti tzv. predsjednika Republike, koji bi ponovno gazio Ustav i njegova jamstva („Kaznite ustaševanje u Imotskom!“) te notorna anti-*fascio* novinarka Ivanka Toma („Ljudi, pa mi smo odgojili generaciju mladih ljudi, koji slave koljače!“)

Poglavnik i ukrajinski Pavelić

Odnos prema pozdravu *Za Dom spremni!* zgodan je lakmus koji pokazuje unutarnje stanje i međunarodni položaj hrvatske države. U tu svrhu korisna je usporedna raščlamba načina na koji su opisana u Wikipediji na engleskome jeziku dva srodna pozdrava: *Za Dom spremni* i *Slava Ukrajini*. Nastala su unutar dvaju naroda, hrvatskoga i ukrajinskog, različitih po mnogo čemu, ali srodnih po mučeničkim povijesnim sudbinama.

Evo onoga prvog: „*Za Dom spremni!* Bio je to pozdrav, koji su tijekom 2. svjetskoga rata koristili hrvatske ustaše. Bio je to ustaški ekvivalent fašističkoga ili nacističkoga pozdrava *Sieg Heil!* (*Živjela pobjeda!*).“

A ovo je prijevod drugoga: „*Slava Ukrajini* nacionalni je pozdrav poznat kao simbol ukrajinskoga suvereniteta i otpora stranoj agresiji. To je bojni poklič ukrajinskih oružanih snaga. Često je praćen odgovorom *Slava herojima!*“

Stvar postaje posebno zanimljiva kad se ima u vidu da je *Slava Ukrajini!* osobito vezana uz ime i osobu Stepana Andrijoviča Bandere (1909. – 1959.) i njegovu Organizaciju ukrajinskih nacionalista. Njega je splitska *Slobodanka* lani 6. siječnja proglasila ukrajinskim Antom Pavelićem (1889. – 1959.), a istodobno i četničkim vođom Dražom Mihailovićem kojega je, u skladu s tamošnjom orjunaškom, a mjestimice i prosovjetskom logikom, proglasila većim pozitivcem od ratnoga hrvatskog Poglavnika.

Sličnost je i u sudbinama: dok su Banderu 1959. godine ubili Rusi, odnosno sovjetske tajne službe, Pavelić je umro iste te 1959. godine od posljedica atentata jednoga crnogorskog četnika. Današnja Wikipedija na hrvatskom proglašava ga fašističkim diktatorom, dok se Josipa Broza zvanoga Tito titulira „jugoslavenskim komunističkim revolucionarom i, u najgorem slučaju, „benevolentnim diktatorom“.

Još jedna bitna stvar: dok predsjednik hrvatske Vlade Andrej Plenković, kao i Milanović, vrši pritisak na policiju da goni navodne pjevače ustaških pjesama, nije mu smetalo da sam pozdravlja pozdravom *ukrajinskih ustaša* (dakako, prema analogiji Pavelić-Bandera). Radio je to, uostalom, kao i predsjednica Europske komisije Ursula von der Leyen, britanski premijer Boris Johnson, predsjednica Predstavničkoga doma američkog Kongresa 2007. – 2011. i 2019. – 2023. Nancy Pelosi i brojni drugi svjetski političari.

Wikipedia na engleskome, pak, ustvrdila je da je pozdrav *Slava Ukrajini* „postao toliko sveprisutan da je izgubio svaku agresivnost“. Bit će da je tomu malčice pridonijelo i to što su ga izvikivali i ukrajinski homoseksualci na tamošnjem mimohodu, tzv. *Gay Prideu* – u Kijivu 2021. godine. Zamislite sličan prizor da ovdašnji pederi, u Zagrebu ili u Splitu, paradiraju uz pozdrav *Za dom spremni!*

Ruski *hazjain* i srpski barbarogenij

Dio ove vrste općega ludila, na kakvo pristaju tzv. hrvatske elite, jedno je svjedočenje portala nacionalne dalekovidnice *Dnevnik.hr* od 3. travnja ove godine pod naslovom *Kusturica na sastanku s Putinom usporedio hrvatske ustaše i ukrajinske banderovce*. Putin je ovu usporedbu „nazvao legitimnom i pohvalio srpskoga redatelja na njegovom opažanju.

„Ovo što se dogodilo u Srbiji i što se sada događa između Rusije i Ukrajine – veličanje, podizanje na pijedestal fašističkih elemenata prošlosti, davanje im novog života u današnje vrijeme – sve su to vrlo slične pojave“, ustanovio je ruski predsjednik.

Sve u svemu ili kad se sve zbroyi: neprijateljstvo prema hrvatskome slobodarskom pozdravu, čiji korijeni sežu, recimo, do spjeva „Odiljenje sigetsko“ iz 1684. godine autora Pavla Rittera

Vitezovića, preko bana Josipa Jelačića iz revolucionarne 1848. godine do Domovinskoga rata i herojskih hrvatskih branitelja iz HOS-a, ujedinilo je *sve živo* – od kukavnih hrvatskih ovnova predvodnika, Milanovića i Plenkovića, posredno preko njihovih europskih i demokratsko-zapadnih gazda pa do – Rusa Putina koji je okupirao i u prah pretvorio dobar dio nekad *bratske* Ukrajine (a u međuvremenima *časka* o naravi fašizma sa srpskim najnovijim barbarogenijem Emirom Kusturicom).

Kako odgovoriti jugo-pasmini? Možda, kao što su to Ukrajinci učinili sa *Slava Ukrajini*, referendumom proglasimo ZDS službenim pozdravom Hrvatske vojske? Ili, predložimo UNESCO-u da ga, svojom plemenitom nakanom, proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva? Za Dom.

DRAGOVOLJAC.COM

Za dom spremni i Slava Ukrajini

Knjiga za preuzimanje

JOŠ JEDNA 'CRTICA' IZ MOJE KNJIGE „HAZU I TUĐMANOVA BISTA“: POSTJUGOSLAVENSTVO

U zadnjem desetljeću prošlog stoljeća tzv. ljevica u RH nije se nikada odmakla od Jugoslavenstva o čemu su pisali mnogi hrvatski komentatori:

U knjizi „HAZU i Tuđmanova bista“ spomenuo sam knjigu „Zbogom Postjugoslavenstvu“ Mirjane Kasapović:

KANDIDAT ZA AKADEMIKA, POVJESNIČAR -
UKLANJATELJ
(Odgovor akademika Kuzme Kovačića)

Dragi Kuzma,

Hvala na Tvom odgovoru:

Subject:Re: PISMO AKADEMIKU KUZMI
KOVAČIĆU,,(AKADEMIK SA H-INDEKSOM NULA? –
3.),,

Date: Sun, 12 May 2024

From: Kuzma Kovačić

To: Josip Pečarić

Hvala, Josipe, na pismu! Nisam znao za to sramotno uklanjanje Bošnjakovog spomenika Tuđmanu. Taj kandidat za akademika, povjesničar - uklanjatelj, zbilja ne bi trebao biti članom Hrvatske akademije, ne samo zbog toga, nego prvenstveno zato što si uzima pravo javno suditi jednom izabranom hrvatskom akademiku, i to baš tvorcu suvremene hrvatske države, akademiku Franji Tuđmanu. Nije li to nedostojno za jednog kandidata?

Srdačno te pozdravljam iz Hvara!

Kuzma

Pišem Ti ovaj odgovor jer sam upravo doznao tužnu vijest: Umro je Luko Paljetak.

Đuro Vidmarović me je obavijestio da je u teškom stanju, ali nisam ni pomislio da će nas napustiti. Pa baš sam jučer u Pismu Predsjednici DHK Hrvojki Mihanović Salopek i Đuru podsjetio na Inicijativu o proglašenju dr. Franje Tuđmana utemeljiteljem RH koju smo potpisali i on i nas dvojica zajedno s akademikima Aralicom i Damjanovićem i drugima konstatirajući: ... *doista je svim potpisnicima čast biti u društvu s akademikima Aralicom i Paljetkom* Doista me raduje što si napisao netko *ne bi trebao biti članom Hrvatske akademije...prvenstveno zato što si uzima pravo javno suditi jednom izabranom hrvatskom akademiku*. Zapravo Ti si na lijep način napisao isto što sam i ja u nizu ovih mojih tekstova kada sam upozoravao kolege u HAZU da im kandidat poručuje da su nekompetentni kada biraju kandidata koji je tako loš. Čovjek im govori da je iznad njih i uopće mi nije jasni zašto želi biti u društvu s nama koji smo ispod njegove razine. Ja sam južnjak pa se takvima obično rugam, mada sam upozoravao da takvi akademici zapravo rade od HAZU Akademiju redikula. O istovjetnoj priči s Ivom Goldsteinom sam također pisao, a poznato je da je on danas i poznat kao dr. sc. Ivo Drobilica.

Jasno je zašto Drobilica i Uklanatelj javno sude akademiku Franji Tuđmanu. Meni je to zabavno, a posebno danas kada su izbori pokazali da nisam uzalud napisao knjige:

1. J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.
2. J. Pečarić, *Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2*, Zagreb, 2003.
3. D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.
4. D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje*, Zagreb, 2007.
5. J. Pečarić, *Vukovar: Trijumf Tuđmanizma* dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/VukovarTrijumf.pdf>

Naime u „Hrvatskom tjedniku“ od 9. 5. 2024. Davor Dijanović spominje tuđmanizam u podnaslovu svog teksta: *nadamo se ostvarenju bojazni Bože Kovačevića o povratku ozračja tuđmanizma u Hrvatskoj*.

<https://www.portalnovosti.com/bozo-kovacevic-domovinski-pokret-nas-zeli-vratiti-u-vrijeme-tudmana>

Da, ono što sam najavljivao 2003. najavljeno je u Vukovaru 2023., a 2024. imam paniku u redovima 'lijeve družine'.

Oni inteligentniji su odavno napustili Drobilicu i slične. U Prilogu dajem tekst o predstavljanju knjige „Zbogom Postjugoslavenstvu“ Mirjane Kasapović.

Spominjem ne samo zbog toga što će nam Izborna skupština puno toga reći o našoj Akademiji, već i zbog Tvog duhovitog novog imena našem kandidatu: *Uklanatelj*.

Naime knjiga prof. Kasapović me asocira na moju pitalicu:

-Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

-Četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Srdačno Te pozdravljam.

Joško

Zapravo za mene Mirjana Kasapović pod Postjugoslavenstvom podrazumijeva ono što je ostalo nakon raspada bivše države koju je davno Tanja Torbarina definirala kao najveća Velika Srbija, odnosno tu borbu za tom Velikom Srbijom u novonastalim državama.

Međutim više o tome možete naći u tekstu:

M. Erceg: Što je "postjugoslavija" i koji su njezini zagovornici?

11. lipnja 2024.

PORUKA ZAGREBAČKE POLITOLOGINJE »MEMORIJSKIM
PODUZETNICIMA«: NEMA »TREĆE JUGOSLAVIJE« NAKON
»POSTJUGOSLAVIJE«

Naravni 'istoričari' tj. politički aktivisti u RH ne mire se sa – zapravo – svojom sudbinom. Zato je zanimljivo pogledati i tekst dr.sc. Ivice Granića od 24. lipnja 2024.:

IVICA GRANIĆ: ZAŠTO JE KNJIGA PROF. KASAPOVIĆ
UZRUJALA 'POSTJUGOSLAVENA' MARKOVINU?

Ali vratimo se 'crtici' iz moje knjige HAZU I TUĐMANOVA BISTA, tj. tekstu iz nje.

Kao Prilog tom tekstu je u knjizi dan Hinin prikaz (12/04/2024) predstavljanja:

PREDSTAVLJENA KNJIGA ZBOGOM
POSTJUGOSLAVENSTVU MIRJANE KASAPOVIĆ
<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/43808-m-erceg-sto-je-postjugoslavija-i-koji-su-njezini-zagovornici.html>

Knjiga “Zbogom Postjugoslavenstvu! – Prilog demitologizaciji hrvatske politike i društva” umirovljene profesorice komparativne politike Mirjane Kasapović, objavljena u nakladi Školske knjige, predstavljena je u petak u Zagrebu.

Knjiga na oko 240 stranica kroz četiri poglavlja raspravlja o tome što je bila Jugoslavija, što su “postjugoslavenske države”, što su “postjugoslavenske studije” i o znanstvenosti “postjugoslavenskih studija”.

Autorica smatra da je Jugoslavija bila najneuspješnija europska država 20. stoljeća te da nema države u Europi koja je u sedamdesetak godina postojanja, od prosinca 1918. do siječnja 1992., dva puta nastala i dva se puta raspala u morima krvi svojih stanovnika — u svjetskim, međudržavnim i građanskim ratovima svojih “južnoslavenskih plemena” i svojih “bratskih naroda i narodnosti”.

Isprobani su svi ekonomski i politički aranžmani da se ta država očuva: bila je kapitalistička i socijalistička, monarhijska i republikanska, unitaristička i federalistička, pluralistička i monistička, kraljeva desničarska i maršalova ljevičarska diktatura. Bila je na Zapadu i Istoku, neopredijeljena i nesvrstana. Ništa nije pomoglo, ističe autorica.

Lijeve akademski, politički, kulturni i medijski tabor pokazuje začuđujuću otpornost i ravnodušnost na spoznaje inozemnih znanstvenih istraživača ratnih i poslijeratnih masovnih zločina jugoslavenske vlasti, a jedan od izraza političkoga mitologiziranja Jugoslavije čine i postjugoslavenske studije kao izrazi nastojanja da

se očuvaju ime i sjećanje na bivšu državu i da se, štoviše, s njome postupa kao s političkom i kulturnom činjenicom.

Govoreći o knjizi političar Dražen Budiša rekao je da nacizam nije preživio nestanak koncentracijskog logora Auschwitz, ali da je "lijevi politički totalitarizam" nadživio 85 milijuna svojih žrtava, te je podržao ocjenu Mirjane Kasapović da se komunizam nije ostvario drugačije nego kroz devijacije.

Jugoslavenski režim počivao je na političkim represijama i kultu ličnosti koji je dosegao „patološke razmjere“, kazao je Budiša te zaključio da je uvjeren da će knjiga biti značajan prilog demitologizaciji jugoslavenstva.

Povjesničar Zlatko Begonja ocijenio je "knjigu kao vrijedno štivo, koje je neophodno pročitati, kako bi se dobio bolji uvid u značenje istaknutih pojmova i sintagmi, neobično važnih za razumijevanje nakana i ciljeva onih koji su na njima ustrajavali i nadalje to čine“.

Ona poprima karakter svojevrsnog vademekuma, bez kojega bi promišljanje o promatranim temama doista bilo manjkalo. Autorica je knjigom uspješno razobličila sve slučajne ili namjerne zablude pojedinih autora, koji o jugoslavenstvu i postjugoslavenstvu nastupaju s apologetskih pozicija, kazao je.

“U tom smislu razotkrila je sve njihove pokušaje inficiranja društva, što u konačnici za rezultat ima stvaranje ozračja društvenog nesklada i napetosti, poglavito zato jer takvi nastupaju s dogmatskih pozicija obrane jedne propale političke religije”, istaknuo je.

U svojim naporima za promicanjem ideoloških koncepata s golemom količinom predrasuda, takvi su zašli u područje gdje je postalo razvidno da su postigli punu neuravnotežnost između osjećaja razuma. Takvi se nisu odrekli jugoslavenstva i postjugoslavenstva, nego su pronašli nove načine koji ih karakterizira kao protivnike očuvanja tradicijskih, kulturnih, duhovnih vrijednosti – ključnih odrednica hrvatskog nacionalnog identiteta, zaključio je Begonja.

Predsjednik Uprave Školske knjige Ante Žužul izrazio je nadu da će knjiga biti "postament" za istraživanje mladim ljudima koji će vratiti "samosvijest društva". (Hina)

<https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-zbogom-postjugoslavenstvu-mirjane-kasapovic/>

Zapravo što mislim o tome spomenuo sam na kraju prvog teksta s pitalicom kojoj sam posvetio cijelu knjigu:

J. Pečarić, “Pokvareni četnici”, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/31891-pokvareni-cetnici>

U Uvodu sam napisao i ovo:

„Lito u Tisnom 2022, otvaramo s predstavljanjem knjige 'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIJA. Tih dana je sjajni hrvatski kolumnist Joško Čelan napisao u *Hrvatskom tjedniku* tekst o Thompsonu pa sam taj tekst koristio u svom govoru. Tako sam naveo i dio njegova teksta u kome se spominje *partizansko-četnička vlada Plenković-Pupovac* (...) Poslije predstavljanja don Lazar mi je komentirao kako je Čelan precizniji od mene u tom nazivu, jer sam ranije bio oštiri u tome.

Na što je don Lazar mislio?

Ja sam vladajuću koaliciju prvo nazivao srpsko-hrvatskom želeći naglasiti činjenicu da je u toj koaliciji glavni Pupovac. Naime svjetski moćnici su željeli pobjedu Srbije u ratu s Hrvatskom, a kada je od srpske 'strašne' vojske Tuđman s hrvatskim braniteljima u 'Oluji' napravio zečeve nisu mu ni na pogreb htjeli doći. Zato sve vlade poslije Utemeljitelja hrvatske države poslušno rade sve što žele ti svjetski moćnici. A njihove želje su ostale iste. Kada već Hrvatskom ne vlada Milošević, onda je dobar i Pupovac.

Kasnije je u Hrvatskom Saboru sam Plenković (zabunom ili po onom „neće jezik nego pravo“) nazvao tu koaliciju ČETNIČKOM, pa ja koristim to ime.

Tada me don Lazar podsjetio na moju pitalicu:

-*Koja je razlika između četnika i jugoslavena?*

-*Četnik je pošten četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik!*

Dakle, pokvareni četnici na vlast su po Vama gori od četnika, pa je očito da je Vaš naziv – po Vašoj tvrdnji - blaži od Čelanovog!

I što odgovoriti don Lazaru kad ostanete bez teksta?

Jedino, napisati knjigu o POKVARENIM ČETNICIMA i posvetiti je don Lazaru, zar ne?“

Vjerovali ili ne knjiga ima blizu 400 stranica.

DRAGOVOLJAC.COM

Pokvareni četnici

Knjiga za preuzimanje

JOSIP PEČARIĆ

26. srpnja ·

MOJI PRIJATELJI STANKO I MARKO

Koliko li domoljubnih pjesama imaju moji dragi prijatelji Stanko Šarić i Marko Perković Thompson. Zato mi je bilo drago vidjeti na portalu direktno.hr tri teksta o njima:

NIJE LAKO, ALI PREŽIVJELI SMO'

Što se zapravo dogodilo sa Zlatnim dukatima i Škorom: 'Ne znam je li se šalio ili to stvarno mislio'

<https://direktno.hr/.../sto-se-zapravo-dogodilo-sa.../>

PREMIJERA PJESME NA CMC TELEVIZIJI

Točno u podne miljenik Hrvata podigao temperaturu: Objavljen spot kojega su svi čekali

<https://direktno.hr/.../tocno-u-podne-miljenik-hrvata.../>

'NEMA ZABRANJENOG DIJELA'

Thompsonov tim reagirao na podmetanja o zabrani: 'Razlog znaju samo oni koji su to izmislili'

<https://direktno.hr/.../thompsonov-tim-reagirao-na.../>

Na mom facebooku najviše lajkova ima slika Ankičina slika s Markom i sa mnom. Sliku nam je poslao Marko a napravljena je na Svečanoj večeri Međunarodne konferencije „Mathematical inequalities and applications, Zagreb 2018.“ u povodu 70. obljetnice mog rođenja. S Draženom Žankom njih dvojica su bili moji posebni gosti.

Žanko nas se bio izgubio u trenutku kada smo se Ankica i ja slikali sa Stankom, Markom i našim kćerkama:

Kao i prva Markova i ova je danas u knjizi

J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.

Posebno je zanimljivo da se s Markovim povratkom ponovo pojavila neistina oko ovaj put njegove najnovije pjesme. S Markovim povratkom poklopila se i nova 'priča' o ZDS i dubrovačkim gradonačelnikom.

Je li to povezano? Neke nove direktive gazda naših političara? Tko bi to znao.

Umjesto toga, evo mog izlaganja s Okruglog stola iz 2011 koje je objavljeno i u mojoj knjizi

HAJKA NA THOMPSONA iz 2012. kao prvi tekst u poglavlju „Thompson kao inspiracija“ jer je i danas Thompson naša inspiracija:

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (1/2)

Objavljeno: 12. svibnja 2011.

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (1/2)

"Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima..."

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gospođu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti, nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki "zločesti dečki" kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj Okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga "Rasizam Suda u Haagu" biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva "Pamćenje i suverenost". Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

Za "dva dana" od "naroda nade" do naroda bez ponosa i dostojanstva Ivica Marijačić u "Hrvatskom listu" od 5. svibnja 2011. kaže:

"Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ..."

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona Kletva kralja Zvonimira:

Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škuđe

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za judine škuđe onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga jedinog hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđmana što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam:[1]

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtnu kaznu. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima: Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad, npr., Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Savjet sigurnosti UN-a, već se treba okrenuti Srednjoj Europi. Kako treba pomoći u spriječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima, i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takova jedinstvena Europa je i moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizilazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši[2] da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!" Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budućci da poznamo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi. A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima. Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam:[3]

Da, što znači to - rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, "prljavi" rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu, međunarodna zajednica im pokušava ostvariti "izbornim inženjeringom", i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari ta vrsta rata protiv Hrvatske i Hrvatstva traje svo vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici, moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još netko priče o Predsjednikovom avionu. Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije, nego u Hrvatskoj, počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske - nisu uspjeli spriječiti ni "Oluju", ni "Maestral", ni "Hrvatsko ljeto". Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u "svojoj" državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo

žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i sprovede njihove interese!

A na predavanju "Sramotni sud u Haagu" u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija su vjerojatno bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje "pohvale" bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

Kako je to moguće?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao je Sun Tzu. [4] U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

A ljudi koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj puno. Na to su nas upozoravali i Šenoa i Matoš i Šegedin i Tuđman (Šenoa - tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš - tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno, Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman jedini hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev "hrvatski"! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takove biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas - Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takovih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga koji piše u Vjesniku od 22. veljače 1994. god.:

"Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgичnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje u malom mozgu".

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. "Sindrom zoološkog vrta" (prilikom gostovanja na hrvatskim radio programima u Melbourneu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam "sindromom zoološkog vrta". Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vjeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji.

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini neće sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vaš udio kroz Vaš povratak je od izuzetne važnosti. Povratkom Vas, dakle ljudi neopterećenih "sindromom zoološkog vrta", i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku Vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: Vraćajte se!!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.[5]

Južna I sjeverna Hrvatska

Zapravo o tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić:[6]

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska "sama sebi sviđa", dok sjeverna u to "baš nije sigurna", 'Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja', piše on, dok je 'na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce' (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. 'Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan', kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav 'aktivan stav', sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju 'kao subject, nego kao objekt'.

Iz toga, kaže dalje, proizilazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. 'Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekuštvo i kukavičluk', piše Pavličić. 'Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao

bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo'. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

'A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihom 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subject, a ne objekt'.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga potčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu. [7]

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik, akademik Slobodan Novak:[8]

A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci

– nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000-te naovamo? Prijetili su mu Sodom u Haagu još od 1995. godine, U kolovozu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao slijedeće:[9]

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gore položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelima i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi "Sramotni sud u Haagu" (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu.

Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše! Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca - južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića, zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju "južni Hrvati" su takve da se – iako manjina – nametnu "sjevernim Hrvatima". U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije.

(Nastavlja se)

Akademik Josip Pečarić

[1] J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

[2] "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

[3] J. Pečarić, O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

[4] Umijeće ratovanja je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

[5] P.Pavličić, Klapa i bend, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

[6] D.Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, "Hrvatski list", 6. siječnja 2011.

[7] J.Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju

ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko Slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

[8] Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

[9] Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

<https://www.hkv.hr/.../8335-izlaganje-akademika-josipa...>

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (2/2)

• •

Objavljeno: 17. svibnja 2011.

Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a (2/2)

Dva predsjednika RH i pitanje ratnog zločina

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a "Nasilje nad Hrvatskom" komentirajući presudu hrvatskim generalima ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njenog nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u "Vjesniku" od 22. travnja 2011. piše:

... glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji »Izazovi međunarodnih kaznenih istraga«, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. »Oluja« je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je

»Oluja« bila oslobodilačka operacija ne znači »da se u njezinu okviru mogu činiti zločini«. Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

"Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*", rekao je, dodavši kako sintagma "zajednički zločinački pothvat" nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukcija koja ga je pretvorila u presudu u "politički pamflet". Presuda je, kako napominje, u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.

Horvatić je ismijao tvrdnju "kolega" iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

"ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili Zločin protiv mira, tj. Zločin agresije iako je Generalna skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'Agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zasto? Iz jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče professor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samobranu) imamo slatne napade na njega od strane onih koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.[10]

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, već prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16. godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu svo vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš («Narodne novine», 20, 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu zločin agresije (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

"(citira dio koji smo gore naveli)"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tsu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“ treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu.[11]

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac “možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija Oluja ostavlja haaškome istražitelju”[12] Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je svo ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako Pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige Responsibility for war crimes : Croatian perspective - selected issues / Ivo Josipović, ed. - Zagreb, Pravni fakultet, 2005. - (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagradiensis), Josipović kaže:

“Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...”

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačavanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko, da je za potrebe takvog izjednačavanja napisao i knjigu Ratni zločini - Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- Pojam agresije se u toj knjizi od 123 str. nijednom ne spominje
- Zločin protiv mira - 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Banimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi
- spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.
- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:
"ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!"

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

„Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem?“ pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

„Ooo, sjajno je bilo!“ odgovara Josipović oduševljeno.

„A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...”

„A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao.“ Točka.

„Aha.“ Točka.

(Kasnije se ispostavilo da se radi o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

„Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to...” kaže Josipović.

„Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.“

Ovdje samo želim napomenuti kako sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

„Kako to mislite?“ trgne se Josipović. „Tamo su divljački ubijeni civili!“

„Znam da jesu, i žao mi je, samo...” Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

„A znate li vi kako su ih ubijali?“

„Ne.“ Gotovo postidjeno kažem.

„Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo...” Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio nastavio je dalje.

„Ili zamislite da ste vi obitelj Zec.“ Kaže Predsjednik meni.

„Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!“ (Radi se o srpskoj obitelji mučki ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

„Žao mi je.“

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, Predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priblerem i onda ga vidim kako mi pokazuje press clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno “Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...” – Ni riječi! Zapravo, malo kasnije, joj je rekao nešto kao:

Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.

Da, zašt o bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićevo uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

Zločini su se dogodili i za to netko treba odgovarati!

Treba li reći da misle na zločine koje su načili ili navodno načinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:

Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te
Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te

Ili da se narugamo, na način na koji je to nedavno učinio bivši americki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith:

Kineski filozof Sun Tsu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takovih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Umjesto zaključka

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih “zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige “Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronađemo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to I doslovno – dva dana.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivice Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj, na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.
2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu je prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi Ratni zločini - Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama;
3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i opužnica i presuda generalima.
4. Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost;
5. čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.
6. na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku

suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Akademik Josip Pečarić

[10] O najnovijem takovom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića. Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

[11] Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

[12] Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske! "Hrvatski list", 5. svibnja 2011.

<https://www.hkv.hr/.../8374-izlaganje-akademika-josipa...>

JOSIP STJEPANDIĆ->JOSIP PEČARIĆ

26. 8. 2204.

Imenjače, trebalo bi Čelana i Hodaka podsjetiti na prijedlog od prije 9 godina, koji je za nekoliko dana dobio 4300 potpisa, od toga i Hodakov.

"Joško Čelan ima ideju, ali imam i ja. Proglasimo "Za dom spremni" službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva. Moja ideja je da taj pozdrav ide na referendum."

KAMENJAR.COM

PETICIJA: PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A - Kamenjar

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović, Štovani
Predsjedniče HDZ-a g. Tomislav

JOSIP PEČARIĆ

ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU

27. kolovoza 2024,

Dragi imenjače

Napominjem da sam tekst THOMPSON - NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT završio ovako:

„Naime Thompsonova „Bojna Čavoglave“ je postala simbol i pjevaju je u izvornom obliku ili prepjevaju u nizu zemalja pa je doista postala Himna naroda izloženih agresiji.

Zato je sjajan završetak Čelanovog teksta dan i kao njegov nadnaslov, a zapravo je proširivanje onoga danog u Peticiji ZDS iz 2015. kojom smo branili „Bojnu Čavoglave“ i podržali prijedlog Mladog Jastreba da se ZDS uvede u HV. Zapravo proširivanje te Peticije kao da uzima u obzir činjenicu da je „Bojna Čavoglave“ postala Himna naroda izloženih agresiji:

Proglasimo Za dom spremni službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva,“

Čelan je zapravo istakao zašto svjetskim moćnicima koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku i podržavali Srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku i zašto hrvatskim političarima koji su njihove sluge smeta ZDS i smetat će im.

Dakle u Čelanovom prijedlogu naglasio sam ono što je doista novo u odnosu na našu Peticiju ZDS iz 2015.

U prethodnom tekstu REFERENDUM O ZDS JE 2015. PREDLAGAO NADBISKUP ŽELIMIR PULJIĆ, PREDSEDNIK HBK pokazao sam da prijedlog za referendum pripada tadašnjem Predsjedniku HBK. I taj prijedlog je bio posljedica naše Peticije ZDS.

Zato je zanimljivo kako se zaboravilo na tu Peticiju koju spominješ, a ako je se poneko i sjeti daje pogrešne informacije o njoj.

Jedan od potpisnika bio je Velimir Bujanac.

Jesi li gledao jučerašnju Bujicu koja je počela netočnom informacijom oko Peticije ZDS.

Po Bujancu to nije bila Peticija Mladog Jastreba, a Mladi Jastreb nije ni potpisnik te Peticije On nije ni potpisnik Peticije.

U Peticiji se samo podržao prijedlog koji je on prvi iznio, ali je glavni dio Peticije obrana „Bojne Čavoglave“ i Marka Perkovića Thompsona.

Iako je tekst Peticije dan linkom s portala kamenjar.com u prilogu ga ponavljam s napomenom da je toj Peticiji posvećen veći dio knjige:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Iz Kazala dajem poglavlje o Peticiji:

PETICIJA „ZA DOM SPREMNI“

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

NE SMETA NJIMA DANAS PAVELIĆ, VEĆ HRVATSKA SAMOSVIJEST!

PRILOZI: Ivan Hrstić, Što je gore - Smrt fašizmu ili Za dom spremni?

HRVATSKI BESKIČMENJACI

Vlastima ne smeta Miloševićev pozdrav UZDIGNUTA TRI PRSTA!

PISMO PREDSJEDNICI RH

PRIOLOG: GLAZBOM I RJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.

Dr. sc. Josip Stjepandić, "NA SRAMOTU ORGANIZATORA I POTPISNIKA"

Damir Kalafatić, HOS-ovci su bili SPREMNI dati život ZA svoj DOM!

Dr. sc. Josip Stjepandić, ODGOVOR ANTI GUGI

Dr.sc. Josip Stjepandić, DRUGI ODGOVOR ANTI GUGI

Mladen Pavković, BIVŠI UDBAŠI SU „ZA DOM SPREMNI“ UZDIGLI NA DRŽAVNI PROBLEM BROJ 1., SAMO DA IH SE NE PITA ŠTO IH SE TREBA PITATI

PAKOŠTANE: PREDSTAVLJANJE KNJIGE

JE LI ANTE GUGO ZABORAVIO ČITATI?

Malkica Dugeč: U IME ISTINE

Mladen Pavković: SAD BI I NEKAKAV SRPSKI ČETNIK LINTA
SUDIO HRVATIMA

DOKOZA: PETICIJU SAM POTPISAO JER NE ŽELIM
HRVATSKU BEZ NACIONALNOG OBILJEŽJA!

TRILOGIJA BEŠČASĆA

Dr.sc. Josip Stjepandić, VAŠA POLITIČKA ANALIZA OD 29.8.15
N. Piskač: TKO I ZAŠTO USTAŠIZIRA AKADEMIKA JOSIPA
PEČARIĆA?

SVI SMO MI NJIMA USTAŠE!

DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM
SPREMNI“

KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?

PRILOZI: PISMO AKADEMICIMA

STRATEGIJA HAJKE

Mirela Pavić, PLAŠIFIKACIJA

KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?

Vicko Goluža, UZVIK LJUBAVI

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV
ZA DOM SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM

N. Piskač: VAZELINSKI KRASTAVAC

Dr.sc. Josip Stjepandić, "SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Mario Filipi, LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI

Igor Vukić, NEKI BI I DANAS POSTUPALI KAO MIKA
ŠPILJAK, BAKARIĆ I NJIHOVI!

Marko Ljubić, ZAŠTO MILANOVIĆ NE ‘HAPSI’ PEČARIĆA I
THOMPSONA

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: ZDS I STATUT GRADA
VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!

Zvonimir Hodak: PREKOMJERNO GRANATIRANJE
POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"

Don Anđelko Kaćunko, Kako sam (bio) SPREMAN za potpis ZA
DOM ili: ZAŠTO SAM SE PRIDRUŽIO ‘KONTROVERZNIM
PETICIJANERIMA’

Tvrtko Dolić, UBIJANJE HRVATSKOG JEZIKA

KAKO JE BILO BITI HRVAT-MATEMATIČAR U BEOGRADU
TKO SU ĆOSIĆEVI SLJEDBENICI U HRVATSKOJ?

JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA
SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?

MARCEL HOLJEVAC, USTAŠE I HRVATSKI KUKAVIČLUK
ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA
KAKO SMO OBRANILI KOLINDU

TUĐMANOVSKI PRIJEDLOG MLADOG JASTREBA

Na kraju dajem i sliku korica te knjige koje je Grafički i likovno
oblikovao Branko Hrkač.

Pozz

Joško

PRILOG

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka
Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM
SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju
on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini
smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno
ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj
je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala
je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te
pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i
pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na
polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi
se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava
"ZA DOM -SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu
neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno
trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se
dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/.../19334-sud-utvrdio-pozdrav-za....>).

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.

I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

Josip Šimunić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti

Krešimir Kraljević

Franislav Stanić

dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog
etičkog sudišta
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zlatko Vrljić
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof.dr.sc.Ivica Veža
dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilisni profesor hrvatskog jezika,
odjel prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak, odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kaćunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije ‘Bujica’
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni
profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni
Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
dr.sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku

mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika

Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz Sydneya, Australija

prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim akademikima

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

prof. dr. sc. Boris Širola

Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga

Blazenko Juracic, mag. komp., docent

prof. dr. sc. Serđo Dokoza

Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH

Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar

Mladen Pavković, novinar i publicist

dr. Ružica Čavar, dr. stom. i dr. med.

doc. dr. sc. Srećko Botrić

doc. dr. sc. Ivan Poljaković

prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

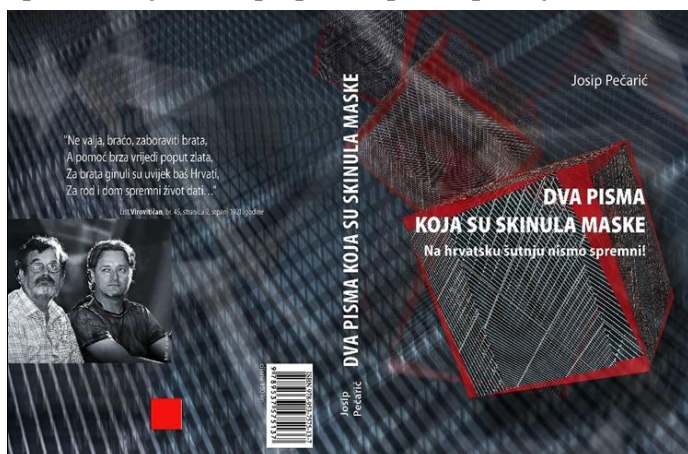
general Ljubo Česić Rojs

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević

general Marinko Krešić

Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i.../>

ANTE ŽANETIĆ I THOMPSON

VELIKI HRVATSKI NOGOMETAŠ I DOMOLJUB ANTE ŽANETIĆ I THOMPSON

Svi znamo kako je najveći hrvatski nogometaš u povijesti Luka Modrić i veliki hrvatski domoljub. Nisam siguran da se zna da je je prvi Hrvat koji je dospio na popis 11 najboljih nogometaša svijeta bio Ante Žanetić također bio veliki hrvatski domoljub.

O njemu možete naći na hrvatskim portalima tekstove objavljene i ove godine:

<https://www.hkv.hr/hkvpedija/iseljenistvo/44853-hrvati-u-svijetu-ante-zanetic.html>

<https://www.tjedno.hr/hajdukov-domoljub-ante-zanetic/>

Godine 2006. je objavio autobiografsku knjigu “Zlato Rima i Srebro Pariza” – sportski memoari i trnovit put Ante Žanetića koju je posvetio svom “namučenom i nepokorenom hrvatskom narodu”. SPLITSKI ORJUNAŠI I KOMUNISTI TRI PUTA SU PRETUKLI OVU LEGENDU HAJDUKA NA RIVI!

<https://web.archive.org/web/20080513031351/http://www.korcula.net/ppages/antezanetic.htm>

Pjesnikinja **Mirjana Emina Majić** napisala je pjesmu Anti Žanetiću:

HRVATSKO SRDCE - SRDCU HRVATSKOME

*Na Korčuli rođen tisuću devetsto trideset i šeste
Ne slaveć bogatsvo niti kakve fešte
Na ponos se rodi dobrog otca svoga,
S hrvatskim prkosom i vjerom u Boga.*

*I u Dubrovniku završavaš učiteljsku školu
Igraš tad u Zmaju na korčulanskom dolu
Nogomet je tebi tad najdraži hobi,
Imao si izvrstan talent što od Boga dobi.*

*Ti postaješ zvijezda splitskoga Hajduka
Bez stana, bez kuće teška to bje muka,
Bio si najbolji igrač kod Hajduka,
Vatreno hrvatsko srce u športskoga vuka.*

*Olimpijski prvak što zlatnu u Rimu dobiva
Igraš srcem dušom, ponosna je riva,
I srebrnu medalju tada baš iste godine
Ponosni na tebe bjesmo naš voljeni sine.*

*Nit zlato Rima a niti srebro Pariza,
Treba znati,
Srdcu tvom ne mogu dati za čim pati
Ti si bio ponos hrvatskog nogometaša
Na čijem je srcu najprije Lijepa Naša.*

*Teško oboljevaš ti na svojoj kralježnici
Tad prestaju tvoji svi športski užici*

*Doktor Franty Wulffaert tad tebe spašava
I sve medicinske procedure izvršava.*

*Za belgijski klub Bruges igraš neko vrieme
Al bolest je bila napravila breme
Politički azil u Belgiji primaš
Putovnicu ua Australiju zakonitu imaš.*

*Sviestran si rodoljub i znaš što te čeka
Na put tada krećeš put kraja daleka,
U Australiju stižeš tisuću devetsto šezdeset i sedme
Novi život gradiš nek se bura slegne.*

*I kod našeg Ante Žanetića biser nogometaša
U srcu je uvijek Hrvatska - Liepa Naša
Rodoljub bez premca, vatrena znamenata,
Sin Hrvat, prkos i ponos korčulanskog kamena.*

*Evo večeras svi te pozdravljamo,
Dužno poštovanje tebi sad da damo,
Takav bi trebao svaki Hrvat biti
Tada će Hrvatska istina zauvijek pobjediti.*

I Australija je Žanetiću iskazala dužno poštovanje izabravši ga za nositelja olimpijske baklje na Paraolimpijskim igrama 2000. godine u Sydneyju.

Imao sam čast upoznati ga u Australiji kada sam predstavljao knjigu koja je nastala poslije velike akcije australskih Hrvata da se dvije moje knjige o Srpskom mitu o Jasenovcu iz 1998. i 2000. prevedu na Engleski:

J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Zagreb, 2001.

O tom našem susretu je svojevremeno on napisao odgovarajući na neki napad na mene na Portalu AMAC-a. Na moju veliku žalost to više ne mogu naći na Internetu.

Žanetić je bio potpisnik niza naših otvorenih pisama.

Nije ostao ravnodušan ni kada je krenula Hajka na Thompsona.

O tome piše i Joško Čelan:

„Sljedeće 2013. godine preporučio mi je knjigu Esther Gitman “Kad je hrabrost prevladala: spašavanje i opstanak Židova u NDH” (7. siječnja), uznemirila ga je “međunarodna hajka na hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona”, prisjećao se australijskog boravka “veleizdajnika i velelopova Mesića” (22. siječnja)...“

IN MEMORIAM ANTE ŽANETIĆ (1936. - 2014.) SPLITSKI ORJUNAŠI DO SMRTI SU GA PREZIRALI I PROGONILI – ZBOG HRVATSTVA!

<https://www.dnevno.hr/sport/nogomet/splitski-orjunasi-do-smrti-su-ga-prezirali-i-progonili-zbog-hrvatstva-141154/#>

Ali u knjizi: M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Zagreb, 2008.

Možete naći i sljedeće:

PODRŠKA MARKU PERKOVIĆU THOMPSONU
UREDNIŠTVA HRVATI-AMAC.COM

Polazeći od činjenice da živimo u slobodnoj i suverenoj, socijalnoj i demokratskoj državi, Republici Hrvatskoj, smatramo svojom građanskom dužnošću pružiti javnu potporu hrvatskom glazbeniku Marku Perkoviću Thompsonu.

KOMENTAR ANTA ŽANETIĆA

Ova organizirana hajka na domoljubnog pjevača ne prestaje, već duže vremena. Napad na njega je napad na hrvatski narod i na hrvatsku državu, kao i na svakog domoljubnog Hrvata. Organizirane snage od onih, koji se još nisu pomirili sa propašću propale države, sada rovere ne samo domaći izdajnici, nego u ta kola uprežu i međunarodne centre moći Simon Wiesental centre u Izraelu i Americi.

Jedan hoštapler Budaj, Puhovski, Goldstein, Kajin, Mesić i ostala ološ sa Pantovčaka, služe se sa svim podvalama i lažima, nebi li ovom hrvatskom pjevaču i zabranili i pjevati. U tim svojim podvalama upotrebljavaju klince sa ustaškim znakovljem i tako ne bi

li diskreditirali ovog omiljenog pjevača. Ovi su samo najobičniji provokatori. Zamislite apsurda i ludila u današnjoj nakaradnoj Hrvatskoj. Milanović izjavljuje kako je Marko Perković Thompson morao prestati pjevati, kada se netko između 100 tisuća Hrvata pojavi sa ustaškim znakovima.

Kako brzo te novine i Sutlićeva srpsko hrvatska televizija pronađu ove provokatore između 100 tisuća Hrvata? Zašto sada šuti hrvatska katolička crkva i udruge dragovoljaca Domovinskog Rata?

Što se Mesića tiče, ne može se ni drugo očekivati od veleizdajnika i saradnika KOS-a za vrijeme Domovinskog rata.

Svatko zna da je poslije Drugog svjetskog rata Istra opustošena od Hrvata i Italijana i da je Ranković dekretom naselio Istru sa 60 tisuća Srba. Što se tiče Kajina to je jedna nemoralna SKOJ-evska ništarija i ljubimac četnika. Tko zna, koje je narodnosti Kajin? Što se tiče HDZ-a, ne može se od njih ništa dobrog ni očekivati. U vladi su sa Četnicima. Podpredsjednik hrvatske vlade Slobodan Uzelac, Četnik, a u Saboru ostala četnička bratija. Sanader pleše bolje žikino kolo, nego Pupovac. Naš Ivo misli, kako bi ušao u EU, kao mali od kužine. Nije ni čudo da je poslije koncerta Marka Perkovića Thompsona na trgu bana Jelačića, kada je preko 100 tisuća Hrvata oduševljeno pozdravilo našeg Thompsona, Sanader taj koncert nazvao štetnim za Hrvatsku. Ako je netko štetan za Hrvatsku i hrvatski narod to je upravo naš Serenader i Mesić. Svim neprijateljima Hrvatske smeta Thompson. Tko može okupiti 60 tisuća na Maksimiru i 100 tisuća hrvatskih domoljuba na trgu bana Jelačića. Marko je simbol hrvatskog prkosa i hrvatskog ponosa. Ja mislim da bi Marko mogao završiti i u Haagu, jer nije dozvolio Četnicima u svoje Čavoglave i borio se je za Hrvatsku, ali ne za sadašnju poniženu i nakaradnu.

«Hrvati-amac», internetska mreža

O Thompsonu mi je pisao i u povodu mog članka „Guardian veliča Thompsona“:

Tony Žanetić
28.6.2012.

Guardian veliča Thompsona: Ispravak
prima: Josip Pečarić

2 srpnja 2007 na hrvatskom portalu Hrvati AMAC napisao sam članak "Međunarodna hajka na hrvatskog Domoljuba Marka Perkovića Thompsona" Taj članak odmah možete pronaći, tražeći Hrvati u svijetu na lijevoj strani i pritisnuti Australija i New Zeland, odmah će se pokazati taj članak. AMAC ili Hakave.org bi ga ponovno trebali tiskati, zbog stalnog napada na ovog legendarnog hrvatskog Domoljuba. Ovo se događa uz pomoć hrvatskih Juda.

Srdačan pozdrav

Vas Ante Žanetić

S obzirom da de radi o 2007- godini bio bih zahvalan da netko pošalje meni ili ponovo objavi ovaj tekst velikog hrvatskog domoljuba i sportske legende Anta Žanetića

IN MEMORIAM ANTE ŽANETIĆ (1936. - 2014.)

+
**SPLITSKI ORJUNAŠI DO SMRTI SU GA
PREZIRALI I PROGONILI – ZBOG
HRVATSTVA!**

JOŠKO ČELAN

7Dnevno / 26. prosinca 2014.

Žanetićeva nevolja bila je što je patio od uvijek pogubnog "suviška hrvatstva". Splitski nogometni orjunaši to mu - borbeno hrvatsko domoljublje - do smrti nisu oprostili - nisu mu poslali ni pozivnicu za proslavu 100. obljetnice "Hajduka"

Smrt Ante Žanetića (1936.-2014.), koja se dogodila u šest ujutro 18. prosinca u dalekoj Australiji, doživio sam vrlo duboko i osobno. Popularni Luli bio je jedan od najvećih splitskih, odnosno "Hajdukovih", i hrvatskih nogometaša svih vremena. Ta vijest me tako pogodila dijelom i stoga što smo posljednjih pet-šest godina prijateljevali preko e-pošte, ali puno više stoga što su mi se njegov nogometaški lik i djelo davno i trajno usjekli u pamćenje. Riječ je o sjećanjima iz vremena djetinjstva i dječastva, od 1955. do 1960. godine – dakle između moje četvrte i devete godine života. "Prošlost je kao strana zemlja: tamo je sve drukčije", zapisao je 1953. godine na početku svog sjajnog romana "Ljubavni glasnik" engleski pisac L.P. Hartley pa su valjda tako i sve moje preostale mentalne slike iz toga doba stekle gotovo nadnaravne razmjere.

Ipak, čini mi se da sam vjerno sačuvao miris i okus, težinu i značenje tadašnjih nogometnih spektakala i Žanetićeve uloge u njima. Ljudi koji nisu živjeli u tom vremenu ne mogu valjano pojmiti što je Hrvatima tada značio nogomet, a posebno Splićanima "Hajduk": to kao da je bilo "pitanje života i smrti". Sjećam se čak kada je, recimo, jedan čovjek, mislim da se zvao Bašić, u Plinarskoj ulici koja gleda izravno na stari "Hajdukov" plac, nakon primljenog gola domaće

momčadi – radilo se o utakmici “Splita” i “Crvene zvezde”, a gol je dao njihov mitski igrač Bora Kostić – doživio srčani udar i preminuo! U tom ozračju u kojem je, zbog znanih povijesnih i političkih okolnosti, nogomet bio puno više od igre, Ante Žanetić bio je jedan od junaka moga djetinjstva, cijelog mog naraštaja, ali i naših očeva i djedova.

Težina i znakovitost Žanetićeve price

A onda je on, na samom početku šezdesetih, nestao s moga obzora, ali i mnogih drugih: o njemu sam zapamtio tek da je, pod vrlo dramatičnim okolnostima, pobjegao iz tadašnje države. I trebalo mi je gotovo pola stoljeća da bih ga se, na pravi način, ponovno sjetio i osjetio svu težinu i znakovitost njegove priče, osobito kad je riječ o naravi jugokomunističkog režima i načina na koji se on odnosio prema Hrvatima, među ostalim rastjerujući ih posvuda i praveći od njih možda jedan od najraspršenijih naroda na svijetu.

Čini se da nam je kao zajednici ipak suđeno staviti točku na svaku hrvatsku sudbinu i dovršiti svaku neispričanu priču. Naime, jednog lijepog dana, dok sam, kao novinar “na ledu” u vanjskopolitičkoj rubrici pavićevske i kljakovićevske orjunaške Slobodne Dalmacije, prilično besciljno lutao međumrežjem (internetom) na stranicama AMAC-a, glasila udruge nekadašnjih studenata Zagrebačkog sveučilišta posijanih širom svijeta, naletio sam na kratku Žanetićevu ispovijed s nadnevkom 18. srpnja 2006. godine.

Znao sam i ranije da je on bio borbeni hrvatski domoljub te da su ga iz Hajduka i Hrvatske u bijeli svijet otjerali splitski jugonacionalisti (orjunaši) – kao, uostalom, i mene, iako ne tako drastično kao njega, pola stoljeća kasnije u Slobodnoj Dalmaciji i navodno slobodnoj hrvatskoj državi. Ali, tu sam shvatio i do koje je on mjere bio trajno opsjednut Hrvatskom i njenom sudbinom. Njegov tekst bio je i ozbiljno i bolno upozorenje mladim hrvatskim (nogometnim) naraštajima: Ne dopustite ni po koju cijenu da vaše navijačke strasti posluže splitskim i svim ostalim, još uvijek neprirodno moćnim, vladajućim jugonacionalistima – čija je on zlodjela tako žestoko osjetio na vlastitoj koži – da stvaraju razdor između “Hajduka” i “Dinama”, Splita i Zagreba, hrvatskog juga i sjevera.

A to je zapravo stalna hrvatska priča: vidjelo se, recimo, kako je zloćudna današnja Radmanovizija demonstracije “Hajdukovce” inače iznimno domoljubne “Torcida” protiv HNS-a, Mamića i Šukera u večernjem tv-dnevniku goebelsovskim promidžbenim driblingom pretvorila u skup potpore predsjedničkoj kandidaturi Ive Josipovića. “Ovo pišem naročito za mladu Hajdukovu torcidu, čiji sam ljubimac bio za moga kratkog boravka u Splitu od 1955. do 1960. godine”, počeo je svoju priču. Potom ju je podsjetio na svoju blistavu domaću i međunarodnu karijeru, jednu je od najvećih u hrvatskom nogometu uopće. Za Hajduka je odigrao 250 utakmica i kao igrač s brojem šest dao 41 gol, a za bivšu državu 15 utakmica i dao 2 gola. Nositelj je zlatne medalje na Olimpijadi u Rimu 1960., kao i srebrene na prvom Prvenstvu Europe u Parizu te godine.

Ipak, najveće priznanje stiglo mu je prigodom zbrajanja godišnjeg učinka svih nogometaša ovoga svijeta i to iz Velike Britanije. Tamošnji autoritativni World Soccer svrstao ga je u najbolju svjetsku reprezentaciju, s imenima koja su većini i današnjih znalaca nešto kao panteon svjetske nogometne klasike: Grosics, Bergmark, Santamaria, Nilton Santos, Vergas, Žanetić, Julinho, Pele, Di Stefano, Puskas i Gento! Neki su, Bogu hvala, i danas živi. Iste godine izabran je i za najboljeg igrača Europe na njegovoj poziciji.

Nogomet kao “pitanje života i smrti”

Dalje, to pismo “Torcidi” podsjeća na Žanetićev vječni i neukrotivi politički i domoljubni nerv: navodi slavu utakmicu “Hajduka” i “Crvene zvezde” od 22. listopada 1950. godine, kojom je splitski klub osvojio prvenstvo, a koju splitska navijačka udruga smatra svojim rođendanom. Sjećam se da mi je i pokojni otac o pobjedničkom голу Bože Brokete u same rašlje “Zvezdina” vratara Mrkušića govorio kao vrhunavnom doživljaju. To, uostalom, nije ni čudo, jer su utakmice dviju hrvatskih (“Dinama” i “Hajduka”) i dviju srpskih momčadi (“Crvene zvezde” i “Partizana”) iz kruga tzv. “velike četvorice” u nekadašnjoj državi bile zapravo simbolički nastavak ratnih obračuna iz 2. svjetskog rata.

Dogodilo se, naime, i svojevrsno neslužbeno i nepriznato, prešutno pa ipak djelotvorno svrstavanje i jednih i drugih: “Dinamo” je bio

“ustaški”, “Hajduk” ovamo i “Partizan” tamo “partizanski”, dok je “Crvena zvezda” bila “četnička” (sve ovo može i bez navodnika!). Navijački naboj u tom totalitarnom vremenu (ili dijelom upravo zbog njega) bio je jezovit. Kad se danas mlađi navijači žale da je “hrvatska liga dosadna” te da “nema velikih derbija kao onda”, zapravo nisu svjesni što govore: Hrvati su 1990. godine i bježali iz Jugoslavije da bi se konačno oslobodili tolike količine “zanimljive povijesti” i “napetih utakmica” te živjeli u kakvom-takvom miru i slobodi.

U svom spomenutom pismu AMAC-u Žanetić je pripovijedao što su sve tadašnji najgrlatiji “torcidaši” morali podnijeti: “Zbog svoga hrvatstva zatvarani su i izbacivani iz škola i sa sveučilišta”. U samom “Hajduku” nepoželjan je bio jedan od najomiljenijih igrača, Branko Vidak, čijeg su oca ubili jugokomunisti pa je Branko morao pobjeći iz Splita u Švicarsku, gdje je dobio političko utočište i živio do Domovinskog rata.

A onda je uslijedio i njegov “hod po mukama”. “Negdje 1958. splitski orjunaši doveli su za trenera Hajduka velikosrbina Milovana Čirića”, pisao je Žanetić. “Alfa i omega splitske Orjune tada je bio Miljenko Smoje, kojeg se svakog dana moglo vidjeti u hotelu Bellevue, kako pije kafu sam s Čirićem. Čirić je u kratko vrijeme zatrovao odnose između Hajduka i Dinama, tako da je sada Zagreb neprijateljski grad, a Beograd prijatelj Hajduka. Od tada je počeo pravi rat između navijača bilih i plavih”.

Ono što je do tada uništilo stotine tisuća hrvatskih domoljuba – jugokomunizam – sručilo se tako i na Antu Žanetića. Vrhunac je bila utakmica Hajduk-Dinamo 29. svibnja 1960. godine u Splitu: domaći su, kako je rekao, “na jedan surov način” pobijedili goste 3:2 i time omogućili “Crvenoj zvezdi” da osvoji prvenstvo. “Mene je Čirić kod rezultata 1:0 za Dinamo u 20. minuti smijenio”, pisao je Žanetić. “Izmanipulirana Torcida gađala me je kamenjem i psovkama, pa sam napustio igralište. Hajdukova uprava i orjunaši nagovorili su trojicu da me iste večeri dobro pretuku na splitskoj rivi, što su oni i učinili”. U siječnju 1961. godine Žanetić je iskoristio jedno Hajdukovo gostovanje u Njemačkoj da pobjegne iz zemlje. Svih tih godina, čak i u vrijeme svojih najvećih uspjeha, progonila ga je teška bolest kraljeznice spina bifida occulta, koja se danas smatra neizlječivom. On je pak svih proteklih godina držao da je riječ o svojevrsnoj

liječničkoj uroti, jer je njega uspješno operirao jedan belgijski kirurg. Ipak, karijeru je prerano završio. Od 1967. godine živio je u Australiji, gdje je i umro.

Nema Žanetića, ali ima Bude Mumije

S Antom Žanetićem spojio me kolega Josip Jović. Naime, nakon što sam objavio svoju knjigu "Spomenik izdaji – Prilozi za životopis Miljenka Smoje" krajem 2008. s njegovim svjedočenjem s AMAC-a, Žanetić mi je poslao svoju autobiografiju "Zlato Rima i srebro Pariza" iz 2004. godine. Dodao joj je i rječitu posvetu: "Gospodine Joško Čelan, bilo mi je veoma drago da ste stavili u Vašoj knjizi moje mišljenje o Miljenku Smoji, tom splitskom izrodu, četniku i velikom splitskom orjunašu. Ti koji sada slave toga orjunaša i dižu mu spomenik u Splitu su hrvatski izdajnici i strani slugе. To su one snage koje su pisale za 'Fekala', sinovi pete kolone. Ante Žanetić, Australia, 17. prosinca 2008."

Tako je počela naša prepiska. Dio nje sačuvao sam u pretincu svoje e-pošte – većinom poruke i pisma pisana posljednje četiri godine njegova života. Najstarije sačuvano je ono od 2. ožujka 2011. godine. "Dragi Ante, šaljem ti u privitku tekst koji sam napisao za Hrvatski list od 17. veljače pod pseudonimom, kako ne bih ostao bez posla u Slobodnoj Dalmaciji", objasnio sam mu. Nadnaslov teksta glasio je "Velika 'Hajdukova' proslava – velika sramota". Naslov je bio još rječitiji: "Ante Žanetića nigdje na proslavi, ali je zato bio Budimir Lončar".

U tekstu sam današnjem čitateljstvu objasnio tko je bio Ante Žanetić te kako, zbog svoje "neoprostive mane – bio je previše hrvatski nastrojen", i danas snosi posljedice kao i prije pola stoljeća: "Prema anketi splitskog orjunaškog dnevnika Slobodna Dalmacija nije mogao ući ni među pedeset nominiranih za najbolju jedanaestoricu ove legendarne hrvatske momčadi". Naveo sam i vjerojatan razlog: iz teksta u ovom splitskom dnevniku od 11. veljače 2011. vidjelo se da iza ankete stoji njena "siva eminencija", Zdravko Reić, "moćni športski novinar Slobodne Dalmacije". Podsjetio sam na detalj od prije više od dva desetljeća: Smoje je 19. studenoga 1988. godine u istom listu oduševljeno pisao o "veličanstvenom" Miloševiću

četničkom mitingu na Ušću u Beogradu, a o zbivanjima na njemu – podjednako oduševljeno – svjedočio mu je upravo taj Reić!

“I konačno”, završio sam taj tekst, “vidjeli smo na HTV-u mučni prizor zadnjeg ministra vanjskih poslova nekadašnje države Budimira Lončara – čovjeka koji je u Ujedinjenim narodima tražio i 25. rujna 1991. ishodio embargo na oružje za napadnutu Hrvatsku – u svečanoj loži na svečarskoj utakmici Hajduka i Sparte prošle nedjelje. Taj prizor jasno je posvjedočio zašto Žanetić i slični hrvatski domoljubi ni danas ne mogu probiti višedesetljetni udbaški krug oko ‘Hajduka’ – i cijele hrvatske države”.

(Reić, kao, očito, dio smojevskog jugonacionalističkog kruga bio je, s rečenim “Budom Mumijom”, i čovjek koji je s Britancima zdušno slavio splitsku proslavu “Hajdukove” partizanijske. Proslava je neslavno propala: na utakmici s Britancima bila je tek koja stotina gledatelja).

Žanetić mi je odgovorio 2. ožujka, zahvaljujući na tekstu. “Bio bih došao na proslavu, ali nisam dobio pozivnici – nikad se ne pojavljujem kad nisam pozvan”. Jasno mu je bilo, nakon više od pola stoljeća, s kim ima posla. Više ga je zanimala “tragična situacija u Lipoj našoj... (koja) nije više naša, nego svačija”: “Slučaj Purda i Marić pokazao je svu bijedu hrvatskih političkih elita, koji se sluganski ponašaju, a trećerazredni EU-činovnici od njih prave prave bijednike i sluge”. Bio je bijesan i što “srpski istražitelji za ratne zločine dolaze u Hrvatsku i istražuju Petra Janjića Tromblona”. Već sutradan, 3. ožujka 2011., zahvalio mi je na poslanom dokumentu o stanovitom dr. Raymondu Rifeu. Bio je to povod za njegovu podužu priču o “današnjoj medicinskoj profesiji”, koju je nazivao “trgovcima čovječjom bijedom”. Sljedeće 2012. godine, 30. ožujka, solidarizirao se sa mnom u povodu napada Dežulovića, Ivančića, Senjanovića i Tomića na me, a u vezi s homoseksualnim mimohodom u Splitu.

“Zdravlje mi nije najbolje”

Često smo jedan drugome slali i tuđe zanimljive tekstove. Ipak, najčešće povod bio bi neki moj tekst, kojeg bi on pročitao na internetu. U povodu moga kritičkog komentara o HRT-ovoj seriji o

Smoji, autora Željka Rogošića, 7. studenoga 2012. Žanetić je napisao da ga je novinar “Neslobodne Slobodne Zdravko Reić oklevetao kao hrvatskog nacionalista”. “Pa ja se time ponosim”, poručio im je preko ovog ispisa e-pošte, nevelikog dometa. “Volim svoj narod i državu, dok su on i Smoje mrzitelji svega što je hrvatsko”. Dva tjedna kasnije javio mi je da ga je rečeni Reić “prije godinu dana pokušao intervjuirati”, ali on je to odbio.

Sljedeće 2013. godine preporučio mi je knjigu Esther Gitman “Kad je hrabrost prevladala: spašavanje i opstanak Židova u NDH” (7. siječnja), uznemirila ga je “međunarodna hajka na hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona”, prisjećao se australijskog boravka “veleizdajnika i velelopova Mesića” (22. siječnja)... Uskoro smo jedan drugome i zadnji put čestitali Uskrs i Božić. U subotu 11. listopada ove godine javio mi se u povodu teksta u Večernjaku “mirovinu uzeo 161 sportaš – 24 nisu htjela”: bio je bijesan na neke među njima koji su milijunaši, “dok hrvatski narod gladaže”. Završio je sa “srdačan pozdrav, zdravlje mi nije najbolje”. Uskoro mi je rekao i da je dobio rak.

Ja sam mu pak odmah sutradan, 12. listopada, poželio brz oporavak, ali sam pretpostavljao da su stvari ozbiljne. Poslao sam mu stoga i snimku pločice, postavljenu na zapadnoj splitskoj obali, s njegovim imenom i podatkom o njegovoj zlatnoj medalji na rimskoj Olimpijadi 1960. godine kao znak da ga njegov Split nije zaboravio. Na sljedeću poruku više nisam dobio odgovora.

Čuvši pak vijest o njegovoj smrti kazao sam u sebi ono što je jedino prikladno: “Pokoj vječni daruj mu Gospodine i svjetlost vječna svijetlila njemu”. Tuga zbog odlaska čovjeka s kojim sam se, na osobit način, “ponovno pronašao”, nakon pola stoljeća, bila je još naglašenija, jer sam tijekom godina prilično dobro upoznao svijet hrvatskog iseljništva i čini mi se da sam shvatio što znači umrijeti daleko od vlastite zemlje. Ona – čak i kad je tisućama kilometara daleko – uvijek ostaje u tebi. Ante Žanetić je u tome posebno dirljiv primjer i svjedočanstvo.

<https://www.dnevno.hr/sport/nogomet/splitski-orjunasi-do-smrti-su-ga-prezirali-i-progonili-zbog-hrvatstva-141154/#>

Vidjeti i:

<https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/sport/nogomet/napali-ga-u-slobodnoj-branio-se-u-dubrovackom-najboljeg-halfa-svijeta-tukli-u-marmontovoj-morao-je-bjezat-iz-splita-i-sakriti-se-u-blatu-1028994>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/dok-je-hajduk-slavio-s-titom-najbolji-mu-je-igrac-ante-zanetic-emigrirao-994768>

<https://hajduk.hr/vijest/hajdukovac-ante-zanetic-bio-je-prvi-hrvat-u-najboljih-11-na-svijetu/6670>

<https://sportske.jutarnji.hr/sn/nogomet/mocni-half-hajduka-koji-je-izabran-u-momcad-svijeta-i-koji-je-u-naponu-snage-emigrirao-otvoreno-je-agitirao-da-hajduk-pomogne-dinamu-protiv-zvezde-10267006>

<https://nashajduk.hr/ima-neka-trajna-veza-korculani-antom-zaneticem-zaokruzili-poseban-odnos-s-hajdukom/>

<https://hajduk.hr/vijest/ante-zanetic-na-postanskom-zigu-i-dopisnici/12381>

<https://slobodnadalmacija.hr/tag/ante-zanetic-luli>

<https://www.novilist.hr/sport/nogomet/umro-bivsi-nogometas-hajduka-i-zlatni-olimpijac-ante-zanetic/>

<https://markopolosport.net/nai-u-svijetu/sportai/2375-i-legendarni-ante-aneti-luli-meu-australskim-red-dragonsima->

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za

tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1716, citata: 25658, H-index: 56;

MathSciNet: publikacija: 1.388, citata: 7.392, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 848, citata: 8672, H-index: 40;

WoS: publikacija: 847, citata: 7641, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih

časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

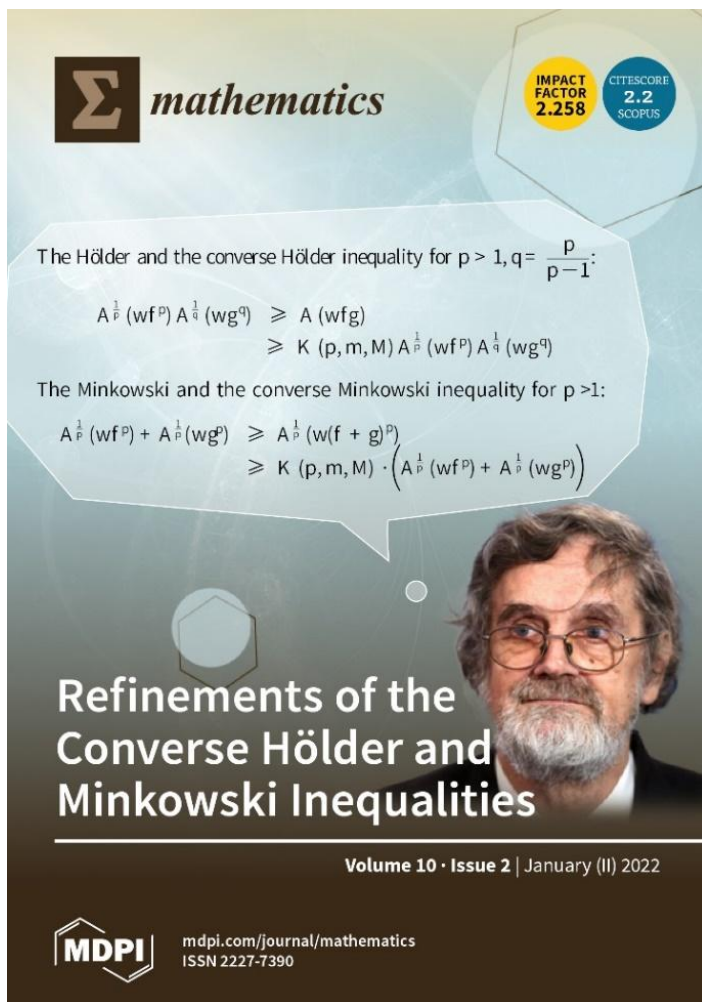
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 230 publicističkih knjiga.

27. 5. 2025.